EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

OMUL DE LA MIEZUL NOPŢII

Capitolul 1
LARRY HOLT LA PARIS.

Larry Holt stătea pe terasa celebrei Café de la Paix şi privea puhoiul omenesc ce se scurgea spre răsărit şi spre apus de-a lungul Bulevardului des Italiens. În aer se simţea suflul primăverii. Aceasta îl încânta pe Larry Holt, care tocmai sosise din Berlin, după patru ani de muncă intensă în Franţa şi Germania.

Toată fiinţa lui era într-o dispoziţie de sărbătoare, la care se poate înălţa chiar şi spiritul unui detectiv.

Poziţia ocupată de Larry Holt era un fel de mister pentru funcţionarii Scotland Yard-ului. Avea gradul de inspector, dar toată lumea ştia că, la prima vacanţă, avea să fie înaintat comisar-şef. În clipa de faţă, Larry nu era preocupat de chestiunea poziţiei, ori a perspectivelor sale. El şedea acolo şi cu fiecare respiraţie, absorbea dulceaţa primăverii. Faţa lui plăcută era luminată de bucuria naivă de a trăi, iar în inimă avea simţământul unei uşurări, o senzaţie de odihnă, pe care nu o mai gustase de multă vreme.

După ce plăti chelnerului, se ridică şi porni, ocolind colţul străzii, înspre hotelul său. Ajunse în vestibulul zgomotos al hotelului şi mergea înspre ascensor când, prin uşa cu geamuri care dădea în curtea palmierilor, el zări un om într-o atitudine de odihnă elegantă, stând rezemat într-un fotoliu şi fumând o ţigară.

Larry zâmbi şi şovăi. Îl cunoştea pe omul acesta slab, atât de elegant îmbrăcat şi cu cravată sclipitoare de briliante; Larry se apropie de cel tolănit.

— O, iată-l pe vechiul meu prieten, Fred! zise el încetişor.

Flash Fred, pungaş şi măsluitor internaţional, sări în picioare, speriat la vederea acestui neaşteptat vizitator.

— Bună ziua, domnule Holt! bolborosi el. Numai pe d-ta nu mă aşteptam să te văd aici.

— Sau poate că nu doreai să mă vezi! zise Larry, dând din cap cu un aer de imputare. Dar bine, Fred, eşti gătit ca un pom de Crăciun.

Flash Fred cam încurcat, se sili să pară indiferent.

— Acum am apucat-o pe drumul drept, domnule Holt, zise el.

— Ai rămas şi o să fii totdeauna un mincinos, zise Larry glumeţ.

— Jur pe Sfânta Scriptură…, începu Fred cu glas ferm.

— De te-aş vedea strâns chiar între mătuşa-ţi moartă şi răposatul unchiul-tău şi dacă ai jura pe „Cartea Martirilor lui Fox”, zise Larry cu blândeţe, tot nu te-aş crede.

El privi cu admiraţie numeroasele podoabe ale lui Fred, acul cel mare de cravată, întreitul lanţ de aur de pe vesta elegantă, ghetrele albe şi pantofii după ultima modă şi apoi ridică din nou ochii la părul lui frumos periat.

— Plăcută înfăţişare ai, zise el. Cu ce te ocupi acuma?

Omul îşi umezi buzele uscate.

— Am intrat în afaceri, zise el.

— În ale cui „afaceri” ai intrat acum? întrebă Larry curios. Şi cum ai intrat în ele? Aşa… simplu, sau cu puţintică dinamită?

Omul se făcu stacojiu la faţă.

— Doar nu te vei fi gândit că am avut vreun amestec în crima de la Montpellier? protestă el cu indignare.

— Nu, nu cred că l-ai împuşcat pe nefericitul tânăr, zise Larry, dar e cu siguranţă că ai fost văzut aplecându-te peste trupul lui şi scotocindu-i buzunarele.

— Pentru identificare, zise Fred cu un aer virtuos. Voiam să aflu cine a comis crima.

— Ai mai fost văzut vorbind cu acela care a făptuit-o, zise Larry. O cucoană bătrână, Madame Prideaux, privind pe fereastra dormitorului ei, te-a văzut ţinându-l de braţ şi apoi dându-i drumul. Presupun că te-a uns.

Mai întâi Fred nu răspunse nimic.

— Asta s-a petrecut acum doi ani, domnule Holt, zise el. Nu înţeleg de ce dezgropi acest lucru şi mă învinuieşti pe mine.

Larry râse şi-i puse mâna pe umăr.

— În orice caz Fred, acum nu sunt în exerciţiul funcţiunii. Plec să mă distrez.

— Nu cumva mergeţi la Londra? zise omul ridicând repede privirea spre el.

— Nu, răspunse Larry; şi i se păru că celălalt răsuflă uşurat.

— Eu plec azi într-acolo, zise Fred pe un ton nevinovat. Speram să fim tovarăşi de călătorie.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber speranţele, zise Larry, dar o iau în cu totul altă direcţie. La revedere.

— Noroc, zise Fred şi se uită după el cu nişte ochi care nu exprimau urări tocmai prietenoase la adresa lui.

Larry se urcă în cameră şi-şi găsi servitorul periindu-i hainele şi întinzându-le pe pat. Patrick Sunny, valetul pe care-l ţinea în serviciu de doi ani, era un tânăr serios, cu ochi holbaţi şi o faţă rotundă. La sosirea lui Larry el deveni deodată foarte activ. Larry se duse la fereastră şi privi în jos la spectacolul pe care-l oferea zgomotoasa Place de l’Opéra.

— Sunny, zise el, nu-i nevoie să-mi perii hainele. Împachetează-le aşa cum sunt.

— Prea bine, domnule, răspunse Sunny.

— Plec la noapte cu trenul la Monte-Carlo.

— Adevărat, domnule? zise Sunny, care ar fi spus absolut acelaşi lucru dacă Larry şi-ar fi exprimat intenţia de a merge în Sahara sau la Polul Nord.

— La Monte-Carlo, Sunny! repetă Larry. Pentru şase săptămâni; apucă-te de împachetat.

Ridică receptorul telefonului de pe măsuţă şi chemă Biroul de voiaj.

— Am nevoie de un pat şi de un loc clasa I în trenul de astă noapte pentru Monte-Carlo, zise el. Agăţă apoi receptorul la loc şi privi la servitorul său. Nu-mi prea place să vorbesc cu tine, Sunny, zise el, dar am nevoie să vorbesc cu cineva; nu-mi place nici numele tău. Cine ţi-a dat numele ăsta?

— Bunicii, răspunse Sunny afectat, continuând să perie, fără a ridica ochii.

— N-au prea fost oameni deştepţi, nu-i aşa? întrebă Larry. Căci dacă există ceva care să semene mai puţin cu o zi senină de primăvară, decât tine, aş căuta cu orice chip să o ocolesc. Dar noi plecăm spre miazăzi, pe Coasta de Azur. Îţi plac portocalele, Sunny?

— Prefer nucile, domnule, răspunse valetul.

Larry râse şi se aşează pe marginea patului.

— De data asta vom fi noi criminalii şi vom lua banii oamenilor, zise el, în loc de a vârî nasul în treburile criminale ale altora. Nu vom mai şti de furturi, sustrageri, falsificări şi omoruri, Sunny! Şase săptămâni de „dolce farniente”.

— Eu n-am habar de jocul ăsta, domnule, zise Sunny. Prefer jocul de cărţi!

Larry luă gazeta de seară şi se uită la diferitele coloane. Nu găsi decât foarte puţine ştiri şi următorul paragraf: „Cadavrul omului găsit pe treptele ce duc în jos la cheiul Tamisei a fost identificat ca fiind al lui Gordon Stuart, un canadian bogat. Se crede că e vorba de o sinucidere. D-l Stuart petrecuse seara la teatru cu câţiva prieteni şi a dispărut în pauza dintre acte”.

Citi această informaţie de două ori şi se încruntă.

— Nu prea obişnuieşte cineva să iasă afară în pauza unei reprezentaţii teatrale şi să se sinucidă, decât doar dacă piesa e extrem de proastă, zise el.

Şi docilul Sunny răspunse:

— Aveţi dreptate, domnule.

Larry aruncă gazeta.

După-amiaza şi-o petrecu cu preparativele călătoriei, iar la ora şase şi jumătate achită nota la casă, strânse chitanţa şi o vârî în buzunar; apoi, urmat de portar care ducea valizele şi de Sunny cu pardesiul, se pregătea să părăsească hotelul, când fu întrebat de un picolo:

— Dvs. sunteţi domnul Holt?

— Aşa mă cheamă, răspunse Larry şi se uită bănuitor la hârtia din mâna băiatului. O telegramă? zise el. Nici nu vreau să mă uit la ea!

Luă totuşi hârtia albastră în mână, o desfăcu cu o strâmbătură de supărare şi citi:

Foarte urgent, pentru serviciul special al poliţiei. Eliberaţi linia. Larry Holt, Grand Hotel, Paris.

„Foarte plictisiţi cu înecarea lui Stuart stop cazul prezintă particularităţi neobişnuite stop aş fi personal foarte recunoscător dacă te-ai întoarce imediat şi ai conduce ancheta”.

Era semnată de comisarul şef, care nu-i era numai superior, ci şi prieten personal. Larry vârî telegrama în buzunar şi mârâi.

— La ce oră sosim la Monte-Carlo, domnule? îl întrebă Sunny, când ajunse lângă el.

— Cam de azi în douăsprezece luni! răspunse Larry.

— Adevărat, domnule? zise Sunny foarte intrigat. Trebuie să fie foarte departe.

Capitolul 2

SIR JOHN HASON.

Flash Fred, care se mai numea şi Grogan, era tare supărat; căci, după ce un vestit ofiţer de poliţie îl asigurase în chip solemn, că intenţiona să plece la Monte-Carlo, îl găsise în trenul ce ducea de la Paris la Boulogne şi cu toate că-l ocolea cu băgare de seamă, el era convins că Larry ştia că erau tovarăşi de călătorie.

După gara Victoria, Fred o şterse repede, căci în cugetul lui nu prea era încredinţat că afacerile lui Larry la Londra nu erau în legătură cu propria lui activitate. Larry zări încă spinarea pungaşului înainte ca acesta să dispară şi zâmbi.

— Du bagajul în apartamentul meu, spuse el lui Sunny. Eu mă duc la Scotland Yard. Se poate să vin deseară acasă; după cum se poate să nu vin decât mâine noapte.

— Să pregătesc hainele de seară? întrebă Sunny.

El era foarte preocupat de înfăţişarea elegantă a stăpânului său.

— Nu... da..., adică fă cum vrei, răspunse Larry.

— Prea bine, domnule! răspunse supusul Sunny.

Larry porni direct la Yard şi nu fu lăsat să intre decât anevoie, pentru că nu era cunoscut de funcţionarii din partea locului. Dar, de cum fu introdus în camera spaţioasă în care se afla Sir John Hason, acesta se sculă de la birou şi-l întâmpină cu mâna întinsă.

— Scumpul meu Larry, zise el, tare bine faci că renunţi la concediu. Straşnic băiat eşti! De altfel, eram convins că vei veni şi ţi-am rezervat camera patruzeci şi şapte, iar ca ajutor pe cea mai bine persoană din câte am văzut vreodată la Scotland Yard.

— Nu cunosc odaia patruzeci şi şapte, zise Larry zâmbind şi scoţându-şi pardesiul, dar voi fi fericit să cunosc pe cea mai bine persoană din Scotland Yard. Care-i numele lui?

— Nu este un el, ci o ea. Este domnişoara Diana Ward care a lucrat cu mine vreo şase luni şi e cea mai simpatică şi mai capabilă fată care a lucrat vreodată cu mine.

— Uf, o secretară, zise Larry încruntându-se; apoi se înseninã: Tot ce spui tu, e bine, John. Presupun că are vocea piţigăiată şi mestecă toată ziua chewing-gum.

— Nu prea e atrăgătoare, trebuie s-o recunosc; dar frumuseţea nu e totul, zise Sir John, foarte serios. Acum, dragul meu, şezi jos; vreau să-ţi vorbesc. E vorba de cazul Stuart, începu el oferind interlocutorului său o ţigară. Abia ieri am descoperit că Stuart era un om foarte bogat. El a

locuit în ţara asta timp de nouă luni la o pensiune din Nottingham Place, Marylebone. Se ştia, bineînţeles, că avea bani; şi bancherii lui din Londra, care i-au descoperit identitatea când au aflat că a murit, îi cunoşteau secretul; adică secretul în ce priveşte identitatea lui.

— Când spui că nu mergea nicăieri, ce înţelegi prin asta? Stătea la pensiune tot timpul?

— Şi asta voiam să-ţi spun, zise Sir John. Se ducea undeva, dar nimeni nu ştie de ce. În fiecare după masă obişnuia să se plimbe cu maşina şi, în chip invariabil, se ducea în acelaşi loc, într-un mic sat din Kent, la o depărtare de vreo douăzeci şi cinci de leghe. Lăsa automobilul la un capăt al satului, străbătea pe jos localitatea şi absenta câteva ore. Am făcut cercetări şi am aflat că-şi petrecea mult timp în biserică, un vechi edificiu saxon. Cu regularitatea unui ceasornic el se înapoia, se urca în maşină, care era închiriată şi se întorcea la Nottingham Place.

— Cum îi zice satului?

— Beverloy Manor, răspunse comisarul-şef. Acum să rezumăm: în noaptea de miercuri, contrar obiceiului său, el acceptă invitaţia unui oarecare Dr. Stephen Yudd, la premiera unui spectacol nou de la Macready Theatre. Doctorul Stephen Yudd este directorul activ al lui Greenwish Insurance Company, care se bucură de o reputaţie destul de bună în City. Dr. Yudd e o persoană înzestrată, care se pricepe şi la artă şi are o casă foarte frumoasă în Chelsea. El avea o lojă pentru premiera spectacolului, care e foarte prost, judecând după cele scrise în ziare. Era loja A. Stuart veni, şi, după cum povesteşte Yudd, era foarte agitat, în pauza dintre actul al doilea şi al treilea, el se furişă afară din teatru, neobservat de nimeni şi nu se mai înapoie. N-a mai fost văzut, până am găsit trupul lui pe ţărmul Tamisei.

— Cum era noaptea aceea? întrebă Larry.

— La început senină; dar cam înnorată şi ceţoasă mai târziu, zise Sir John.

Larry clătină din cap.

— Se poate oare ca el să fi greşit drumul din cauza negurii şi să fi căzut în apă? întrebă el.

— Da de unde! răspunse hotărât Sir John. Între ora când a dispărut şi două şi jumătate, cerul era complet senin, ţărmul lipsit de ceaţă şi el nu fu văzut. Şi mai e încă o împrejurare bizară, urmă şeful. Când a fost descoperit, zăcea pe trepte, cu picioarele în apă, trupul fiind afară şi, adăugă el încet, fluxul era încă în creştere.

Larry îl privi cu mirare.

— Vrei să zici, că n-a fost depus acolo de reflux? întrebă el neîncrezător. Cum ar putea fi acolo, cu picioarele în apă, dacă era scăzută, şi cum trebuia să fie când a ajuns pe trepte?

— Asta nu înţeleg nici eu, răspunse Sir John.

Larry se scărpină la ceafă.

— E bizar, zise el. Nu încape nici-o îndoială că s-a înecat.

— Niciuna, răspunse şeful. Deschise un sertar şi scoase o tavă pe care se aflau diferite obiecte. Acestea sunt singurele lucruri găsite în buzunarele lui, zise el. Un ceas cu lanţ, un port-ţigaret şi acest sul de hârtie cafenie.

Larry luă în mână obiectul acesta din urmă. Era lung de vreun sfert de metru şi încă îmbibat cu apă.

— Nimic nu e scris pe hârtie, zise Sir John. Am deschis-o de îndată ce au adus-o, dar am socotit că e mai bine să o înfăşor la loc şi să o las cum se găsea pentru a o cerceta din nou, când va fi uscată.

Larry se uită la ceasornic, care era unul obişnuit, de aur, cu un singur capac.

— Aici nu e nimic de remarcat, zise el închizând capacul, afară doar că s-a oprit la douăsprezece şi douăzeci; probabil ora morţii.

Sir John aprobă din cap.

— Lanţul e din aur şi platină, şopti Larry dus pe gânduri, şi la capăt este… ce-o fi asta?

Era un mic cilindru de aur, lung de vreo şase centimetri.

— Aici intra un creion de aur, zise Larry. Ai găsit creionul?

Sir John scutură capul.

— Nu, asta e tot ce am găsit. Probabil că Stuart nu obişnuia să poarte inele. Am să-ţi trimit toate în biroul d-tale! Ei, vrei să te ocupi de afacerea asta?

— Dar ce fel de afacere este? întrebă Larry încet. Bănuieşti ceva nelegiuit?

Şeful rămase tăcut.

— Da şi nu, răspunse el în cele din urmă. Spun numai că avem aici elementele unei crime teribile.

Larry se uită din nou la ceas.

— Ciudat, zise el, vorbindu-şi sie însuşi. Voi lua lucrurile astea în camera mea, dacă se poate.

— M-am gândit că vei avea nevoie de ele, zise şeful. Vrei să vezi acum cadavrul?

Larry ezită.

— Aş vrea să-l văd mai întâi pe d-rul Yudd, răspunse el. Îmi poţi da adresa lui?

Sir John se uită la ceasornicul de pe cămin.

— Probabil să fie acum la birou. Locuieşte în Bloosmbury Pavement nr. 17.

Larry luă tava şi plecă spre uşă.

— Acum s-o vedem şi pe pocitania de secretară, zise el.

Sir John zâmbi.

Capitolul 3

SECRETARA.

Camera nr. 47 se afla la etajul de deasupra aceluia în care era situat biroul şefului. Detectivul o găsi la capătul unui coridor lung. într-o mână ţinea tava, iar cu cealaltă deschise uşa şi pătrunse într-un mic birou confortabil.

— Hallo! zise el cu mirare, am greşit oare uşa?

Fata care se ridicase de la măsuţa de lucru era tânără şi extrem de frumoasă.

— Acesta e biroul inspectorului Holt, zise ea.

— Sfinte Dumnezeule! zise Larry, intrând încetinel în cameră şi închizând uşa în urma lui.

Se duse la celălalt birou şi puse jos tava. Fata îl privea nedumerită.

— Acesta e biroul inspectorului Holt, repetă ea. Obiectele acelea sunt pentru el?

Larry făcu un semn afirmativ cu capul şi o cercetă pe fată cu mirare.

— Ce e aia? întrebă el deodată, arătând spre o măsuţă laterală acoperită cu o faţă de masă mică, albă şi pe care se afla un pahar şi o cană.

— O, asta e pentru inspectorul Holt, răspunse ea.

Larry privi în cană.

— Lapte? întrebă el cu nedumerire.

— Da, răspunse fata. Înţelegi d-ta, inspectorul Holt e cam bătrân şi când l-am întrebat pe şef dacă i-ar place ceva când soseşte din călătorie, mi-a indicat cartofi fierţi, ca pentru convalescenţi şi lapte; dar nu pot prepara aici cartofii şi…

Hohotul lui de râs o opri şi ea îl privi zăpăcită.

— Eu sunt inspectorul Holt, zise el ştergându-şi lacrimile.

— D-ta? întrebă ea.

— Chiar eu! răspunse el voios. John, şeful, a făcut o glumă cu d-ta, domnişoară… iartă-mă, dar nu ştiu cum te numeşti. Acum vrei să fii atât de bună şi s-o pofteşti pe bătrânica domnişoară Ward să vină încoace?

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Eu sunt bătrânica domnişoară Ward, zise ea; şi acum era rândul lui Larry să se minuneze.

Îi întinse apoi mâna surâzând.

— Domnişoară Ward, zise el, suntem tovarăşi de nenorocire. Fiecare dintre noi a fost victima unui perfid comisar şef. Sunt foarte bucuros să vă cunosc şi mă simt uşurat.

— Şi eu sunt mai liniştită, zise fata râzând şi ducându-se la biroul ei.

— Sir John mi-a spus că aveţi şaizeci de ani şi că suferiţi de astmă; şi mi-a recomandat să fiu cu băgare de seamă ca să

nu fie curent de aer prin birou. Am pus chiar azi după-masă să se instaleze un aparat pentru înlăturarea curenţilor.

Larry rămase o clipă pe gânduri.

— Poate să fie bine că nu m-am dus la Monte-Carlo, zise el şi se aşează la birou. Acum să ne apucăm de lucru, vreţi?

Ea deschise un caiet şi luă un creion, în timp ce Larry cerceta obiectele de pe tavă.

— Scrieţi, vă rog, zise el. „Ceas fabricat Gildman din Toronto, cu un singur capac, nr. A 778432. Nici o zgârietură pe partea interioară”. Deschise capacul şi-l închise apoi la loc; încercă după aceea resortul cu care se întorcea ceasul. Întors cu mai puţin de şase ore înainte de moarte.

Ea ridică privirea.

— E cazul Stuart? întrebă ea.

— Da, răspunse Larry. Ştiţi ceva în legătură cu el?

— Numai ceea ce mi-a spus şeful, spuse ea.

Larry rămase gânditor. Se mira cât de tânără trebuia să fi fost când a început să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Îi dădea douăzeci şi unu de ani şi socotea că era încă prea generos în evaluarea vârstei ei. „Îţi place ocupaţia asta?” o întrebă el.

Ea făcu un semn afirmativ.

Larry râse pe ascuns şi începu iarăşi cercetarea întreruptă.

— Lanţul de platină şi aur, lungimea 48 cm., cu o verigă la capăt şi cu teaca unui creion de aur, dictă el. Creionul n-a fost găsit?

— Nu, zise ea. L-am întrebat chiar pe sergentul care a adus lucrurile, dar nu s-a găsit creionul.

Larry o privi cu uimire.

— Ai remarcat asta?

— O, da; am remarcat şi asta, răspunse fata foarte liniştită. Şi briceagul a dispărut.

El o fixă cu vădită nedumerire.

— Care briceag? întrebă el.

— Am bănuit că trebuie să fi fost şi un briceag. Veriga e prea mare ca să fi fost prins de ea numai un creion. Dacă te uiţi, vezi un ineluş, probabil că s-a încurcat în ineluşul care prindea creionul. Era desfăcut când a fost adus, dar eu l-am strâns. Se părea că cineva îl forţase. Am bănuit un briceag, adăugă ea, pentru că domnii poartă foarte adeseori în locul acesta un mic briceag de aur.

— Sau ceva pentru a tăia capătul ţigărilor? sugeră Larry.

— M-am gândit şi la asta, zise ea, dar nu cred că ei să-şi fi dat osteneala să desfacă aşa ceva.

— Ei? întrebă el.

— Aceia care l-au ucis pe Stuart, zise ea liniştită, au trebuit să îndepărteze orice armă s-ar fi aflat în posesia lui.

— Cred că ai dreptate, zise el după o nouă examinare. Inelul e mult mai mare, chiar şi lunecase în susul lanţului, şi sunt zgârieturi vizibile unde briceagul a fost smuls. Hm! Puse obiectul pe masă şi se uită la propriul lui ceas. Ai văzut celelalte obiecte? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— M-am uitat numai la ceas!

El privi în jurul odăii şi zări un dulap în perete.

— E gol? întrebă el şi ea făcu semn că da. Atunci voi întrerupe examinarea obiectelor, până mă întorc. Trebuie să văd pe cineva.

Încuie tava în dulap şi dădu cheia fetei. Era aproape de uşa de ieşire când îşi aminti ceva şi se opri.

— Nu vei mai fi aici când mă întorc. Presupun că ai ore fixe de birou?

— Nu obişnuiesc să stau după ora două dimineaţa, zise ea grav.

Şi nu se tulbură de fel când citi în ochii lui o sinceră admiraţie.

— Nu cred să mai fi întâlnit vreodată o fată ca d-ta, zise el încet ca şi cum şi-ar fi exprimat fără voie gândurile.

Ea roşi, lăsând privirea în jos.

— Se prea poate ca niciunul din noi să nu mai fi întâlnit pe cineva ca celălalt, zise ea.

Şi Larry Holt părăsi Scotland Yard încredinţat că în viaţa lui a intrat ceva ce prezenta un interes nou şi puternic.

Capitolul 4

FLASH FRED VIZITEAZĂ UN CLIENT.

Flash Fred îl văzu pe Larry Holt părăsind staţia terminus a căii ferate; cu toate că el fusese acela care plecase mai întâi din gară, aşteptase totuşi să vadă pornind taxiul lui Larry.

Dorea foarte mult să nu fie urmărit în seara aceea. Pe întreg continentul european, oriunde pungaşii şi excrocii se întâlneau între ei, cu toţii conveneau în chip unanim că prima persoană pe care doreau să o ştie de cealaltă parte a Stixului, era Larry Holt. Numai că ei nu ziceau „de cealaltă parte a Stixului”, ci simplu şi brutal „în iad”. Cruzimea acestui om, o dată ce şi-a băgat nasul pe urmele cuiva, intrase de mult în domeniul tradiţiei şi al legendei; şi Fred, mai mult ca oricare altul, avea motive să se teamă de el.

Îi dădu lui Holt un avans de zece minute, apoi, cu paşi mari se întoarse în gară, lăsă valiza cu haine la bagaje şi ieşind pe o uşă laterală, unde erau înşirate maşinile, se urcă în cea dintâi şi dădu adresa şoferului. După zece minute, ajunse la un scuar liniştit din Bloomsbury, unde clădirile adăposteau în mare parte birouri de avocaţi. Dar era şi o excepţie la regula aceasta. Casa unde coborî el era o clădire strâmtă, înaltă, din cărămizi roşii; şi cu toate că în încăperile de jos nu se vedea nici-o lumină, de la etajul superior ieşea însă pe ferestre o dâră slabă.

Un om de serviciu aflat în hol, se uită întrebător la Fred.

— Biroul e închis de mult, domnule, zise el clătinând din cap. Deschidem dimineaţa, la ora nouă.

— Doctorul Yudd este în apartament? întrebă Flash Fred, mutându-şi ţigara dintr-un colţ al gurii în celălalt.

Omul şovăia.

— D-l Yudd e încă ocupat şi nu cred să fie dispus să primească pe cineva.

— O, nu crezi, nu-i aşa? îl îngână Fred. Atunci du-te sus şi spune-i că d-l Walter Smith doreşte să-l vadă.

Omul privi cu neîncredere la musafir.

— O să-mi atrag numai neplăceri! mormăi el.

Probabil că biroul d-lui Yudd se afla la ultimul etaj, căci dură câtva timp până să înceteze zgomotul ascensorului. După puţin, acesta se auzi din nou şi omul de serviciu coborî.

— Vă primeşte, domnule, zise el.

— Ar trebui să mă cunoşti de acum, camarade, zise Fred intrând în ascensor. Am venit destul de regulat pe aici în ultimii ani.

— Poate să nu fi fost eu de servici, zise omul în timp ce ascensorul urca încet. Suntem doi aici. Aţi fost prieten cu d-l. David?

Fred nu râse şi nici măcar nu zâmbi.

— Nu, nu! răspunse el liniştit. Nu-l cunosc pe d-l. David.

— Ah, e trist, e foarte trist! zise omul. A murit pe neaşteptate acum patru ani, ştiţi?

Fred ştia dar nu o mărturisea. Moartea d-lui David îi răpise o sursă reală de venituri.

Ascensorul se opri; el ieşi şi îl urmă pe paznicul de serviciu până la o uşă în care acesta bătu. O voce tare le spuse să intre. Flash Fred intră semeţ în frumosul apartament şi salută glacial pe acela care-l ocupa.

— Foarte bine, sergent, zise el omului şi-i azvârli de-a curmezişul camerei o monedă de argint pe care omul o prinse cu îndemânare.

— Adu-mi nişte ţigări, zise el. Şi după ce uşa se închise, urmă bine dispus. Şezi banditule. Presupun că ai venit să-ţi capeţi livra de carne.

Era un bărbat înalt, vânjos, cu faţa rumenă şi de o construcţie robustă. Fred, nicidecum intimidat, se aşează pe un scaun.

— Bine, doctore, spuse el. M-am întors.

Dr. Yudd clătină din cap şi-şi scotoci buzunarele, căutând o ţigară.

— Ce-ţi trebuie, o ţigară? îl întrebă Fred, dând să-şi scoată port-ţigaretul; doctorul însă dete din cap şi zâmbetul lui era larg, bine dispus, dar plin de înţeles.

— Nu, mulţumesc, domnule Grogan, zise el râzând pe înfundate. Nu fumez ţigările ce-mi sunt oferite de domni cu profesia d-tale.

— Care-i profesiunea mea? mârâi el. Crezi, cu siguranţă că eu aş încerca să te adorm, nu-i aşa?

— Te aşteptam să vii, zise celălalt, fără a răspunde la întrebare şi se aşează. Dacă-mi amintesc bine, nu-ţi prea place să primeşti cecuri.

Flash Fred rânji.

— Chiar aşa amice, răspunse el. Mai sufăr şi acum de această slăbiciune.

Doctorul scoase o legătură cu chei din buzunar, se duse la casa de bani, o descuie şi apoi zise, privind peste umăr.

— Nu-i nevoie să te uiţi cu atâta atenţie, amice. Nu obişnuiesc să ţin aici bani, decât atunci când trebuie să plătesc pe şantajişti.

Fred se strâmbă.

Doctorul scoase un pachet, împinse uşa şi întoarse cheia, se apropie încet de birou şi aruncă pe el un plic umflat. Luă apoi un carnet mic dintr-un sertar şi se uită înăuntru.

— Ai venit cu trei zile mai înainte ca de obicei, zise el şi Fred dădu din cap cu admiraţie.

— Ce memorie ai pentru cifre, doctore! zise el. Da, am venit cu trei zile înaintea datei obişnuite; dar am făcut-o numai pentru că trebuie să părăsesc foarte curând Anglia, ca să mă întâlnesc cu un prieten la Nisa.

Doctorul îi aruncă pachetul şi el îl prinse cu stângăcie.

— În plicul acesta sunt o mie şi două sute de lire. Nu e nevoie să le numeri, zise d-rul Yudd. Bineînţeles că sunt cel mai mare nebun din lume, zise el, altfel nu aş răbda nicidecum acest şantaj nedrept. O fac numai pentru că

vreau să feresc memoria fratelui meu mort, de orice calomnie.

— Dacă fratele d-tale împuşcă lumea la Montpellier şi eu mă aflu întâmplător în acel loc şi-l ajut să fugă, după cum am făcut şi o pot dovedi, zise Flash cu blândeţe, socot că sunt îndreptăţit să capăt o oarecare compensaţie?

— Eşti un ticălos fără pereche, zise celălalt în felu-i glumeţ şi zâmbi. Presupune că aş fi la strâmtoare şi n-aş putea găsi bani? Ei, atunci aş fi în stare… să fac orice!

Izbucni într-un râs zgomotos numai la gândul că ar putea face ceva teribil.

— Mie mi-ar fi tot una, zise Fred. Dar nici pentru d-ta nu s-ar schimba lucrurile. Am scris pe hârtie toate amănuntele privitoare la acea împuşcare – cum am ajutat făptuitorului să scape şi cum, întorcându-mă la Londra, l-am recunoscut ca fiind d-l. David Yudd. Se află la procuristul meu.

— Avocatul d-tale?

— Desigur că avocatul meu, zise Fred afirmând şi din cap. Ştii, eu nu am crezut că fratele d-tale a murit. Socoteam că e o înscenare ca să vă scăpaţi de mine; şi nici n-aş fi crezut, dacă nu citeam în jurnale şi dacă n-aş fi fost la înmormântare.

D-rul Yudd se ridică şi puse scobitoarea la loc.

— Când mă gândesc că un om ca tine ar putea pângări un nume ca al lui!… zise el.

Toată buna dispoziţie îi pierise din voce şi tremura de indignare şi mânie.

El trecuse de cealaltă parte a mesei şi stătea fulgerându-l cu privirea pe Flash Fred. Acesta însă, obişnuit cu asemenea scene, zâmbea calm.

— Era cel mai bun om care a trăit vreodată; cel mai inteligent, cel mai minunat, zise dr. Yudd. Vocea îi tremura din pricina emoţiei covârşitoare. Iar pentru mine… El coborî mâna şi înainte ca Fred să-şi dea seama de ceea ce se petrecea, îl apucă de guler şi-l trase în picioare.

— Ascultă, nu permit una ca asta! strigă Fred şi se zbătea ca să se elibereze.

— Nu-mi pare rău de banii pe care-i plătesc, urmă d-rul Yudd. Nu asta mă scoate din sărite. Dar gândul că e în puterea ta de a împroşca cu noroi un om…

Aici glasul îi amuţi şi ridică cealaltă mână.

Scoţând un ţipăt de fiară sălbatecă, Fred se smuci îndărăt cu toată puterea şi se eliberă din mâna adversarului său. Deodată, ca prin farmec un revolver apăru în mâna lui.

— Ridică-le şi ţine-le sus, blestematule!

Atunci se auzi o voce – cea mai plăcută voce din lume – care întrebă:

— Vă pot fi de vreun ajutor?

Fred se întoarse speriat. În uşă stătea Larry Holt cu un zâmbet voios pe faţă.

Capitolul 5
TESTAMENTUL.

Flash Fred se uită la noul venit.

— Nu-ţi pierzi timpul, după cum văd? zise Larry fără voie şi râse încet.

Doctorul se uită la Flash Fred şi apoi la Larry.

— Mi se pare că nu vă cunosc, zise el.

Faţa-i era încă destul de palidă, dar glasul îşi recăpătase bonomia.

— Sunt inspectorul Larry Holt de la Scotland Yard, zise Larry. Acum vă întreb serios, doctore Yudd; îl învinuiţi pe acest om de ceva?

— Nu, nu! zise Yudd râzând. Vă spun sincer că făceam nişte nebunii inofensive.

Larry se uită de la unul la celălalt.

— Presupun că ştiţi cine-i acest om?

— L-am întâlnit de câteva ori, zise Yudd cu nepăsare.

— Ştiţi de asemenea că face parte dintre criminali şi că în realitate e „Flash Fred” care a stat în închisoare atât în ţara asta cât şi în Franţa?

Câtva timp doctorul nu răspunse nimic.

— Am cam bănuit eu aşa ceva! zise el încet şi de aceea legătura mea cu acest om trebuie să vă pară ciudată, dar nu vă pot da explicaţii.

Larry clătină din cap. Singura persoană tulburată din odaie era Flash Fred. Se temea ca nu cumva d-rul Yudd să-i dezvăluie secretul şi cauza vizitei sale. Dar Yudd nu avea această intenţie.

— Acum poţi pleca, zise el scurt; şi Fred, căutând să-şi recapete îndrăzneala, îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurând, în timp ce Larry îi observa toate mişcările.

— Ar trebui să iei un calmant pentru nervi, Fred, zise el.

Fred ieşi afară, silindu-se zadarnic să pară indiferent. Larry îl urmări cu privirea, apoi se întoarse spre doctor.

— Regret că am intrat într-un moment atât de nepotrivit, zise el, deşi nu cred că eraţi în primejdie. Fred obţine efectele sale dramatice prin alte mijloace, nu prin împuşcare.

— Nimeni nu era jos când am venit! zise Larry, asta e scuza mea că am urcat neanunţat.

Doctorul făcu semn de aprobare cu capul.

— Am trimis paznicul după nişte ţigări; iată-l chiar.

Se auzi o bătaie în uşă, un om intră şi puse pe masă un pachet, spre confirmarea celor spuse.

— Ei, cu ce vă pot servi? întrebă Yudd, luând o ţigară din pachet şi aprinzând-o. Presupun că aţi venit pentru cazul Stuart? Am mai văzut azi pe unul din oamenii dvs.

Larry clătină din cap.

— Da, vin pentru cazul Stuart. Aş vrea să mai aflu câteva amănunte în plus.

— Ştiu foarte puţin, zise doctorul fumând. A fost cu mine alaltăieri noapte la teatru. L-am întâlnit întâmplător. Eram într-o maşină care s-a ciocnit cu taxiul lui şi am fost puţin rănit. El a venit să mă vadă şi aşa a început prietenia noastră, dacă o poţi numi prietenie.

— Vorbiţi-mi despre noaptea de alaltăieri, zise Larry şi doctorul se uită în sus, la tavan.

— Staţi să-mi amintesc. Vă pot da aproape ora exactă, pentru că sunt o persoană foarte ordonată. L-am găsit la intrarea teatrului la ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute; amândoi ne-am dus în loja A. E ultima lojă de la stânga de pe latura O. P. Loja e la un nivel cu strada, stalurile şi scena fiind mai jos de nivel. Am asistat acolo la două acte şi apoi, puţin înainte de a se coborî cortina după actul al doilea, s-a scuzat, a ieşit din lojă şi nu a mai fost văzut niciodată.

— Niciunul din servitori nu l-a văzut?

— Nu, zise doctorul, dar asta se explică foarte uşor. Era o premieră şi, după cum ştiţi, pe servitori îi interesează foarte mult spectacolele.

— Ştiaţi că Stuart era aproape milionar? întrebă Larry.

— Nici idee n-aveam, zise doctorul cu un accent de sinceritate. Nu ştiam nimic despre viaţa lui din trecut, afară doar că venea din Canada.

Larry era dezamăgit.

— Speram să capăt o sumă de informaţii de la dvs., zise el. Se pare că nimeni nu l-a cunoscut pe Stuart şi credeam cu siguranţă că eraţi confidentul lui.

— Nici eu, nici directorul băncii lui nu îi eram confidenţi, zise doctorul. Abia azi dimineaţă am aflat de la directorul băncii London and Chatham, că era un client de-al lor.

Câteva minute mai târziu, Larry cobora Bloomsbury Pavement dus pe gânduri. Înaintea lui mergea încet şi apăsat un om şi lovea caldarâmul cu vârful de fier al bastonului. Larry i-o luă înainte şi, aşteptând o trăsură, căreia îi făcuse semn să oprească, îl mai văzu încă odată.

— E orb, observă fără voie, dar nu-şi depărtă gândurile de la Fred şi de la doctor.

Se urcă în trăsură şi porni spre Westminster.

Nu se întoarse imediat la Yard. Mai întâi avea de îndeplinit o datorie lugubră. La morga de la Westminster, unde-l lăsă trăsura, îl aşteptau doi funcţionari de la Scotland Yard.

Examinarea corpului fu scurtă. Singurul semn deosebit era o eroziune la glezna stângă; după aceea Larry începu să examineze îmbrăcămintea, care fusese dusă într-o cameră alăturată.

— Iată cămaşa, domnule, zise unul din oameni arătând rufa împăturită. Nu înţeleg ce sunt petele albastre de pe plastron.

Larry duse cămaşa la lumină. Era o cămaşă de seară, prost uscată şi petele purpurii de pe piept erau foarte vizibile.

— Sunt făcute cu un creion chimic, zise Larry şi imediat îşi aminti de creionul ce lipsea. Dar ce însemnau acele pete, care formau trei linii neregulate de cârlige şi liniuţe?

Deodată soluţia fulgeră mintea lui Larry. Întoarse repede cămaşa cu dosul în afară şi scoase o exclamaţie! Înăuntru erau scrise trei rânduri şi petele ce se vedeau pe plastronul cămăşii erau urmele creionului chimic care se umeziseră şi trecuseră şi cealaltă parte.

Apa diluase semnele făcute cu creionul purpuriu, totuşi cuvintele se distingeau bine: „Cu frică de moarte eu, Gordon Stuart din Merryhill Ranch, Calgary, las tot avutul meu fiicei mele, Clarisa şi rog Justiţia să accepte aceasta drept ultima mea voinţă şi drept testamentul meu. Gordon Stuart”.

Dedesubt era scris: „Acum înţeleg foarte lămurit că am fost trădat de O…”

Urma o literă care părea să fie un „O”, dar în acest loc scrisul se termina brusc.

Larry ridică ochii şi întâlni privirea inferiorului său.

— Acesta e testamentul cel mai ciudat ce s-a pomenit vreodată, zise el cu voce înceată.

Puse jos cămaşa şi se duse iarăşi în camera mortuară spre a mai examina încă odată cadavrul. O mână avea pumnul strâns şi probabil că faptul fusese observat de medici. Cu toată puterea, desfăcu degetele şi căzu pe podea un buton stricat de manşetă, de o formă particulară. Mijlocul era din email negru, marginea cu diamante mici.

Se uită la tovarăşul său şi încruntă fruntea. Ce legătură aveau toate aceste fapte unele cu altele? Se putea să fie o legătură între ele, era aproape sigur de asta – întâlnirea ciudată între Flash Fred şi d-rul Yudd, testamentul de pe cămaşă şi acum semnul acesta nou.

Fiecare formă, fiecare umbră, pe lângă care trecea în drumul spre birou, şoptea cuvântul „Omor”! El o ştia, o simţea.

Capitolul 6
SCRISUL BRAILLE.

Când intră în birou, fata prepara ceai la o maşină electrică.

— Spune-mi te rog, o întrebă el grăbit, avea Stuart butoni la manşetă?

Ea făcu un semn afirmativ şi luă un pachet mic de pe masa ei.

— Şeful uitase să-i trimită şi pe aceştia; au fost aduşi imediat după plecarea d-tale, zise ea.

El desfăcu hârtia. Butonii erau de aur simplu, fără vreo ornamentaţie sau monogramă.

El scoase din buzunar jumătatea de buton de email şi diamante şi o examina.

— Ce-i asta? întrebă ea. L-ai găsit în?… Ea şovăi.

El dădu din cap afirmativ.

— L-am găsit în mâna lui, zise el liniştit.

— Atunci crezi că e vorba de o crimă?

— Sunt sigur de asta, spuse el.

Apoi deschise dulapul şi scoase tava, adăugând obiectelor şi cei doi butoni de aur împreună cu jumătatea de buton găsită în mâna mortului.

— Nu facem absolut nimic cu toate astea! zise el clătinând din cap. Apoi îşi aminti că nu examinase micul sul de hârtie cafenie. Nu ştiu ce este; a fost găsit în buzunarul lui.

Întinse hârtia pe masă, o netezi în timp ce fata se apropia de cealaltă parte şi se aplecă spre ea, privind-o cu atenţie. Era o fâşie lungă de vreo 16 cm şi lată de 8 cm.

— Nu-i nimic scris pe ea, zise el şi o întoarse pe cealaltă parte. Nici pe partea asta. Mâine voi pune să o fotografieze.

— Dă-mi voie numai un moment, zise ea repede şi-i luă hârtia din mână trecând peste suprafaţa ei vârfurile degetelor fine.

El observă că ea îngălbeneşte.

— Mi-am închipuit eu! şopti ea. Eram aproape sigură de asta, când am văzut proeminenţele.

— Ce este? întrebă el nerăbdător.

— Pe hârtie sunt scrise câteva cuvinte în alfabetul Braille, limbajul orbilor, zise ea.

— Braille? întrebă el mirat şi fata făcu semn că da.

— Am învăţat să-l citesc pe când eram la Institutul orbilor, zise ea. Dar unele cuvinte au fost stricate, probabil de apă. Altele sunt distincte. Vrei să le scrii pe măsură ce eu voi citi literele?

El luă un toc şi o bucată de hârtie şi aşteptă.

— Primul cuvânt e „ucis”, zise ea. Apoi e un spaţiu gol şi apoi cuvântul „dear”; apoi iarăşi e un gol şi în urmă cuvântul „mare” şi asta-i totul.

Ei se uitau unul la altul, cu mesajul acesta bizar între ei.

Care orb trimisese acest mesaj? Ce se ascundea după sulul rupt şi ud de hârtie? Al cui era butonul pe care mortul l-a ţinut în mâna-i ţeapănă? De ce a fost ucis? În buzunar avusese bani şi tot avutul lui rămăsese neatins. El nu fusese doborât pentru a fi jefuit. Nici din răzbunare, pentru că era străin de partea locului.

Un singur factor precis exista, un mic punct tangibil, de unde aveau să radieze toate mişcările lui viitoare: aceasta o ştia Larry.

„Omor”! zise el încetişor. Şi voi găsi pe individul care l-a comis, chiar dacă el se ascunde în iad.

Capitolul 7
O TELEGRAMĂ DIN CALGARY.

Diana Ward se uita la şef.

— Braille”, repetă el încet. Ăsta e graiul scris al orbilor, nu-i aşa?

Ea făcu semn că da.

— Când orbii scriu, ei se folosesc de un mic instrument şi de un modelar. Dar aceasta a fost scrisă în grabă, de cineva care nu s-a folosit de modelar. Pot simţi cât de neregulat e scris şi cuvintele pe care nu le pot citi sunt indescifrabile atât din pricină că sunt prost scrise, cât şi din cauza acţiunii apei.

El luă această dovadă ciudată în mână şi o examină.

— Stuart ar fi putut să scrie asta cu creionul lui?

Ea făcu un semn negativ, apoi întrebă repede:

— Ai găsit creionul?

— Nu, răspunse Larry nemulţumit. Dar am găsit la ce a folosit creionul.

Holt desfăcu pachetul pe care-l adusese cu el şi-i arătă cămaşa şi tragicul ei mesaj scris pe partea de dinăuntru a plastronului.

— De ce pe dinăuntru? se întrebă el gânditor. De asemenea e scris pe partea stângă.

Diana înţelese.

— Trebuie neapărat să fie scris pe partea stângă, dacă s-a folosit de mâna dreaptă, zise ea.

— Dar de ce înăuntru?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Ar fi fost mult mai simplu să…

— Am găsit, exclamă Larry triumfător. A scris ultima lui voinţă acolo unde nu putea fi văzut de unul ori de altul. Dacă ar fi fost scrisă pe partea exterioară, ar fi fost văzută şi probabil distrusă.

Ea se cutremură.

— Încă nu sunt destul de rezistentă, zise ea râzând. E ceva teribil în toată afacerea asta, nu-i aşa? Cred că ai dreptate; şi dacă pornim de la presupunerea că şi-a scris testamentul în felul acesta, ca să-l ferească de ochii unei terţe persoane, trebuie să recunoaştem că această terţă persoană a existat.

Cu alte cuvinte, există cineva de care el se temea că va fi ucis şi crima a fost premeditată, căci a trebuit să fie ţinut închis câtva timp de acel cineva, înainte de a sfârşi într-un chip atât de înfricoşător.

Ea se opri deodată, căci Larry avea privirea aţintită asupra ei, plecă ochii în jos şi roşi.

— Eşti cu adevărat surprinzătoare, zise el cu duioşie. Şi dacă nu voi fi cu băgare de seamă, văd că ai să-mi furi meseria.

— Eu?

— Haide, domnişoară Ward, zise el glumeţ. Vom porni la lucru împreună; dar trebuie să mă dezlegi de orice gelozie profesională.

— Gelozie? făcu ea în bătaie de joc. Asta ar fi absurd.

— Nu aşa de absurd precum crezi, zise Larry. Am văzut bărbaţi geloşi pe femei pentru lucruri mai neînsemnate. Şi acum, uitându-se la ceas, cred că ai face mai bine să te duci acasă. Am să aduc un taxi. Stai departe?

— Pe Charing Cross Road, răspunse ea.

— Atunci am să te conduc până acolo, zise Larry. E aproape unu.

— Mulţumesc, dar mă duc singură, zise ea. Nu e departe. Serios domnule Holt, nu vreau să te deprinzi să mă conduci acasă, ori de câte ori voi întârzia.

— Lasă, că nu ne vom certa în privinţa asta, zise Larry, în timp ce umplea repede un formular de telegramă. Dacă pot expedia telegrama asta la timp, ea ar trebui să ajungă la şeful poliţiei din Calgary ieri pe timpul ceaiului.

— Ieri? întrebă ea cu mirare. O, desigur; acolo sunt cu nouă ore în urmă faţă de ora de la Greenwich! precizăDiana în timp ce Larry mârâi.

— Văd eu că cu d-ta va trebui să încerc lucruri noi, zise el.

Plecară împreună acasă; dar din întâmplare micul apartament al fetei se afla tot în direcţia în care trebuia să apuce şi el. Larry ajunse la Regent’s Park unde era locuinţa lui şi-l găsi pe răbdătorul Sunny aranjându-i pijamaua.

— Sunny, zise Larry, pe undeva prin acest oraş se află un domn foarte neplăcut, dar al cărui nume nu-l cunosc.

— Cred că sunt mulţi din aceştia, domnule, zise Sunny.

— Şi pe undeva în Anglia e un domn cunoscut ca Executorul Public şi menirea mea e să-i fac să se întâlnească.

A doua zi de dimineaţă la ora opt şi jumătate veni iarăşi la Scotland Yard şi, spre mirarea lui, fata sosise mai devreme şi aranjase frumos pe masa lui rapoartele departamentelor şi diferitele documente care se trimit tuturor şefilor de la Scotland Yard.

— Tocmai a sosit o cablogramă, zise fata. Nu am deschis-o. Trebuie să-mi spui ce am de făcut când sosesc cablograme şi telegrame.

— Să le deschizi pe toate, zise Larry.

Ea se apropie de el cu telegrama în mână.

— Din Calgary, zise el uitându-se la adresă. Apoi căscă gura de uimire, deoarece în telegramă i se scria: „Stuart nu avea copii şi nici nu era căsătorit”.

El se uită la fată.

— Şterge numărul unu, zise el.

Ea luă telegrama din mâna lui şi căută ora când a fost expediată.

— Asta e o telegramă de notorietate publică.

— Ce înţelegi prin notorietate publică, întrebă Larry râzând.

— Desigur că răspunsul a fost trimis imediat după primirea telegramei şi omul care l-a trimis a scris ceea ce ştia toată lumea. Poate că a întrebat pe vreun funcţionar din birou dacă Stuart e însurat sau nu şi când i s-a răspuns că e holtei, a expediat răspunsul.

Larry îndoi depeşa şi o puse pe birou.

— Dacă e de notorietate publică că Stuart nu era căsătorit, aceasta complică numai o situaţie, care şi aşa nu era prea limpede. E vorba de un om care moare; e vădit că a fost asasinat şi că, cu câteva minute înainte de moarte şi-a scris

testamentul în taină pe partea de dinăuntru a cămăşii. Dar se prea poate, că a făcut-o în prezenţa ucigaşilor săi, fără ca dânşii să o bage de seamă.

— Eu am socotit la fel, zise fata.

— El a fost omorât şi a scris ultima sa voinţă pe plastronul scrobit al cămăşii, prin care lăsa tot ce poseda fiicei sale. Un om cu mintea întreagă – şi nu avem nici un motiv să presupunem că nu era sănătos la minte – nu născoceşte o fiică într-un capriciu de moment. De aceea e evident că şeful poliţiei din Calgary a greşit.

— Mai e sigur că, dacă a fost căsătorit, asta nu era nici în Calgary, nici chiar în Canada, unde lucrul s-ar fi ştiut, zise fata. Căsătorii secrete sunt posibile într-un oraş mare, dar în localităţi mici, faptul că era căsătorit nu putea fi necunoscut.

Fata privea gânditoare în jos, pe birou.

— Dacă a fost căsătorit în taină, zise ea încet, aceasta nu ar putea fi decât la…

— Desigur că la Londra, zise Larry continuându-i gândul. Telegrafiază şefului poliţiei din Calgary şi cere-i amănunte asupra deplasărilor cunoscute ale lui Stuart, când a mai fost la Londra pentru ultima dată înaintea acestei ultime vizite.

Capitolul 8

PIATRA FUNERARĂ.

Ea scoase un formular de telegramă din sertar şi începu să scrie. Termină de scris, sună şi-i înmână telegrama ca s-o citească.

— E bine, zise Larry şi după ce omul de serviciu plecase cu telegrama, el adăugă: observi ceva deosebit la această bucată de hârtie? şi arătă spre scrisul cu caractere Braille.

— Da, răspunse ea. M-am mai uitat la ea înainte de ai fi venit. Nu te superi? întrebă ea speriată şi Larry începu să râdă.

— Ai voie să examinezi orice în afară de conştiinţa mea, zise el. Ai remarcat, zise el vorbind iarăşi de hârtie, că un capăt al hârtiei e mai puţin decolorat ca celălalt?

— Noaptea trecută am observat că un capăt era mai uscat ca celălalt zise ea şi desigur că asta e pricina. Pe capătul cel uscat am putut descifra mai bine scrisul. De pildă cuvântul „ucigaş” era aproape neatins de apă, era umed dar nu muiat.

Larry făcu un semn afirmativ cu capul şi ea deschise un sertar al biroului ei şi scoase o foaie de hârtie cafenie.

— Am adus asta cu mine, zise fata. E o foaie dintr-o carte scrisă în alfabetul Braille. Am făcut şi experienţe cu fâşii smulse din carte, pe care le-am muiat apoi într-un lighean cu apă. Iată rezultatul.

Diana scoase un sul mic de hârtie şi când încercă să-l desfacă, el se jupui.

— Bravo! zise Larry.

Amândoi ajunseseră la aceeaşi concluzie, dar pe căi deosebite: ea prin experimentare efectivă, el prin deducţie. Şi rezultatul la care ajunseseră era că sulul de hârtie fusese pus în buzunarul lui Stuart Gordon după ce trupul fusese scos din apă.

— Ar fi fost destulă umezeală numai în haine pentru ca hârtia să se îmbibe, zise Larry. Aşa că am ajuns la următoarea concluzie: Gordon Stuart a fost înecat şi după ce a fost înecat, trupul lui a fost manipulat de vreuna sau mai multe persoane şi una din ele a strecurat mesajul acela în buzunarul lui şi acea persoană era sau oarbă sau una care credea… El se uită fix la ea. „Pe legea mea” zise el, când un gând nou îi trecu prin minte.

— Ce vroiai să spui? întrebă ea.

— E cu putinţă oare… el încruntă sprâncenele.

Era o idee absurdă. Omul sau femeia care a lăsat scrisul acela asupra corpului se aştepta ca Diana Ward să-l citească.

— Cred că puteţi înlătura ideea că mesajul era intenţionat pentru mine, zise fata zâmbind.

— Presupune că a scris în întuneric, zise Larry.

El puse tava la loc şi încuie dulapul.

Fata clătină din cap.

— Dacă nu ar fi orb, nu ar avea instrumentul de făcut acele semne, zise ea şi Larry recunoscu că avea dreptate.

Timp de două ore, el scrise către diferite autorităţi şi la ora unsprezece se sculă şi-şi puse haina şi pălăria.

— Vom face un drum vesel, zise el.

— Noi? întrebă ea surprinsă.

— Da, aş dori să vii şi d-ta, zise Larry şi de astă dată tonul lui era poruncitor iar fata se supuse cu blândeţe.

La poartă îi aştepta o maşină şi şoferul primise desigur instrucţiunile necesare.

— Vom merge la Beverley Manor, satul pe care Stuart îl vizita cu atâta drag, zise el. Doresc tare mult să aflu ce atracţie oferea vechea biserică saxonă acestui nenorocit.

Beverley Manor era un sat întins la poalele regiunii stâncoase din Kent. În afară de biserică, nu avea decât puţine atracţii pentru vizitatori, căci era situat departe de şoseaua principală din Kent şi nu era decât o aşezare mică a Angliei rurale, unde viaţa îşi urma cursul ei lin, netulburat.

Ei traseră la han, unde Larry ceru să li se servească masa, apoi porniră pe jos la biserică. Nu era o biserică frumoasă; turnul pătrat era scund şi dizgraţios, generaţii succesive căutând să amelioreze liniile ei simple de pe vremuri, produseseră un talmeş-balmeş de arhitectură în care stilul roman, gotic şi normand se luptau să fie recunoscute.

— Se cam bat cap în cap, nu-i aşa? zise Larry ireverenţios, când trecură pe poarta veche înspre cimitir.

Uşa bisericii era deschisă şi clădirea era goală. Oricât de nesimpatic era exteriorul, în interiorul calm era seninătate, pace şi simplitate.

Ajunseră la capătul îndepărtat al cimitirului unde vreo şase lucrători duceau o piatră nouă înfăşurată în pânză. El şi fata stătură unul lângă altul privind în tăcere cum depuneau povara lor lângă un mormânt bine îngrijit.

— Mă tem că am venit încoace degeaba, zise Larry. Vom face câteva cercetări în sat şi pe urmă ne vom înapoia la Londra.

Voiau tocmai să plece când unul din lucrători dădu la o parte învelitoarea de pânză a monumentului.

— Iasă vedem cine o fi ăsta, zise Larry şi se apropie cu un pas pentru a privi.

Oamenii stăteau la o parte, pentru ca el să poată vedea mai bine şi citi. Pe când citea oftă mulţumit.

Memoriei.

MARGARETEI STUART soţia lui.

Gordon Stuart

(din Calgary, Canada)

Moartă la 4 Mai 1899

Asemenea şi unicei lui fiice.

JEANE.

Născută la 10 Iunie 1898

Moartă la 1 Mai 1899

Capitolul 9

OMUL CARE A PIERDUT UN DEGET.

Examinarea registrelor publice locale nu aduse nici un rezultat satisfăcător. Margaret Stuart murise într-o fermă la trei leghe în afară de Beverley Manor şi de la data morţii ei ferma trecuse de două ori la alţi proprietari.

— Acum douăzeci de ani? zise fermierul pe care-l întrebă Larry. În urmă cu douăzeci de ani, localul acesta era un fel de azil. Era ţinut de o femeie care îngrijea de bolnavi.

Nu putea spune unde se află acea femeie. Ea nu era din partea locului. I se părea că auzise că a murit.

— Mi-am frământat creierii ca să-mi amintesc numele ei, zise fermierul. I-am spus domnului de ieri că cel mai bine ar fi să meargă la Somerse House.

— A fost ieri un domn aici? întrebă curios Larry. A fost cineva aici şi a făcut cercetări?

— Da domnule, a fost cineva din Londra, răspunse fermierul. El a sosit cu maşina şi mi-a promis cincizeci de

lire, dacă-i voi spune numele femeii care a ţinut aici o casă de sănătate şi o sută de lire dacă-i pot da informaţii asupra unei doamne care a murit aici acum douăzeci şi doi de ani. O doamnă numită Stuart.

— Într-adevăr, zise Larry, foarte interesant. Ştia foarte bine că nimeni de la Scotland Yard nu fusese în anchetă. Cum era domnul acela care a fost ieri, întrebă el.

— Era cam înalt, zise fermierul. Nu i-am văzut bine faţa, pentru că avea gulerul pardesiului ridicat. Dar am remarcat că-i lipsea degetul mic de la mâna stângă.

— Cine poate fi atât de grăbit şi interesat, să afle totul despre Stuarzi? întrebă el; şi oferă cincizeci de lire pentru o lămurire? Şi cine e fiica lui, Clarisa, şi cum poate avea o fiică numită Clarisa când unica-i fiică zace în cimitirul din Beverley Manor?

— Când am trecut prin Beverley ai vorbit cu sculptorul în piatră. Nu ai aflat nimic acolo? întrebă fata.

— Piatra a fost efectuată din ordinul d-lui Stuart, care obişnuia să vină zilnic la cimitir şi să şadă lângă mormânt. Monumentul a fost comandat acum două luni şi piatra a fost văzută şi acceptată de Gordon Stuart abia săptămâna trecută.

El îşi muşcă buzele dus pe gânduri.

— Probabil că în intervalul dintre săptămâna trecută şi noaptea crimei, Stuart a descoperit că mai avea încă un copil. Larry clătină din cap. Aşa ceva nu se prea întâmplă în viaţa reală, zise el cu convingere.

Stătu vreo zece minute de vorbă cu şeful şi apoi se duse în oraş şi fata nu-l mai văzu până la ora şapte seara. La sosirea lui, Diana şedea la biroul ei şi citea. El era aşa de excitat, că nu o dojeni.

— Am găsit! zise el cu înflăcărare.

— Pe ucigaş? întrebă ea sărind în sus.

— Nu, nu doar povestea lui Stuart. A sosit vreun răspuns la cablograma mea?

Diana făcu un semn negativ.

— Nu are dealtfel, mare importanţă, zise el enervat şi se plimbă prin birou. Am găsit înregistrarea căsătoriei. A avut loc în anul Jubileului de Diamant, luna august 1897, ziua a fost celebrată într-o biserică din Highgate. Nu-ţi închipui ce s-a petrecut?

— Nu prea văd, zise ea încet.

— Bine, atunci am să-ţi spun eu. Gordon Stuart, tânăr pe atunci, venise în vizită în ţara asta. Am aflat că a stat la Cecil Hotel din iunie până-n august 1897. S-a căsătorit cu o fată numită Margaret Wilson şi s-a înapoiat singur la Cecil Hotel în martie 1898. Există un document, care arată că a plecat în Canada două zile după ce s-a întors la hotel. La hotel se ţine un registru în care se înscriu adresele la care să se trimită scrisorile sosite după plecarea clientului. Nu a fost nici o greutate să-i urmărim mişcările până aici. Apoi m-am dus să-l văd pe vicarul bisericii unde s-a cununat; şi aici am dat de ceva foarte important.

Făcu o pauză, îşi dete cu mâna prin păr şi se încruntă.

— Tare aş vrea să aflu cine e omul înalt, fără degetul mic la mâna stângă, zise el iritat.

— De ce? întrebă ea surprinsă.

— Pentru că şi acolo a fost cu o zi înaintea mea, zise Larry şi apoi, stăpânindu-şi nervozitatea: iată şi povestea – povestea spusă de Stuart vicarului, pe care l-a întâlnit în Strand cu o zi înainte de a lua vaporul pentru Canada, de unde nu s-a mai întors până acum opt sau nouă luni.

— Vicarul l-a cununat şi-şi amintea foarte bine împrejurările. Mi-a spus că Stuart era un om foarte nervos şi cam vanitos, care trăia terorizat de tatăl său, un moşier bogat din Canada. La o ceaşcă de ceai luată la Cecil, Stuart i-a mărturisit, că-şi lasă soţia şi se-ntoarce în Canada, ca să ducă tatălui său vestea căsătoriei. Era foarte îngrijorat de cum va primi tatăl său această ştire sau, mai exact, nu se îndoia de loc că bătrânul va fi furios. Vicarul avea impresia că se temea ca bătrânul să nu-l dezmoştenească. Pe scurt, el a spus că părăseşte Londra a doua zi şi că la prima

ocazie, se va destăinui tatălui său şi apoi se va întoarce să-şi ia soţia.

— Nu mă îndoiesc de loc, urmă Larry, că Stuart nu a spus nimic tatălui său, că a păstrat cu grijă secretul căsătoriei şi de groază de a nu fi descoperit a rupt orice relaţie cu soţia sa.

Fata clătină din cap cu dezaprobare.

— Nu trebuie să judecăm morţii cu prea multă asprime, zise ea. Dar purtarea lui nu a fost a unui bărbat inimos.

— De acord, zise Larry. Nu era sincer. El trebuie să fi lăsat soţiei sale o sumă mare de bani. Oricum, atunci când vicarul a văzut-o, avea impresia că era într-o situaţie bună. Stuart a plecat în martie. În iunie 1898 copilul lui s-a născut, copil pe care nu l-a văzut niciodată şi de care, foarte probabil, nu a auzit niciodată, până ce remuşcările chinuindu-l tot mai mult, s-a întors în Anglia ca să-şi găsească soţia şi să o pună în situaţia la care avea dreptul.

— Poate că s-a folosit de vreun agent de informaţii. Şi sfârşitul cercetărilor lui a fost descoperirea făcută în cimitirul din Beverley Manor, mormântul soţiei sale şi al unicului său copil.

— Dar ce e cu Clarisa? întrebă fata şi Larry înălţă din umeri.

— Acesta e misterul nr. 2, care trebuie luminat.

Fata rămase tăcută şi sprâncenele-i frumoase se încruntară de nedumerire. Deodată ea puse jos tocul şi se uită spre Larry cu un zâmbet, fin, triumfător.

— Ai găsit soluţia? întrebă el curios şi ea făcu semn că da. Ai rezolvat misterul cu Clarisa?

— Mi se pare că e una din problemele cele mai uşoare de rezolvat, zise ea încet şi am fost proastă că nu m-am gândit la asta mai înainte. Ai găsit înregistrarea naşterilor?

— Nu încă; vom căuta asta mâine, zise Larry.

— Eu te pot scuti de munca asta, răspunse Diana Ward. Clarisa e cealaltă fiică geamănă.

— Gemene! exclamă Larry şi fata făcu semn că da, pe când ochii îi jucau în veselie.

— E clar zise ea. Biata d-nă Stuart avea fiice gemene. Una din ele a murit; cealaltă e Clarisa, de care Stuart a aflat, poate, în ultimele ore ale vieţii sale.

Larry o privi cu admiraţie.

— Când vei fi şefa Poliţiei Metropolitane, zise el, îţi voi fi foarte recunoscător, dacă mă vei lua de secretar. Simt că am o mulţime de lucruri de învăţat de la d-ta.

Capitolul 10

D-L STRAUSS PLĂTEŞTE FĂRĂ VOIE.

Flash Fred nu plecase din Londra. În mintea lui erau oarecare îndoieli pe care se hotărâse să le clarifice. Flash Fred era un om foarte isteţ. Dacă nu ar fi fost isteţ nu ar fi putut trăi în felul în care trăia, n-ar fi avut garsonieră pe Jermyn Street, nici maşină cu două locuri cu care să meargă noaptea la teatru.

În seara zilei în care Larry făcuse descoperirea sa, Flash Fred şedea singur, retras în camera lui luxoasă şi elabora o teorie pe urma unei descoperiri făcute de el în aceeaşi dimineaţă. Oameni cu temperamentul lui şi cu perspective nesigure suferă de o nemulţumire cronică. Nemulţumirea asta e pe jumătate din cauza abaterii lor de la calea cea dreaptă şi strâmtă, iar totul se leagă de ticăloşenia lor. O sută de lire pe lună, plătibile o dată pe an, e un venit frumuşel, dar anumiţi oameni urăsc tot ceea ce seamănă cu constanţă, regularitate şi sistem, trei calităţi atât de legate de viaţa de închisoare, că au parcă un fel de gust deosebit de neplăcut pentru cei ce au trecut prin acea viaţă.

O mie două sute de lire pe an fac în cinci ani şase mii de lire sau douăzeci şi patru de mii de dolari la cursul actual al schimbului, o sumă respectabilă; dar cinci ani reprezintă o parte însemnată în viaţa febrilă a oamenilor ca Flash Fred. O mie două sute de lire, dacă socotim bine, reprezintă numai două lovituri la „trente et quarante” şi pot fi pierdute în trei minute.

D-rul Yudd era un colecţionar. I se spusese lui Fred că locuinţa doctorului Yudd la Chelsea era o adevărată comoară de picturi şi de giuvaeruri antice. Fred citise un articol de ziar în care scria că d-rul Yudd posedă pietre preţioase istorice în valoare de cincizeci de mii de lire. Cu toate că Fred nu era pasionat pentru istorie, îl atrăgea în schimb valoarea nestematelor. Şi teoria pe care el a dezvoltat-o era în primul rând de natură aritmetică. Dacă după douăzeci şi patru de ore putea să plece cu o avere în valoare de zece mii de lire, nu numai că va anticipa venitul lui pe opt sau nouă ani, dar va scăpa şi de oboseala de a veni la Londra la fiecare douăsprezece luni pentru a-l încasa.

Dar va fi greu şi să pună mâna pe acea proprietate mobilă pentru că doctorul nu e omul care să-şi lase avutul nepăzit. Şi obişnuitele mijloace de a pătrunde undeva repugnau cunoştinţei profesionale a lui Fred. Căci el îşi câştiga existenţa mulţumită dibăciei gurii sale şi prin proprietatea unor celule ale creierului său de a se sesiza fulgerător de anumite împrejurări momentane. Pentru el dalta era un instrument ce inspira oroare, deoarece necesita muncă manuală. Dar mai exista o altă metodă, şi după ce va fugi, va cuteza oare doctorul să-l urmărească?

În aceeaşi după amiază, plimbându-se fără nici-o ţintă prin Piccadilly Circus, se pomeni faţă-n faţă cu un om înalt, voinic, care după ce-l zărise căuta să evite întâlnirea cu el. Fred însă îl apucă de braţ şi-l răsuci pe loc.

— Ce-mi văd ochii? zise el. E vechiul nr. 278! Ce mai faci, Strauss?

Faţa lui Strauss se schimonosi nervos.

— Iartă-mă că nu te-am recunoscut, zise Strauss nervos. Credeam mai întâi că e numai cineva care seamănă cu d-ta şi care face pe copoiul.

— Ei, chiar eu sunt, zise Flash Fred. Şi cum se mai poartă cu tine lumea asta bătrână? Îţi mai aminteşti de Galeria G din Portland în Blocul B?

Faţa omului voinic se strânse din nou de nervozitate. Nu-i plăcea să i se amintească de timpul petrecut în închisoare; cu toate că, în realitate, nu avea nimic contra puşcăriaşului care ocupase celula vecină cu a lui.

— Cum îţi mai merge? întrebă el.

— Prost, răspunse Fred, minţind cu bună-ştiinţă. Dar nici un pungaş nu admite vreodată că-i merge bine. Apoi îl întrebă deodată:

— Strauss, de ce m-ai bănuit că sunt copoi?

Strauss părea foarte încurcat.

— Ei, mi-a trecut numai aşa prin minte, zise el cu sfială.

— Tot cu vechile treburi te ocupi?

Omul căută iar împrejur, ca şi cum ar iscodi vreun drum de scăpare. Şi Fred care nu dispreţuia nici o ocazie, fie ea cât de neînsemnată, întinse palma în mod sugestiv şi zise laconic: Dă-i drumul!

— Am numai câteva lucruri, zise iute Strauss. Sunt lucruri ce mi s-au dat sau a căror dispariţie nu va fi remarcată – numai nişte fleacuri.

— Dă-i drumul! zise iarăşi Fred. Îmi merge prost şi am nevoie de bani. Voi lua o parte şi peste câteva zile îţi voi înapoia banii.

Strauss îi dete lucrurile blestemând.

— Hai să bem ceva, zise Fred voios, după ce tranzacţia fusese încheiată spre mulţumirea lui.

— M-ai lăsat numai cu resturi în valoare de vreo trei lire, mârâi omul. Zău domnule Grogan, asta nu-i frumos, şi se uită bănuitor la celălalt. Şi nici mutra d-tale nu arată că-ţi merge rău.

— Aparenţele înşală, zise vesel Fred şi intră la un bar. Ce eşti acum, valet sau maâtre d’hôtel?

— Maâtre d’hôtel, răspunse Strauss înghiţind o sorbitură. Am postul de maâtre d’hôtel la un domn foarte bine, zise el.

— Şi cine e patronul tău? întrebă Fred.

— Nu cred să-l cunoşti, zise Strauss clătinând din cap. E un gentleman din City, directorul unei societăţi de

asigurare.

— E poate d-rul Yudd, întrebă repede Fred.

— Da, acesta e numele lui, răspunse celălalt mirat. Cum ai ştiut?

Curând după aceea se despărţiră.

Fata trecu înainte fără să ştie că Larry Holt fusese în urma ei. Nu era ceva neobişnuit să fie acostată pe stradă şi acum nici nu-i mai păsa de asta.

Diana locuia în Charing Cross Road, deasupra unui debit de tutun şi Larry o văzu cum deschise uşa laterală şi intră în gangul întunecos. Mai aşteptă câteva minute şi apoi îşi văzu de drum.

Fata făcuse o impresie extraordinară asupra lui.

Diana Ward însă nu se gândea la Larry pe când făcea drumul spre casă. Mintea ei era ocupată numai cu problemele ridicate de cazul Stuart. Simţea că, dacă o găsea pe necunoscuta Clarisa, atunci vor fi pe drumul cel bun, pentru a afla cauza morţii lui Stuart şi pricina acestei monstruoase crime.

Fata închise uşa şi urcă încet scara întunecoasă şi strâmtă. Etajele de deasupra tutungeriei erau închiriate ca trei apartamente şi ea ocupa pe cel mai de sus şi cel mai ieftin. Ştia că ceilalţi doi locatari îşi petreceau weekend-ul la ţară. Etajul întâi era ocupat de un tânăr student la drept, un om vesel, ale cărui chefuri nu o lăsau de multe ori să doarmă noaptea. Etajul al doilea era locuit de un ziarist şi soţia sa.

Ajunsese la palierul al doilea, picioarele ei se aflau pe ultimele două trepte ale scării, când se opri. I se păru că auzise un zgomot, o scârţâitură uşoară pe care mai mult o simţise decât o auzise. Aşteptă o clipă, apoi râse de nervozitatea ei. Totuşi se urcă mai încetişor şi ajunse la palierul de unde pornea o scară mică, spre propriul ei apartament. Palierul era larg şi, când îl ocoli, cu o mână pe rampă, o întinse pe cealaltă cu îndrăzneală, ca şi cum ar fi vrut să apuce un intrus tainic.

Dar îngheţă deodată, căci mâna ei atinse haina unui om! Ea ţipă, dar imediat o mână tare, înfiorătoare, îi acoperi faţa şi se simţi trasă încet înapoi. Ea se lupta şi se zbătea din toate puterile, dar omul care o ţinea avea o forţă aproape supraomenească şi braţul din jurul ei era ca o menghină. Apoi, deodată, se simţi moale de tot şi imediat, braţul care o ţinea se mai slobozi.

— Ai leşinat, ai? zise vocea aspră şi pe când o mână îi trecea peste faţă pipăind-o, cealaltă îi dădu şi mai mult drumul.

Cu o smucitură neaşteptată fata se eliberă, urcă în fugă restul scărilor, deschise şi apoi trânti uşa. Înăuntru era o cheie şi ea o întoarse, foarte mulţumită că nu încuia niciodată uşa camerei de culcare pe dinafară. Diana Ward era dintr-un neam care nu-şi pierde uşor cumpătul; scoase un revolver dintr-un sertar, şi, cu toate că inima-i zvâcnea să se spargă, ea alergă înapoi la uşă şi o deschise.

Stătu acolo câteva clipe. Auzi pe scări paşi hoţeşti şi trase. În josul scării se auzi un zgomot de panică şi paşi ce alergau. Ea şovăi numai o clipă, apoi goni pe scară în jos, în urmărire. Auzi zgomotul paşilor jos, la intrare, auzi zgomotul uşii şi coborî ultimele trepte, ca să găsească uşa deschisă şi nimeni la faţa locului.

Ascunzând revolverul într-o cută a rochiei, ea păşi afară în Charing Cross Road. O camionetă mică se depărtă şi singura persoană din apropiere era un orb bătrân. Vârful de fier al băţului său bocănea pe asfalt, pe când el înainta anevoie.

— Fie-vă milă de un orb! gemea el. Miluiţi pe sărmanul orb.

Capitolul 11
HOŢI LA YARD

— Sunny, zise Larry către servitorul său. Londra e un oraş grozav. Dar are ceva luminos, strălucitor, care-l salvează de o completă plictiseală şi ticăloşenie.

— Cred că aveţi dreptate, domnule, răspunse Sunny. Şi eu am observat aceasta de multe ori. Cinematografele îmi plac şi mie foarte mult.

— Pleacă, zise Larry râzând cu hohote. Du-te la cinematograf!

— Bine, domnule, zise Sunny, dar e prea târziu.

— Atunci du-te de te culcă, zise Larry. Dar stai; adu-mi mai întâi tot ce-mi trebuie pentru scris.

Placidul servitor se execută urgent.

— Crede-mă Sunny, zise Larry sentenţios, sunt multe locuri mai neplăcute decât Londra pe o zi senină de primăvară, când inima…

La uşa opusă, se auzi o bătaie uşoară.

— Un musafir la ora asta! zise Larry uimit. Nu putea fi nimeni de la Scotland Yard, căci Yardul foloseşte cu predilecţie telefonul; uneori chiar abuzează de el.

— Mi se pare că e cineva la uşă. domnule, zise Sunny.

Aşteaptă şi auzi un scurt schimb de întrebări. Vizitatorul era o femeie; şi înainte de a ghici cine era, uşa se deschise şi Diana Ward intră. Pe figura ei, înţelese că s-a întâmplat ceva şi se duse înaintea ei.

— Ce este? întrebă el îngrijorat. Omul acela te-a urmărit?

— Care om? întrebă ea uimită.

— Flash Fred.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu dacă era Flash Fred, zise ea nervoasă. Dar dacă acesta e un om deosebit de neplăcut, atunci era el.

— Şezi. Vrei puţină cafea? Tocmai voiam să beau şi eu o ceaşcă. Sunny, adu două cafele.

Fata povesti cele petrecute.

— Spui că era mare? Asta-l exclude pe Flash Fred, zise el. Crezi că era un hoţ? Cineva care a spart uşa şi pe care sosirea d-tale l-a deranjat?

— Nu cred, zise ea clătinând din cap. Ştiu cu siguranţă că era un atac mult mai serios. În sufragerie, camera în care

aş fi intrat mai întâi în împrejurări obişnuite, am găsit un coş lung de rufe.

— Un coş de rufe, repetă el surprins.

Ea făcu semn că da.

— Era căptuşit cu un fel de stofă groasă ca o plapumă şi capacul era capitonat în acelaşi fel. Înăuntru am găsit aceasta.

Ea puse jos obiectul pe care-l aduse. Era o cască de aviator, numai că nu avea deschizătura pentru gură.

El o luă şi o mirosi, cu toate că nu era nevoie, pentru că simţise mirosul dulce de cum intrase fata în odaie.

— E îmbibată cu cloroform, zise el. Bineînţeles că asta nu te-ar fi făcut complet insensibilă, dar te-ar fi amorţit.

El se plimba prin cameră, cu mâinile în buzunar, cu bărbia aplecată pe piept.

— Ai mai găsit ceva?

— Când am ieşit în stradă, zise ea, tocmai pleca o camionetă a unei spălătorii.

— Nu pot pricepe, zise Larry alarmat. Bruta nu te-ar fi putut transporta singur. Trebuia să mai aibă ceva ajutoare prin casă.

— Nu sunt de aceeaşi părere, zise ea liniştit. Omul acela era extraordinar de puternic. Mă simţeam ca un copil în braţele lui şi ar fi fost foarte uşor pentru el să tragă coşul pe scară în jos şi să-l transporte peste trotuar cu ajutorul omului care conducea camioneta.

— Dar ce au cu d-ta? întrebă el îngrijorat. De ce se ocupă de d-ta?

— Mă gândesc, zise ea în sfârşit, dacă n-am dat din întâmplare de un fir, care să ne ducă la ucigaşii lui Stuart. Poate fără să ştiu că sunt în posesia unui asemenea fir conducător, mai am şi cunoştinţe pe care ei doresc să le suprime.

Larry era foarte gânditor.

— Aşteaptă numai puţin aici, până mă îmbrac, zise el şi ieşi din odaie.

Ajunseră la apartamentul din Charing Cross Road şi Larry începu inspecţia. Adusese cu sine o lampă puternică în acest scop.

— Acum să ne uităm şi în camera d-tale.

El examină coşul de rufe, pe care fata îl descrisese întocmai.

— Nimic nou aici, zise el. Vezi dacă lipseşte ceva.

Ea se uită peste tot şi se întoarse cu faţa uluită în camera în care se afla Larry.

— Au dispărut haina mea verde, ştii pardesiul pe care-l port şi o pălărie.

— E o pălărie mai deosebită?

— Ce înţelegi prin pălărie mai deosebită? întrebă ea mirată.

— E cam excentrică?

— Cam, zise ea zâmbind. E o pălărie de un galben auriu, pe care o port cu haina verde.

El dădu din cap.

— Ai purtat-o la Yard? întrebă el.

— Adeseori, răspunse ea uimită.

— Atunci, asta e cauza. Vino cu mine. Nu vreau să te las singură aici.

Ea-l urmă până-n stradă şi intrând în prima cabină telefonică Holt chemă Scotland Yardul şi ceru să vorbească cu ofiţerul de gardă la uşă.

— A venit domnişoara Ward pe acolo în noaptea asta? Aici vorbeşte inspectorul Holt, zise el.

— Da, domnule, i se răspunse. Tocmai a plecat.

Larry era mânios.

— Dar eu n-am fost la Scotland Yard, zise ea mirată.

— Cineva s-a substituit d-tale! răspunse el scurt.

Ajunseră după câteva minute în clădirea posomorită pe Thames Embankment şi uşa camerei 47 nu părea să fi fost forţată. El o deschise şi aprinse lumina.

— O, da, zise el încet, pentru că uşile dulapului în care păstra corpurile delicte privitoare la moartea lui Stuart,

atârnau aparte pe balamalele lor.

El scoase tava şi aruncă o privire asupra conţinutului ei.

Hârtia cu scrisul Braille dispăruse!

Capitolul 12

FANNY WELDON SPUNE ADEVĂRUL.

Holt ridică telefonul şi spuse:

— Trimite primii doi ofiţeri în clădire, mai trimite şi o ştafetă, repede!

Dalta cea mică de care se folosise spărgătorul, nici nu fusese îndepărtată; era pe jos şi Holt o apucă cu o bucată de hârtie şi o duse la lumină.

De capătul aspru era prins un fir scurt de bumbac, ceea ce arăta că omul purtase mănuşi de bumbac, ca să nu lase amprente digitale. Singura lui speranţă era tava. Era o tavă de sticlă dreaptă cu marginile şi mânerele de trestie şi ştia că acest spărgător a scos mănuşile cândva, o va fi făcut cu siguranţă aici, căci o persoană neobişnuită să lucreze cu mănuşi desigur că le scoate pentru a examina obiecte mai mici. Când suflă pe dosul lucios al ceasului de aur, se ivi foarte distinct o urmă de deget gros.

Între timp sosiră doi ofiţeri.

— Este vreun om de serviciu în departamentul amprentelor? întrebă Larry.

— Da, domnule, răspunse un ofiţer.

— Ia ceasul acesta. Ţine-l de şurub. Dacă nu poate scoate în evidenţă amprenta cu praf, să o fotografieze şi să o verifice până într-un ceas.

Hoţul mai făcuse încă o greşeală. Larry luase coşul în care se aruncau hârtiile fără a-i răscoli conţinutul şi scoase din el trei bucăţi de hârtie mototolită. Două din ele nu erau decât nişte notiţe scrise de Diana. A treia însă era planul camerei desenat cu cerneală de o mână pricepută şi erau însemnate locul dulapului şi poziţia birourilor.

— Au crezut că sunt trei dulapuri aici, zise Larry arătând cu degetul. Socoteau că unul se află la stângă sobei, el întoarse privirea şi înălţă sprâncenele. Pe legea mea, că au

dreptate, zise el. Ei cunosc această cameră mult mai bine ca mine, domnişoară Ward, zise el şi se uită iarăşi la hârtie. Omul care a desenat asta cunoaşte desenul arhitectural. Cred că am face bine să ne procurăm un safé şi o gardă, spuse el cu amărăciune.

Cineva apăru în uşă. Era Sir John Hason, care lucra uneori noaptea în biroul său, ca să profite de tăcerea şi lipsa de întrerupere ce-i ofereau orele nocturne.

— Ce s-a întâmplat Larry? întrebă el.

— O, nimica, zise Larry glumind. Numai că un hoţ a comis o spargere la Scotland Yard! Nu crezi că ar fi nimerit să înştiinţăm poliţia? întrebă el batjocoritor pe Sir John zâmbind. Dar după o clipă zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Sper că nu au luat piesele cazului Stuart?

— Au luat unica piesă de valoare, răspunse Larry. Ar fi bine să aducem încoace câţiva cercetaşi, ca să ne păzească proprietatea mobilă.

— Îmi placi când faci spirite, zise şeful serios. Să vină încoace paznicul uşii.

Paznicul nu putu da nici o explicaţie mulţumitoare, în afară de aceea că a crezut că d-ra Ward era aceea care a trecut pe lângă el.

— Nu au fost străini pe aici, nu-i aşa? întrebă Larry.

— Nu, răspunse uşierul. Un orb a fost pe aici în cursul amiezii. Vă amintiţi că doreaţi să vedeţi uneltele de scris de care se servesc aceşti nenorociţi şi l-am rugat pe moşneagul cel mărunt care vinde chibrituri pe chei să vină până sus.

— Iată amprenta digitală domnule. Ofiţerul care intrase zâmbea cu toată faţa; era zâmbetul omului căruia i s-a satisfăcut pasiunea.

— Am găsit-o imediat, domnule, zise el. Fanny Weldon, 280 Coram Street. Iată fişa ei. Şi o înmână lui Larry.

— Arestată de două ori pentru substituire de persoană, citi el. Dar cum de e amestecată în afacerea asta?

Ofiţerul care luase ceasul şi-l restituia acum, îi dădu explicaţiile necesare.

— Fanny e o femeie foarte ciudată domnule, zise el. Ea nu are nici o idee proprie şi toate necazurile i se trag de acolo că ajută pe alţii în intrigile lor.

Larry şedea la masă, cu bărbia în palmă şi chibzuia.

— Chiar aşa s-au petrecut lucrurile, zise el. Oamenii aceia cunosc pe toţi cei certaţi cu justiţia din Londra şi e foarte probabil că s-au folosit de Fanny, 280 Coram Street, parcă ai zis? Vom vedea ce are să ne spună Fanny pentru justificarea ei!

Nu o văzu pe Fanny până nu se lumină de ziuă. 280 Coram Street era o casă în colţ de stradă, unde se închiriau odăi. Puţin după ce se lumină, o trăsură se opri la marginea trotuarului şi o femeie coborî într-însa. Când se apropie de uşă, Larry veni după ea şi o apucă de braţ. Fanny se întoarse scoţând un ţipăt de spaimă.

— Dar ce ai cu mine? întrebă ea alarmată.

— Să vii să te plimbi cu mine, zise Larry.

— Eşti un copoi? întrebă ea şi îngălbeni.

— Un copoi onest! zise Larry şi tot ţinând-o de braţ o duse la cel mai apropiat post de poliţie unde aşteptau Diana şi ofiţerii.

Pe drum până acolo ea îşi blestema soarta.

— Aşa păţeşti când eşti prea îndatoritor, zise ea amărâtă.

— De ce anume sunt învinuită?

— Că ai făcut o spargere la Scotland Yard, răspunse Larry.

Ea răsuflă adânc.

— Atunci eşti un copoi, zise ea.

Au pus-o în boxa de oţel, dar nu înainte de a fi fost percheziţionată de una din funcţionare. Rezultatul era 150 lire în hârtie, pe care Fanny, care îşi recăpătase buna dispoziţie voia numaidecât să le vadă numărate în faţa ei.

— Mi s-au pierdut de multe ori lucrurile pe la posturile de poliţie, zise ea cu subînţeles.

Ea nu fu dusă jos în celule. Larry şi Diana îi luară interogatoriul în mica sală de aşteptare. Prezenţa Dianei o interesa mult pe arestată.

— Aceasta e doamna pe care am substituit-o?

— Da, chiar pe doamna aceasta, zise Larry. Acum, Fanny, am să-ţi vorbesc părinteşte.

— Începe şi nu mă menaja! zise Fanny nepăsătoare. Pot însă să-ţi mărturisesc că de multe luni merg pe drumul drept!

— Am să-ţi vorbesc foarte sincer. Scotland Yard nu doreşte ca toată lumea să afle că o pungăşoaică a pătruns în localul lui şi a şterpelit ceva de valoare.

Femeia râse încet şi-i făcu Dianei cu ochiul.

— Ai să-mi spui cine te-a însărcinat să faci treaba asta?

Ea clătină din cap.

— Degeaba îmi pui întrebări. N-am să răspund. Poţi să mă bagi la carceră imediat şi să nu te mai oboseşti.

— Te voi băga la carceră, după ce voi redacta actul de acuzare, zise Larry foarte liniştit şi femeia îi privi mirată.

— Sunt învinuită de efracţiune şi hoţie, zise ea.

— Nu te voi acuza de delictul acesta, zise Larry. Dacă nu-mi răspunzi la ceea ce te întreb, am să te duc înapoi în boxă şi te voi acuza de complicitate în uciderea lui Gordon Stuart în noaptea de douăzeci şi trei aprilie.

Ea-l privi mută.

— Omor? repetă ea. Doamne Dumnezeule! Doar nu crezi că sunt amestecată?

— Ba eşti, şi încă rău, zise Larry. Ajuţi pe ucigaşi să scape de urmărirea justiţiei. Ai fost folosită să furi o dovadă foarte importantă pe care o deţinea poliţia şi care ar fi putut duce la descoperirea ucigaşului, şi asta e de ajuns ca să fii bănuită de tot ce e mai grav.

Ea deveni acum serioasă.

— Chiar acesta e gândul d-tale? întrebă ea.

— Da, acesta e, răspunse Larry sever. Ai fost trimisă să furi dovada, care ar fi dus la arestarea ucigaşilor.

— Cum te numeşti d-ta? întrebă ea.

— Sunt inspectorul Larry Holt, răspunse el şi femeia gâfâi speriată.

— Sfinte Dumnezeule! Atunci stau foarte prost. Credeam că te afli în străinătate. Dacă e aşa, domnule Holt, am să-ţi povestesc totul. Nu ştiam nimic despre afacerea asta până ieri după-masă; dar atunci mi s-a telefonat să mă întâlnesc cu marele Jake sau orbul Jake, cum i se zice.

— Orbul Jake? repetă Larry, pentru care numele acesta era nou, apoi îşi aminti de orbul vânzător de chibrituri de pe Embankment care venise în biroul său – dar nu se putea să fie el. Diana spusese că era un om mărunt.

— Oamenii noştri îl cunosc bine, domnule Holt, zise Fanny după oarecare şovăire. E un om rău. Mi-e frică de orbul Jake ca de moarte şi de fel e o groază pentru toţi pungaşii din Londra. El a fost de două ori la puşcărie; o dată pentru rănire şi a doua oară pentru că s-au găsit la el lucruri furate.

— Bine. L-ai întâlnit, zici, pe Orbul Jake?

— Da, afirmă ea. El mi-a dat planul.

— Nu al lui propriu, el nu putea să-l deseneze, o întrerupse Larry.

— Nu l-a făcut el, zise femeia cu dispreţ. Nu, el a adus planul cu sine. L-am avut pe undeva. Poate că e în poşeta pe care mi-aţi luat-o.

— Nu te mai frământa pentru plan, zise Larry. L-am găsit în birou.

— Orbul Jake mi-a spus ce trebuie să fac; mi-a spus că-mi va aduce haina şi pălăria pe care doamna aceasta le purta întotdeauna când venea la Yard şi m-a învăţat să spun „47” înainte de a intra în cameră şi să urc repede scările.

— Ce ţi s-a spus să iei?

— Un sul mic de hârtie cafenie, zise femeia. Mi-a spus unde se află şi până şi locul ce-l ocupă pe tavă. Ea înălţă din umeri. Nu pot ghici cum de-a putut şti toate astea.

— Ba eu ştiu, zise Larry şi se întoarse spre fată. Micul moşneag ce vindea chibrituri şi-a recăpătat vederea. Unde-l pot găsi pe orbul Jake? întrebă el pe Fanny.

— Nu-l vei găsi, zise ea clătinând din cap. Nu iese niciodată ziua, cel puţin foarte rar.

— Ce înfăţişare are?

— Tare, mare, vânjos ca un bou.

Diana scoase o exclamaţie.

— Are barbă? întrebă ea.

— Da, domnişoară, zise femeia. O barbă mică, sură.

— Era omul de pe scară, zise Diana. Sunt sigură de asta.

Larry dădu din cap în semn de aprobare.

— Şi când i-ai predat obiectul? o întrebă el.

— Cam pe la orele două de dimineaţă. Mi-a spus că pe la ora asta îl voi găsi pe partea mai joasă a străzii Arundel din Strand, aproape de chei. Dar era şi el tare furios!

— Ştii unde locuieşte? întrebă Larry.

Ea făcu semn că nu.

— Cu ani în urmă locuia în azilul lui Todd, zise Fanny, unde erau găzduiţi ambulanţii orbi. Dar nu cred să mai stea acolo.

Larry merse cu femeia înapoi în biroul comisariatului.

— Îi puteţi da drumul pe răspunderea mea, zise el. Fanny vei veni mâine la ora zece la mine la Scotland Yard.

Capitolul 13
AZILUL TODD

— Draga mea, zise Larry prietenos, trebuie să te duci acasă şi să te culci.

Diana clătină din cap râzând.

— Crede-mă că nu sunt obosită, domnule Holt, răspunse ea. Nu vrei să-mi permiţi să merg cu d-ta? Ştii că mi-ai făgăduit să mă asociezi acţiunii d-tale în afacerea asta.

— Nu ţi-am promis să te ţin de veghe toată noaptea, răspunse el glumeţ. Arăţi ca o epavă. Nici eu nu cred să mai fac altceva dimineaţă decât să dorm, zise el. Acum du-te. Uite un taxi pe care providenţa l-a trimis acum pe aici! urmă el şi fluieră.

— Sergentul Harvey te va însoţi acasă, zise el şi-l luă la o parte pe Harvey. Du-te sus, la locuinţa domnişoarei Ward;

percheziţioneaz-o cu de-amănuntul şi rămâi pe palierul de jos de pază, până eşti înlocuit.

El privi după trăsură până nu o mai văzu, apoi se întoarse spre celălalt poliţist, care-l însoţea.

— Acum sergent, zise el, noi să mergem să cercetăm Căminul Todd.

Clopotul din turnul bisericii bătea tocmai ora şase când maşina se opri la Căminul Todd.

Era o clădire posomorâtă, neplăcută, cu ferestrele vopsite în albastru.

Larry se aşteptase să fie greu auzit de locatari, dar se înşelase căci abia bătuse la uşă şi ea fu deschisă de un om scund.

— Nu e nici Toby, nici Harry, nici bătrânul Joe, zise acesta tare. Atunci cine e?

Larry văzu că e orb.

— Vreau să-l văd pe director, zise el.

— Bine, domnule, zise omul pe un ton respectuos. Aşteptaţi aici dacă vreţi.

Coborî într-o sală plină de cotituri şi unghiuri aşa că dispăru din vedere şi curând îl auziră venind înapoi târşind picioarele încălţate în papuci, iar în urma lui venea un om înalt, care purta un guler alb de preot. Ochii îi erau acoperiţi cu ochelari albaştri închişi şi mergea tot pe dibuite.

— Vă rog, poftiţi înăuntru, zise el cu o voce cultivată. Eu sunt John Dearborn, preotul John Dearborn, explică el pe când mergea înaintea lor. Nu prea ne vizitează multă lume aici, din nefericire! Cred că acest cămin Todd nu prea e cunoscut.

Nu vorbea cu necaz, ci voios, ca un om inimos. Nu făcu nici măcar o aluzie la ora timpurie ce-şi aleseseră pentru venirea lor.

— E ceva mai departe, domnilor, zise el. Ştiu că sunteţi doi pentru că aud paşii. Luaţi seama la treaptă, pe aici.

El deschise o uşă şi intrară întâi. Încăperea era confortabil mobilată şi primul lucru pe care-l remarcă Larry era goliciunea pereţilor; apoi însă îşi aminti – şi inima i se strânse – că orbii nu au nevoie de tablouri.

— Acum domnilor, zise preotul Dearborn, spuneţi-mi cărui fapt îi datorez cinstea vizitei dvs.?

— Sunt un funcţionar de la Scotland Yard, zise Larry şi numele meu e Holt.

Celălalt clătină din cap.

— Sper că nici unuia dintre nenorociţii mei pensionari nu i s-a întâmplat vreun neajuns? întrebă el.

— Încă nu ştiu, răspunse Larry. Deocamdată caut unul numit Jake.

— Orbul Jake? repetă celălalt încet. Nu-mi amintesc să fi stat la noi cineva cu acest nume. Sunt aici de patru ani, explică el. Până atunci căminul a fost administrat, şi foarte prost administrat, de un individ care aduna aici tot ce era mai rău între orbii din Londra. Există o parte din aceşti nenorociţi care sunt pleava societăţii. Aţi auzit probabil de Ochii Morţi?

— Nu până azi dimineaţă, zise Larry şi celălalt dădu din cap.

— Ne-am descotorosit de indivizii aceia şi acum avem vânzători ambulanţi, bătrâni, foarte respectabili, care vin la noi, unde sunt bine îngrijiţi.

— Nu-l cunoaşteţi pe orbul Jake?

— N-am auzit niciodată de el, răspunse John Dearborn. Dar dacă veniţi cu mine, vom cerceta.

Căminul consta din patru dormitoare şi o sală comună; în aceasta din urmă, într-un nor de fum, şedeau pensionarii căminului. Larry se uită împrejur şi cu greu putu să-şi stăpânească înfiorarea.

— Scuzaţi-mă numai o clipă, zise Dearborn, după ce ambii musafiri trecuseră în gang. După puţin timp se întoarse şi clătină negativ din cap.

Larry ridică privirea.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva gemând.

— Da, da. E un caz foarte trist, zise directorul. Sus sunt nişte cămăruţe pentru acei care pot plăti ceva mai mult decât camarazii lor. În una din ele e unul care mă tem că şi-a pierdut minţile. A trebuit să raportez cazul autorităţilor locale.

— Putem merge sus? întrebă Larry.

— Cu plăcere, răspunse Dearborn după o clipă de ezitare. Singurul lucru de care mă tem, e că vorbele lui vă vor întrista.

Într-o cămăruţă zăcea zgribulit un om de vreo şaizeci de ani, care se arunca încoace şi încolo în pat şi tot timpul vorbea fără încetare unei persoane nevăzute.

— Brută! Laşule! gemea omul de pe pat. Ai să fii spânzurat pentru asta; bagă de seamă ce-ţi spun, la spânzurătoare ai să sfârşeşti.

— E chiar îngrozitor, zise preotul Dearborn, pornind înainte clătinând din cap. Pe aici, domnilor.

Dar Larry nu se mişcase din loc.

— Ascultă-mă Jake, şi tu ai să suferi. Ţine minte cuvintele mele, ai să suferi. Lasă-i să-şi facă singuri treburile astea murdare! Îţi spun că eu nu am pus hârtia în buzunarul lui.

Larry făcu un pas înainte în odăiţă, se aplecă peste om şi-l atinse.

— Dă drumul braţului, mă doare! zise omul de pe pat şi Larry îi dete drumul.

— Cum te cheamă? întrebă Larry.

— Vorbeşte aiurea, zise John Dearborn. Crede că e învinuit că a lovit în glumă pe unul din prietenii săi de jos.

— Dar a spus „Jake”, remarcă Larry.

— Este jos un Jake – Jake Horley. Doriţi să-l vedeţi? E un om mititel şi foarte nostim.

Larry, dezamăgit, coborî scările şi-şi luă rămas bun de la însoţitorul său.

— Îmi pare foarte bine că ne-a vizitat poliţia, zise Dearborn. Înainte de a pleca, aţi voi poate, să-mi spuneţi,

pentru ce îl căutaţi pe orbul Jake? Oamenii mei vor fi foarte curioşi să afle motivul vizitei poliţiei.

— Vă pot satisface foarte uşor, zise Larry zâmbind. O femeie a introdus o plângere împotriva lui, pentru motivul că s-ar fi folosit de dânsa ca să comită o nelegiuire.

Larry deschise uşa şi se opri cu mâna pe clanţă.

— Domnule Dearborn, iartă-mă că-ţi pun o întrebare care te-ar putea îndurera, zise el prietenos. Eşti şi d-ta?…

— O, da, răspunse celălalt cu glas voios. Sunt orb de tot. Port aceşti ochelari din simplă vanitate. Mi se pare că-mi stau bine!

— Bună ziua, zise Larry strângându-i mâna liberă, apoi împinse uşa şi se găsi faţă-n faţă cu Flash Fred.

Flash Fred rămase trăsnit şi coborî de-a-ndăratelea cele câteva trepte, cu riscul să-şi frângă gâtul. Larry îl observa, cu capul plecat într-o parte, ca o găină curioasă.

— Mă urmăreşti tu, ori te urmăresc eu pe tine? întrebă el amabil. Şi de ce te scoli aşa de dimineaţă, Fred? Ai fost plecat toată noaptea după treburile tale?

Pentru prima dată lui Fred îi pierise glasul. Merse pe jos tot drumul de la Jermyn Street la Paddington şi observase cu multă grijă să nu fie urmărit. În sfârşit putu să vorbească.

— Nu înţeleg ce aveţi cu mine. Nu mă puteţi aresta pentru întâmplări vechi.

— Ce tot îndrugi acolo? zise Larry. De fapt nu ştiu pentru ce te afli împreună cu noi. Dar pentru că ne-ai impus tovărăşia ta şi pentru că nu e nimeni care să vadă în ce societate dubioasă mă aflu am să te rabd.

Fred se opri.

— Vrei să-mi spui că nu sunt arestat? întrebă el neîncrezător.

— Întrucât mă priveşte pe mine, nu eşti, zise Larry. Dar poate că sergentul Reed are vreo afacere particulară cu tine.

— Nu, domnule, zise sergentul Reed zâmbind. Fred, cine ţi-a spus că eşti arestat?

— Ei, nu mai înţeleg nimic! zise Fred îngrozit. Dar ce a însemnat gluma asta?

— Nu cunoşti pe cineva la cămin?

— Nici habar nu aveam că există pe lume, zise Fred. A trebuit să întreb pe un lăptar pe unde să apuc spre a ajunge aici.

— Ar fi trebuit să întrebi pe un sergent de stradă! zise Larry. Sunt mulţi pe aici.

— Chiar prea mulţi, după părerea mea, răspunse Fred răzbunător. Domnule Holt, eşti un om serios, zise el cu gravitate subită, şi sunt sigur că n-ai să mă amăgeşti!

Fred vârî mâna în buzunarul lăuntric al hainei şi scoase o scrisoare.

Larry desfăcu epistola adresată lui Fred Grogan şi citi: „Mâine te vor aresta. Larry Holt are mandatul de aducere. Vino la căminul Todd din Lissom Lane la şase şi jumătate de dimineaţă şi întreabă de „Lew”. El îţi va da instrucţiunile necesare ca să o poţi şterge. Ia seama să nu fi urmărit şi nu spune nimănui unde te duci”.

Nu era iscălită şi Larry îndoi scrisoarea şi voia tocmai să o înmâneze lui Fred, dar se răzgândi.

— N-ai vrea să mi-o laşi? întrebă el.

— De ce nu, domnule. Dar te rog, domnule Holt, să-mi spui dacă e ceva adevărat cu povestea vă voi fi arestat.

Larry clătină din cap.

— După câte ştiu nu figurezi pe lista celor urmăriţi şi te asigur că nu am nici-un mandat de aducere împotriva ta, Fred, zise el.

Capitolul 14

FANNY ARE UN VIZITATOR.

La nr. 280 din Coram Street, era o casă cu mai multe apartamente şi d-ra Fanny Weldon ocupa două camere.

Pungăşoaica petrecuse o noapte agitată. Avea de garnisit o pălărie, de călcat nişte mătăsuri, ceva de cârpit şi ceva de

ţesut.

— Ai stat târziu noaptea trecută, d-ră Weldon? o întrebă gazda aducându-i singură ceaiul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nici nu m-am culcat. Am fost la dans. Cât e ceasul?

— Şase. Credeam că dormi şi pentru că n-ai sunat, n-am vrut să te deranjez.

— Deseară am să mă culc devreme, zise Fanny căscând. E ceva nou?

— Nu, dragă, răspunse gazda.

— Nimic?

— Ne-a venit un domn nou în camera opusă acesteia, şi arătă cu degetul înspre uşă. E un domn din Manchester; e foarte liniştit. Doamna Hooper a avut iar ceva de obiectat în privinţa mesei. Şi ea mai povesti diferite cancanuri din pensiune.

— Trimite-mi ceva rece, pe o tavă, zise Fanny. Mă culc curând. Mâine am o întâlnire foarte importantă.

Dar nu prea era încântată în sufletul ei de perspectiva întâlnirii cu Larry Holt.

Pe la şapte şi jumătate, femeia se dezbrăcă încet şi se culcă în pat. Era grozav de obosită şi adormi aproape imediat. Visele răufăcătorilor nu sunt de regulă mai înfiorătoare ca visele celor puri şi virtuoşi. Fanny însă era prea obosită şi avu vise rele… Visă că a comis o crimă; ea îl omorâse pe Gordon Stuart. Nu auzise niciodată de Gordon Stuart până nu-i pronunţase Larry numele; dar şi-l închipuia ca un tânăr slăbănog.

Şi acum sosise ziua ispăşirii, visa ea; au scos-o din celulă cu mâinile legate la spate şi ea păşea încet alături de un preot îmbrăcat în odăjdii albe, până la un mic adăpost. Apoi venea un om, călăul care avea faţa batjocoritoare a orbului Jake. Simţea funia în jurul gâtului, căuta să ţipe dar se îneca. Se trezi.

Două mâini erau în jurul gâtului ei şi la lumina ce venea de la un felinar, ea recunoscu faţa întunecoasă a orbului Jake.

Nu era vis, ci realitate.

— Fanny, m-ai trădat, şoptea el. Am un mic camarad la Căminul Todd care mi-a spus. Şi acum s-a sfârşit cu tine, auzi?

Ea se îneca, se asfixia; nu putea scoate un sunet, simţea cum faţa-i se roşea şi mâini crude o strângeau tot mai mult. Dar deodată lumina se aprinse şi „domnul din Manchester” care ocupase camera din faţa uşii şi care aşteptase toată noaptea ca să audă paşii tiptili ai orbului Jake, ştiind că el va veni după ce va fi aflat că fusese trădat – Larry Holt, cu un browning în mână, înfruntă pe sugrumător.

— Sus mâinile, orbule Jake, zise el şi orbul Jake se întoarse scoţând un urlet înăbuşit, ca zbieratul unui tigru încolţit.

Capitolul 15

OMUL DE LA MIEZUL NOPŢII.

O clipă rămaseră aşa, niciunul nu se mişca, apoi Jake ridică încet mâinile.

— Ai un revolver, nu-i aşa? urlă el. N-ai să tragi într-un biet bătrân, domnule Holt!

— Haide, înaintează, zise Larry, şi nu încerca vreun şiretlic că ai să te căieşti.

— Îmi pare tare rău, domnule Holt, bolborosi bătrânul.

Bărbatul voinic înainta cu mâinile în aer şi una din ele atinse ca din întâmplare lampa electrică ce atârna din tavan. Se auzi o explozie asurzitoare, becul se sfărâmase în mâna orbului şi odaia rămase în întuneric. Apoi Larry se simţi în mâinile orbului Jake. Diana nu exagerase când îi povestise de puterea lui. Era înspăimântătoare şi cu toate că Larry era un bărbat voinic, el simţea că nu va putea rezista. Nici o clipă Larry nu se putea gândi cu sânge rece la eventualul rezultat al luptei. Dar o întrerupere surveni, se auzi deschizându-se o uşă la etajul de sus şi apoi glasul cuiva; apoi orbul Jake îl ridică pe detectiv ca şi cum ar fi fost o legătură de zdrenţe şi-l aruncă în celălalt capăt al camerei unde căzu gâfâind şi abia respirând.

O clipă mai târziu uşa se deschise şi orbul Jake coborî scările acoperite cu covoare, mai repede decât ar fi cutezat să o facă un om cu ochi buni.

Larry se sculă cu greu în picioare, ridică lampa electrică de buzunar de pe duşumea şi-şi găsi revolverul acolo unde căzuse. Îl luă şi alergând la fereastră o deschise şi se uită afară. Dar orbul ocolise deja colţul.

Cineva aduse un alt bec şi Larry se apropie să vadă ce face fata. Era încă leşinată şi urmele roşii de pe gât arătau ce bine o strânseseră palmele orbului Jake.

— Aţi face bine să chemaţi un doctor, zise el gazdei, care era a treia persoană aflată în cameră. Ea se uită la el cu bănuială şi neîncredere.

— Ce-ai făcut în camera asta? îl întrebă ea cu reproş. Am să chem un poliţist.

— Trimite după doi, zise Larry. Şi cheamă şi un doctor.

Din fericire postul de poliţie era în apropiere şi medicul circumscripţiei putuse să vină după câteva clipe.

Între timp femeia îşi revenise în fire, dar avea o criză de isterie groaznic de privit.

— Doctore, cred că ar fi mai nimerit să o duci la o infirmerie sau la un spital, zise Holt şi medicul fu de aceeaşi părere.

El examină urmele de pe gâtul ei cu o expresie de uluire.

— Nici un om n-ar putea face aşa ceva, zise el. Trebuie să se fi folosit de vreun instrument oarecare.

Larry începu să râdă, dar râdea cam mânzeşte.

— Dacă eşti de părerea asta, doctore, zise el, ai face bine să te uiţi puţin la gâtul meu, şi-i arătă dâra roşie lăsată de două degete ale lui Jake, când îl apucase.

— Vrei să zici că el ţi-a făcut asta? întrebă doctorul neîncrezător.

Doctorul fluieră. Între timp gazda se încredinţase de sinceritatea lui Larry şi-i ceru scuze.

Larry ieşi în stradă ca să respire aerul nopţii. Ceea ce-l îngrijora era certitudinea că în Londra se plimba în

libertate un individ, care era mai periculos ca un tigru, care avea puterea unui urs şi o inteligenţă, ceva mai mare ca a unei maimuţe.

— El singur întrece Grădina Zoologică, zise Larry, după ce înşirase toate calităţile neplăcute ale adversarului său.

După o oră şi jumătate, toate posturile de poliţie primiseră o circulară analogă şi goana după Jake începu.

Capitolul 16

GROGAN ÎNTÂLNEŞTE O DOAMNĂ.

Luni avea loc o cununie elegantă la biserica St. George's din Hanover Square.

Între cei prezenţi se afla şi Frederic Grogan. Flash Fred nu fusese invitat din două motive. În primul rând prietenii mirelui şi ai miresei nu-l cunoşteau şi în al doilea rând, chiar de-l cunoşteau, nu l-ar fi invitat. Dar Fred nu-şi făcea sânge rău pentru un lucru atât de neînsemnat ca o invitaţie. De aceea, el sosi la St. George's cu un joben strălucitor, cu mănuşi albe impecabile, cu pantaloni cu dunga întinsă şi înaintă spre altar unde din eroare fu luat drept mirele.

El nu venise pentru că dorea să pătrundă în societatea bună, ci pentru că ultima modă era ca doamnele să se gătească cu giuvaericale scumpe şi în timpul dimineţii la asemenea ceremonii. El se întreba dacă ar fi cuminte şi recomandabil să meargă şi la recepţie, căci aflase unde avea să aibă loc recepţia. Dar deodată cineva îl atinse de braţ şi se întoarse în grabă.

— Ah, d-rul Yudd! răsuflă el uşurat. Credeam că era individul Holt. Mă urmăreşte într-una, aşa că am devenit nervos.

D-rul Yudd, foarte elegant în hainele lui de dimineaţă, îl privea sever.

— Mi-ai spus că pleci la Nisa, zise el.

— Am pierdut trenul, răspunse Fred cu seninătate.

D-rul Yudd rămase gânditor.

— Vino puţin cu mine, zise el. Am să-ţi vorbesc.

Flash Fred îl urmă tăcut.

— Ai început să mă plictiseşti, d-le Grogan, zise d-rul Yudd. Credeam cel puţin să am plăcerea să ştiu că-ţi desfăşori activitatea riscantă pe continentul Europei. Când colo găsesc că duci o viaţă mondenă în Jermyn Street.

— Mi s-a părut că spuneai că nu ştii că mă aflu pe aici? întrebă repede Fred.

— Nici gând să spun aşa ceva! răspunse doctorul calm. Am făcut numai observaţia că mi se părea că ai spus că ai de gând să pleci la Nisa.

— O, atunci ştiai că sunt aici, zise Fred.

— Am auzit că eşti aici, răspunse d-rul Yudd. Domnule Grogan, nu crezi că noi ar trebui să ajungem la un fel de compromis?

Fred ascultă cu atenţie.

— În ce privinţă şi cum anume? întrebă Fred bănuitor.

— Presupune, zise d-rul Yudd, că ţi-aş da o sumă globală, o dată pentru totdeauna, ca să nu mă mai sâcâi?

Nimic nu convenea mai bine planurilor lui Fred.

— Primesc, zise el, după o pauză destul de lungă şi d-rul Yudd îl fixă cu seriozitate.

— Dar va trebui să te ţii de cuvânt, zise el. Aş fi dispus să-ţi dau 12 000 lire.

— 12 000 lire? repetă Fred. Bine! La această sumă putem sta de vorbă.

— Dar îţi repet, adăugă d-rul, nu vreau să mă lipsesc de această sumă, decât dacă am garanţia că nu mă vei mai plictisi în viitor. Vrei să iei masa cu mine la Chelsea, mâine la ora opt seara?

Fred făcu un semn afirmativ.

— Voi avea câţiva invitaţi la masă, zise doctorul. Dar nimeni nu te cunoaşte. Şi trebuie să-ţi cer o favoare personală, să nu încerci să urmăreşti pe vreuna din cunoştinţele pe care le vei face mâine seară.

În exaltarea lui, pe când inima-i era plină de mulţumire şi mintea combina planul vieţii largi ce-l aştepta, el zări o fată de cealaltă parte a străzii. Faţa ei nu era din acele care

puteau fi uitate. O mai văzuse o dată sub un bec electric între St. Martin’s şi Strand şi el îşi grăbi paşii, traversând strada şi urmărind-o, însă nu fără a arunca o privire de teamă în urma sa. De data asta Larry Holt era nevăzut.

— Nici nu se putea ceva mai nimerit, zise Fred, căci era conştient de înfăţişarea-i elegantă.

O ajunse la colţul străzii Piccadilly şi-şi scoase pălăria zâmbind. O clipă Diana avu impresia că-l cunoaşte pe acest tânăr şi voia să-i întindă mâna, când el făcu greşeala de a repeta formula obişnuită:

— Parcă ne-am mai întâlnit cândva?

Ea îşi retrase mâna.

— Scumpa mea, zise Fred, eşti fata cea mai frumoasă din lume şi doresc nespus de mult să te cunosc!

— Atunci ar fi mai bine să treci pe la mine, zise ea şi Flash Fred aproape nu-şi credea ochilor. Mare noroc dăduse peste el!

Ea deschise geanta de piele, scoase o carte de vizită şi scrise ceva pe ea.

— Mulţumesc de mii de ori, zise Fred radios, luând cartonul. „Imediat am să ţi-o dau şi pe a mea. Ce-ar fi să luăm masa împreună? El ridică biletul şi citi „Miss Diana Ward” – frumos nume, gândi el. „Diana! Camera 47” apoi se schimbă la faţă „Scotland Yard!” şopti el cu glasul stins.

— Da lucrez cu d-l Larry Holt, zise ea cu voce dulce şi el înghiţi în sec.

— Când e el nu eşti d-ta şi când eşti d-ta nu e el, zise furios. De ce nu puteţi lăsa omul în pace?

Capitolul 17

BANII ASIGURAŢI.

În după amiaza acelei zile, Diana ceru şefului său ceva, care-l cam decepţionă.

— Desigur, zise el. Nu voi avea nevoie de d-ta diseară. Zici că te duci la dans?

Ea făcu semn că da.

— Foarte frumos, zise el mulţumit. Sper că ai să petreci bine!

— Mă duc numai din datorie, domnule Holt. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă duc la dans; dar tânărul care m-a poftit se ocupă de asigurări şi am fost secretara lui timp de şase luni.

— Se pare că ai început să lucrezi la o vârstă foarte fragedă, zise el zâmbind. Ai fost la vreo şcoală publică?

— Am fost la o şcoală comunală, răspunse ea liniştit. Mătuşa care m-a crescut, era tare săracă.

— Nu ai cunoscut pe tatăl şi pe mama d-tale?

Ea clătină din cap.

— Sper că nu ai de gând să bănuieşti că sunt enigmatica Clarisa, zise ea zâmbind. Mă tem că originea mea e mai puţin romantică. Mă aştept oricând să-l găsesc pe tatăl meu figurând pe fişele de la Scotland Yard, bineînţeles dacă mai e în viaţă.

— Spui că te duci din datorie, o întrerupse el. Ce vrei să zici cu asta?

Ea se duse la birou, luă geanta, o deschise şi scoase o scrisoare.

— Poate te interesează să ştii că şi soţia d-lui Gray va fi acolo, şi că şi dânsa mă invită, zise ea zâmbind. Iată, de altfel, pasajul care m-a hotărât să mă duc, zise fata şi citi: „În ultima vreme ne-a mers foarte prost. Pierderea unui vapor în Baltica a lovit foarte tare pe asociatul meu, iar eu a trebuit să plătesc o sumă foarte mare de bani la moartea unui om numit Stuart”.

— Stuart? zise Larry repede. Acesta nu poate fi decât Stuart-ul nostru. Ştii că ancheta s-a închis cu rezultatul „Găsit înecat”. Aşadar e vorba de un Stuart? îşi zise el şi clătină de câteva ori din cap. Trebuie să-ţi cer scuze, Diana, zise el numind-o astfel pentru prima dată. Credeam că te duci să te distrezi în chip frivol.

Ea se uită la el cu ochi lucitori şi se înroşi la faţă.

— La ce oră te vei întoarce?

— Voi veni la Yard, zise ea. Am să fiu aici puţin după ora unsprezece.

Apoi se uită încruntată la semnul de pe gâtul lui.

— Te doare tare? întrebă ea compătimitor.

— Nu prea tare, zise Larry. Dar lovitura dată vanităţii mă ustură mai rău. Va mai trece câtva timp până să mă vindec.

— Trebuie să fie nespus de puternic, zise ea înfiorându-se. Niciodată nu voi putea uita noaptea aceea pe scară. Mi se pare că nu sunt ştiri despre el?

— Niciuna, răspunse Larry. S-a dat la fund.

— Aţi pus să se supravegheze căminul?

— Căminul? întrebă el mirat. Nu, nu cred să fie necesar. Directorul pare să fie un om foarte cumsecade. Am vorbit cu inspectorul poliţiei locale şi el mi-a spus că toţi oamenii din cămin sunt cinstiţi şi că răspunde pentru toţi, afară de tipul pe care ei îl numesc „Lew”. Acesta e omul pe care l-am văzut la etaj şi care pare pe jumătate nebun.

— Vreau să-ţi cer o favoare, zise ea. Vrei să mă iei mâine cu d-ta la cămin?

— Desigur, dacă doreşti să mergi. Dar nu cred să găseşti acolo vreun indiciu care să ne apropie de ucigaşul lui Stuart.

— Mai ştii, zise ea gânditoare.

Diana acceptă să ia masa cu el în ziua aceea. Era un prânz voios pentru Larry care era neobişnuit de zăpăcit. După amiaza însă fu mult mai serioasă pentru el, căci cercetările dovezilor documentare care să arate că teoria Dianei fusese justă şi că d-na Stuart avusese fiice gemene, nu aduseră nici un rezultat. Nu exista nici un document despre naşterea copiilor, cu toate că registrele de la Somerset House fuseseră examinate cu minuţiozitate.

— Şterge numărul doi, zise Larry.

— Am încheiat şi cu asta, răspunse fata. Dar e ciudat că o femeie de condiţia doamnei Stuart să fi neglijat să declare naşterea copiilor săi.

— D-na Ward avea anumite idei în această privinţă. Vorbesc de mătuşa al cărui nume îl port, zise ea. Ea era contra vaccinării, a declaraţiei de înregistrare şi a educaţiei.

— Dar ce i s-a întâmplat mătuşii d-tale? A murit? întrebă Larry.

Fata tăcu.

— Nu, nu a murit!

— N-ar fi trebuit să o pomenesc dacă nu eram pregătită să continui, zise ea liniştită. Eu mă trag dintr-un neam tare prost, domnule Holt. Mătuşa mea a furat de la stăpânul ei şi cred că obişnuia să facă mereu astfel. Oricum, când eram de doisprezece ani a plecat pentru mai multă vreme şi de atunci n-am mai auzit de ea niciodată.

Larry se apropie de Diana, îi puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Draga mea, ai izbutit să te lepezi de toate şi să ajungi la o situaţie onorabilă într-un chip cu adevărat minunat. Sunt foarte mândru de d-ta.

Când fata ridică privirea şi se uită la el, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Mi se pare că-i plăcea să bea, dar nu sunt sigură. Aş dori să aflu ce i s-a întâmplat, dar nu îndrăznesc să mă informez.

— A fost închisă?

Fata clătină din cap.

— Mi se pare că era o casă de dezalcolizare, răspunse ea. Dar acum spune-mi ce faci azi după amiază?

Larry îi expuse programul, dictă vreo două scrisori şi apoi plecă, lăsând-o să le termine.

La fiecare pas nou pe care-l făcea, misterul devenea tot mai încurcat.

Când se afla pe la jumătatea drumului din Northumberland Avenue, el se opri şi scoase carnetul.

„Omorât… dear… mare” citi el şi clătină din cap.

— Dear, dear, dear, repetă el înaintând agale şi deodată îi veni în minte un nume, fără o raţiune plauzibilă. Dearborn!

El râdea încet. Preotul acela cu sufletul blajin, care muncea printre oamenii ce trăiau în veşnică întunecime?

Plimbându-se, ajunse pe la Shaftesbury Avenue şi trecând pe lângă un teatru, un nume îi atrase privirea. Se opri şi se aplecă să citească programul teatrului.

„John Dearborn”, citi el.

Se vede că Dearborn era autorul piesei care se juca aici. Care era teatrul acesta? Teatrul Macready. Din acest teatru dispăruse Gordon Stuart.

Fără a sta pe gânduri, intră în vestibul şi se duse la ghişeul de bilete iar ochii lui ageri se opriră pe planul pe care funcţionarul îl avea în faţa sa. Erau rare semnele albastre care indicau locurile reţinute.

— Îmi poţi spune, unde-l pot găsi pe dl. John Dearborn? întrebă el.

Slujbaşul îl privi cu o expresie de resemnare îndurerată.

— Sunteţi poate un prieten al directorului?

— Nu, răspunse Larry, nu sunt.

— Nu sunteţi din întâmplare nici prieten cu dl. Dearborn, nu-i aşa? întrebă omul şi Larry clătină din cap. Nu ştiu unde îl puteţi găsi pe dl. Dearborn şi aş dori ca nici administraţia teatrului să nu ştie unde să-l găsească! Plec de aici la sfârşitul săptămânii, aşa că spun fără teamă ceea ce cred. El e cel mai tâmpit autor dramatic, care s-a născut vreodată Cred că asta nu vă împiedică să cumpăraţi un bilet, nu e aşa? întrebă el făcând haz.

— Nu, nu, răspunse Larry râzând.

— Eu nu vă sfătuiesc să luaţi unul, zise funcţionarul de la bilete, în matineul de sâmbătă am avut spectatori şi diseară probabil că vom avea trei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea mea. Nu ştii unde pot găsi pe autorul acestei nenorocite piese?

Funcţionarul înălţă din umeri.

— El are o misiune oarecare în West-End. Sărmanul om e orb şi n-ar trebui să-l vorbesc de rău. Dar stupide piese mai scrie!

— De când scrie John Dearborn? întrebă Larry.

— De vreo zece ani. Dar să ştiţi că nu sunt toate proaste. Sunt mai mult nebune, decât proaste.

— Vine uneori pe aici?

— Niciodată, zise omul. Nu ştiu de ce, dar nu vine; nici măcar la repetiţie.

— Încă o întrebare. Cui aparţine acest teatru?

— Unui sindicat, răspunse slujbaşul.

— Mi-ai face o mare favoare personală, zise el, dacă m-ai lăsa să văd localul.

Mai întâi slujbaşul şovăi, apoi chemă un servitor.

— Îl veţi găsi cam întunecos, zise el. Încă nu s-a aprins lumina.

Larry urmă pe servitor înăuntrul teatrului şi-l examină.

— Care e loja A? întrebă Larry, căci asta venise să vadă.

Omul îl conduse de-a lungul unui culoar. La capătul lui se opri şi deschise o uşă la dreapta. Larry intră.

Loja A nu avea nimic deosebit, decât doar că covorul de pe jos era gros şi bogat iar cele trei scaune care o mobilau erau frumos desenate.

Larry ieşi şi examină culoarul. În faţa uşii lojei, peretele era drapat cu o perdea groasă, roşie. El o dădu la o parte şi găsi o uşă de fier, pe care era scris cu litere roşii: „Ieşire în caz de incendiu”.

— Unde dă uşa asta?

— Pe o stradă laterală, domnule, zise omul. E Cowley Street. Nu e o stradă propriu-zisă, ci un pasaj, care e proprietatea acestui teatru şi e închis la un capăt.

Larry dădu omului un bacşiş şi ieşi. Acum era mai aproape de soluţionarea dispariţiei şi morţii lui Gordon Stuart de cum fusese vreodată. Şi el o ştia.

La zece şi jumătate se afla în biroul său şi aştepta cu nerăbdare sosirea fetei.

Ea sosi la unsprezece fără zece, iar Larry, care n-o văzuse până atunci decât în hainele de lucru, rămase fermecat de frumuseţea ei.

— Vino înăuntru, zise el. În jurul d-tale mobila pare uzată şi veche.

Ea râse, puse haina pe scaun şi Larry uită caracterul oficial şi important al vizitei ei şi ar fi continuat să-l uite, dacă ea nu i-ar fi amintit-o cu un triumfător:

— Am aflat!

— Ai aflat? bolborosi el. Cum? Ai văzut pe prietenul d-tale de la asigurare?

— Am făcut câteva însemnări, zise ea. Prietenul meu a fost tare lovit de moartea lui Stuart; şi e acelaşi Stuart.

Larry fluieră.

— Explică-mi şi mie, zise el.

— Prietenul meu e un intermediar în afaceri de asigurare, explică ea. Se pare că prietenul meu, asigurătorul, a subscris o reasigurare în valoare de trei mii de lire.

— În valoare de trei mii de lire? zise Larry surprins. Dar atunci pentru ce sumă a fost asigurat Stuart?

— Şi eu am întrebat asta, zise ea fâlfâind hârtia. Pe poliţa andosată de dl. Gray era menţionată suma de 50.000 lire, dar dl. Gray spune că mai era o altă poliţă pentru o sumă similară.

Larry se aşează şi ochii îi scăpărau.

— Aşadar asta a fost cauza morţii lui Stuart? Asigurat pentru 100.000 lire? Prietenul d-tale a plătit?

— Desigur că a plătit, răspunse fata.

— Care e numele societăţii pentru care a făcut reasigurarea?

Ea tăcu o clipă şi-l privi.

— Greenwich Insurance Company, răspunse ea şi Larry sări în picioare.

— Doctorul Yudd, zise el în şoaptă.

Capitolul 18

AMANETUL.

Larry conduse fata jos la scară şi se opriră în hol, vorbind. La uşă aştepta o maşină, un lux pe care ea îl explică foarte uşor.

Venise cu automobilul soţilor Gray şi trebuia să se întoarcă la ora două ca să ia pe agentul de asigurare şi pe soţia sa.

— Îmi pare grozav de rău că trebuie să refuz invitaţia d-tale, zise Larry. Dar aştept un telefon. L-am trimis pe Harvey după nişte informaţii şi mi-a făgăduit să-mi telefoneze pe la miezul nopţii.

Ea îl privi îngrijorată.

Tocmai atunci ieşi un funcţionar din încăperile de la parter şi se apropie de el.

— V-a chemat cineva la telefon, domnule, zise slujbaşul.

— Vino cu mine, zise Larry. Poate că termin cu ceea ce aştept şi mă voi putea lăfăi în maşina aceea de milionar.

Cel care-i telefona nu era sergentul Harvey, ci inspectorul de serviciu din postul de poliţie de la Oxford Lane.

— Vorbesc cu inspectorul Holt? întrebă el.

— Chiar eu sunt, răspunse Larry

— Aţi trimis o circulară cu descrierea unui buton de manşetă de email negru cu diamante?

— Da, răspunse Larry nerăbdător.

— Ei bine, dl. Emden de la firma Emden şi Smith, care împrumută bani pe amanet, a cumpărat o pereche de butoni, care corespund întocmai inscripţiei publicate în Hue and Cry.

— L-ai luat? întrebă Larry zorit.

— Nu, domnule, răspunse inspectorul. Dar dl. Emden e aici, la dispoziţia dvs., dacă vreţi să-l interogaţi. Poate aduce butonii dimineaţă. Locuieşte aici pe aproape.

— Sosesc îndată, zise Larry.

— Ce este, întrebă fata. Au găsit butonii?

Larry clătină din cap.

— A găsit o pereche de butoni perfect identici cu acela găsit în mâna lui Gordon Stuart, zise el cam nedumerit. Nu pricep asta. Dacă ar fi fost o jumătate de buton sau un buton şi jumătate, desigur că ar fi fost un indiciu.

El se uită îngrijorat la centrala telefoanelor şi la impiegat.

— Dacă sergentul Harvey mă cheamă, zise el, spune-i să mă sune mai târziu. Sau dacă e pe aici pe aproape, să vină şi să mă aştepte. Mă duc la secţia de poliţie de la Oxford Lane. De data asta, zise el fetei când ajunseră afară, am să primesc să mă conduci cu maşina d-tale elegantă.

El o lăsă la apartamentul ei. Pe trotuar stătea un individ care-l salută pe Larry.

— Sper că nu ai pus să mă păzească, zise fata surprinsă. Cred că nu e necesar, domnule Holt.

— Propria mea experienţă îmi spune că dimpotrivă, este foarte necesar, răspunse Larry serios. Nu se poate intra în casă pe altundeva decât prin această intrare principală, nu-i aşa? întrebă el pe omul de gardă.

— Nu, domnule; m-am uitat bine peste tot şi am fost şi în locuinţa domnişoarei.

Ea tresări.

— Cum? întrebă ea.

— Am pus să se facă o cheie după a d-tale, zise Larry. Sper că nu te superi.

Holt îi ură noapte bună şi-şi continuă drumul pe jos până la Oxford Lane.

Dl. Emden era un om scund, blajin, cu ochelari.

— Domnule Holt, citeam lista obiectelor furate şi am dat de descrierea dvs.

— Spuneţi că aveţi o pereche?

— Da, domnule, răspunse acesta. Mi-au fost amanetaţi azi dimineaţă. Eu am primit butonii şi am dat 4 lire celui care-i amanetase.

— Nu au o formă obişnuită, nu-i aşa? întrebă Larry şi Emden clătină din cap.

— Sunt foarte neobişnuiţi, zise el. Erau puţin stricaţi. Lipseau trei diamante de la margine, altfel aş fi dat pe ei mai mult.

— Cunoaşteţi pe omul care i-a amanetat.

— Nu, domnule. Era un tip elegant, care mi-a spus că s-a plictisit de ei. Impresia mea era… el ezită.

— Care, întrebă Larry.

— Ei, cu toată înfăţişarea-i bună, m-am gândit că seamănă cu hoţii eleganţi care roiesc prin West End şi am avut impresia că-i amanetează nu atât pentru că avea nevoie de bani, ci pentru că voia să-i pună la adăpost.

Larry clătină din cap.

— Elegant îmbrăcat? zise el gânditor şi apoi adăugă repede: purta diamante?

— Da, domnule, zise negustorul. Tocmai de asta am socotit că vrea să se descotorosească de butoni.

— Cum îl cheamă? întrebă Larry.

— Şi-a dat numele de Frederick şi cred că a dat o adresă imaginară.

— Flash Fred, zise Larry. Jermyn Street se află în circumscripţia dvs.? întrebă el pe inspector.

— Da, domnule, zise ofiţerului.

— Trimite vreo doi oameni să-l prindă pe Flash Fred.

— E o arestare? întrebă inspectorul.

— Numai ceva preventiv. Domnule Emden, zise el întorcându-se spre negustor, regret că nu pot aştepta până mâine şi trebuie să vă rog să mă însoţiţi până la magazinul dvs. şi să-mi daţi butonii.

— Cu plăcere, domnule, răspunse omul. Magazinul meu e numai la vreo cinci minute de aici.

Însoţiţi de un ofiţer în civil, se duseră la prăvălia d-lui Emden dar când voiră să întoarcă cheia în broască, uşa se deschise singură.

Ajunseră la altă uşă, dar acum nu era nevoie nici măcar să bage cheia. Uşa era întredeschisă şi lampa electrică a lui Larry lumina urmele daltei, cu care fusese forţată. Negustorul alergă în magazin şi făcu lumină.

Pe tejghea se afla un registru deschis la pagina pe care erau trecute tranzacţiile din cursul zilei.

— Unde ţineţi butonii? întrebă Larry nerăbdător.

— În safe, în biroul meu personal, răspunse omul.

Cuvintele lui se adeveriseră profetice. Marele „safe”, absolut sigur contra hoţilor, prezenta un aspect nu prea avantajos, căci în oţel fusese arsă o gaură şi broasca dispăruse. Nu conţinea nici un fel de articol de valoare. Toate pachetele fuseseră furate.

Capitolul 19

ÎN APARTAMENTUL LUI FLASH FRED.

După descoperirea făcută în magazinul împrumutătorului pe amanete, Larry se duse iarăşi la secţia de poliţie, spre a mai face o altă descoperire. Flash Fred nu era acasă.

— Aş dori, să veniţi cu mine şi să-i vedeţi apartamentul, domnule, zise ofiţerul care se duse să execute ordinul. Mi se pare că s-a petrecut ceva ciudat.

Flash Fred locuia în Modley House din Jermyn Street, un bloc cu multe apartamente. Portarul povesti ceva foarte bizar.

— Dl. Grogan a venit acasă astă noapte pe la ora unsprezece, începu el şi a urcat în apartament. I-am adus un sifon, după cum îmi poruncise şi i-am urat noapte bună.

Camera portarului era o încăpere sub scară, unde chiriaşii îşi lăsau cheile.

Pe la douăsprezece şi jumătate mi s-a părut că aud un zgomot ca o împuşcătură şi vocea unui om strigând ceva; am ieşit în gang şi am ascultat. Se mai auzea un zgomot, de aceea am urcat până la etajul al doilea, de unde venea larma şi am tras iarăşi cu urechea. În apartamentul d-lui Grogan era lumină. Am putut să văd prin crăpătură. Am bătut în uşă şi după puţin timp dl. Grogan veni la uşă şi trebuie să vă spun că avea un aspect înfiorător. Avea un cuţit mare în mână şi hainele îi erau pătate cu sânge.

— D-ta eşti? îmi zise. Vino înăuntru.

— Am intrat în odaie, unde era o privelişte teribilă. Scaunele răsturnate, masa cu josul în sus şi pahare şi sticle pe jos. Pe partea exterioară a ferestrei d-lui Grogan este scara de incendiu şi fereastra era deschisă.

— Ce s-a întâmplat, domnule? am întrebat.

— Nimic deosebit, zise el. Numai că au intrat hoţii. Asta-i tot. Dă-mi un whisky cu sifon.

Tremura din cap până-n picioare şi era tare nervos. Când m-am întors cu whisky, ştersese cuţitul şi era mai calm. L-am găsit stând la fereastra deschisă, privind în jos în curte, unde ducea scara de incendiu şi apoi am observat că unul din tablourile de pe perete era găurit de un glonte. I-am spus că voi avea neplăceri din pricina acestei gălăgii, pentru că ceilalţi locatari se vor plânge, dar el m-a rugat să nu-mi fac sânge rău şi mi-a dat 50 lire ca să-i plătesc chiria şi cheltuielile ce se mai adaugă şi m-a rugat să-i întreţin apartamentul până se înapoiază. Mi-a spus că pleacă în străinătate.

— Pe urmă ce s-a mai întâmplat? întrebă Larry când omul tăcu.

— Nimic deosebit. A venit cu o valiză, s-a urcat într-o trăsură şi a plecat. De atunci nu l-am mai văzut.

Larry examină camera şi găsi că descrierea făcută de portar fusese corectă. Unul din becuri era sfărâmat şi Larry atrase atenţia portarului asupra acestui fapt.

— Da, domnule; becurile acestea se aprind pe două fire, un buton aprinde un bec şi celălalt buton aprinde două becuri. De obicei dl. Grogan nu aprindea decât un bec.

Larry clătină din cap.

— Mi se pare că ştiu ce s-a întâmplat, zise el.

Îşi putea reprezenta scena ce avusese loc în cameră; intrusul a intrat pe fereastră. Flash Fred l-a ţinut la distanţă cu revolverul şi omul voinic a înaintat cu mâinile ridicate, până a putut ajunge la bec să-l sfărâme cu palma-i puternică. Apoi Fred a tras şi omul s-a năpustit asupra lui, dar Fred era prea dibaci şi fusese mai isteţ ca el. Şi spre surprinderea orbului Jake – căci dânsul trebuie să fi fost vizitatorul – Grogan întâmpinase asaltul şi lovitura înăbuşitoare a acestui om brută, cu o lamă de oţel pe care o înfipse în orb, care trebuie să fi fugit pe fereastră deschisă. Dar unde era Fred?

Larry se duse acasă, telefonă la cartierul general şi află că Harvey făcuse un raport negativ; apoi făcu baie şi se culcă. Dormi patru ore. Sunny îi aduse ceaiul cu pâine prăjită.

— Cât e ceasul? întrebă Larry clipind din ochi.

— E ora nouă, domnule, zise Sunny. A sosit poşta şi jurnalele.

— Adu-mi scrisorile, zise Larry sărind din pat.

El le examină bându-şi ceaiul.

Una fusese adusă probabil personal pentru că nu era nici-o marcă pe plic.

— Când a sosit asta? îl întrebă pe Sunny, când acesta intră iarăşi în odaie.

— Când m-am sculat, era în cutie, răspunse Sunny. Mi se pare că a adus-o cineva.

Larry desfăcu plicul şi scoase o foaie de hârtie. Începea fără vreo formalitate preliminară de politeţe.

„Ai face mai bine, domnule Holt, să te interesezi de o altă afacere. Dacă nu ţii seama de acest sfat, ai să dai de mari neplăceri”.

— O da, zise Larry şi sună. Sunny, zise el, adu-mi haina şi hârtiile care se află în buzunarul de dinăuntru de la piept.

Larry căută printre hârtii şi găsi scrisoarea pe care o primise Flash Fred, prin care era invitat să treacă pe la Căminul Todd la orele şase dimineaţa şi să se ferească de a atrage atenţia.

El puse scrisoarea primită alături de ea şi le compară. Erau scrise de aceeaşi persoană.

Capitolul 20

FEMEIA CARE A SCOS BANII DE LA ASIGURARE

— Diana Ward, sunt un om tare buimăcit, zise Larry.

Fata se opri din lucru, degetele ei ridicară cheile maşinii de scris; apoi se întoarse cu scaunul spre el.

— Cazul începe să-mi pară mai clar, zise ea încet.

— Aş mulţumi lui Dumnezeu, dacă şi mie mi s-ar lumina puţin, mârâi Larry. Iată care e situaţia. Să facem o recapitulare. Un canadian bogat venit la Londra, probabil

ca să viziteze mormântul soţiei sale părăsite şi copilului său, e omorât după ce se duce la o reprezentaţie a teatrului Macready. Autorul piesei e John Dearborn, care se spune că scrie piesele cele mai proaste care au văzut vreodată lumina rampei. Dar aceasta încă nu denotă că e un ucigaş. În plus el e o remarcabilă faţă bisericească, care a întreprins o mare operă umanitară în folosul celor orbi. Răposatul Stuart lasă un testament, scris pe partea de dinăuntru a plastronului cămăşii sale, prin care lasă întreg avutul său unei fiice care se pare că nu există, în conformitate cu cercetările noastre de până acum. S-au găsit unele indicii: unul e o hârtie scrisă în alfabetul Braille, apoi un buton de manşetă din email negru cu diamante, găsit în mâna mortului. Hârtia cu scrisul Braille e furată de la Scotland Yard; butonii de manşetă după ce au ajuns în posesia lui Flash Fred, spre mai multă siguranţă, sunt amanetaţi de el. În plus, unealta duşmanului încearcă mai întâi să te înlăture pe d-ta, apoi vrea s-o ucidă pe Fanny Weldon, care săvârşise furtul de la Scotland Yard, ceea ce e explicabil, apoi încearcă să-l nimicească pe Flash Fred, fapt care iarăşi îl înţeleg. De fapt, singurul punct inexplicabil în toate acestea, zise el zâmbind, este încercarea lor de a te pedepsi pe d-ta.

Ea clătină din cap.

— Şi pentru mine asta e un mister, mărturisi ea.

— Noi am descoperit până acum, zise Larry, că Stuart era asigurat pe o sumă mare la d-rul Yudd de la Greenwich Insurance Company, D-rul Yudd nu ascunde că asigurarea aceasta a fost efectuată.

— L-ai văzut pe d-rul Yudd? întrebă ea mirată.

— I-am telefonat, zise el. Şi-l voi vedea azi înainte de masă. Poate vrei să vii cu mine.

El văzu că faţa ei se luminează.

— Îţi place să lucrezi în afacerea asta, nu-i aşa? întrebă el glumeţ.

— Socot că e foarte captivantă, răspunse fata.

D-rul Yudd aştepta o singură vizită şi, după toate aparenţele, fu plăcut surprins când tovarăşa lui Holt intră în marele birou directorial de pe Bloombury Pavement.

— Dumnealui e d-rul Yudd. Domnişoara e secretara mea, d-ra Ward, îi prezentă Larry. D-ra Ward are o memorie foarte bună şi voi avea nevoie, poate, de un memoriu stenografiat al convorbirii noastre.

— Şi eu aş prefera asta, zise d-rul Yudd. Voiam să vă vorbesc despre omul cu care m-aţi găsit întâia dată când ne-am întâlnit. Mă tem că asta v-a făcut o impresie cu totul proastă şi vă înţeleg foarte bine, căci omul e un pungaş cunoscut. L-aţi mai văzut în ultimul timp?

— De câteva săptămâni nici nu l-am văzut, nici n-am mai auzit nimic de el, minţi Larry şi fata trebui să se stăpânească bine, ca să nu pară surprinsă.

Doctorul aprinse o ţigară, apoi scoase un dosar din biroul său şi-l deschise.

— Iată poliţele, zise el. Vedeţi, sunt redactate plătibile unei persoane care va fi indicată mai târziu. Autorizaţia de făcut plata ne-a venit în ziua morţii lui Stuart. Imediat vi-o voi arăta. Nu mi s-a atras atenţia asupra acestui fapt până ieri dimineaţă, când funcţionarul meu mi-a amintit, că am dat aceste poliţe. În acelaşi timp, am primit o cerere de plată, însoţită de un act de deces, sau mai exact o copie a actului de deces, redactat de ofiţerul de stare civilă.

— Care se poate obţine pentru cinci shilingi, zise Larry şi d-rul Yudd înclină capul.

— Era suficient, zise el încet. Şi în orice caz, când au venit legatarii, nu aveam nici un motiv să nu plătesc banii şi am efectuat plata.

— Cum aţi plătit? Bani gheaţă sau cec?

— Prin cec deschis după dorinţa doamnei.

— A doamnei? întrebă în acelaşi timp Larry şi Diana, căci ea rostise aceste cuvinte fără să-şi dea seama.

D-rul Yudd o privea zâmbind şi-şi freca mâinile.

— Dar cine era doamna? întrebă Larry.

Doctorul luă două fâşii de hârtie din dosar şi puse una înaintea detectivului.

— Iată recipisa, zise el. Vedeţi că e pentru o sută de mii de lire.

Larry luă hârtia şi o examină. Ea purta semnătura „Clarisa Stuart”.

Capitolul 21

CÂND DIANA A LEŞINAT.

Larry nu-şi putea crede ochilor.

— Clarisa Stuart, zise el încet. O cunoaşteţi?

— N-am mai auzit de ea până acum, zise doctorul voios. Dar ea era persoana indicată să primească banii de pe urma poliţei de asigurare.

— Cum arată? întrebă Larry după o pauză.

— Tânără, frumoasă, îmbrăcată la modă, zise el scurt.

— Părea întristată?

— Nicidecum, zise doctorul. Dimpotrivă, era foarte bine dispusă.

Larry Holt şi Diana Ward se uitară unul la celălalt şi ochii lor exprimau mare uimire.

— A lăsat doamna aceea vreo adresă?

— Nu, nu era necesar, zise doctorul. V-am spus că i-am dat un cec deschis. La început părea cam plictisită. Nu voia cec, de aceea am trimis funcţionarul meu la bancă să scoată banii şi când mi i-a adus i-am dat.

— Aşadar aţi plătit bani gheaţă, zise Larry.

— Chiar aşa, i-am plătit bani peşin, zise doctorul Yudd.

— N-aţi mai văzut-o niciodată înainte, insistă Larry.

Doctorul Yudd clătină din cap.

Larry şi fata plecară şi abia în stradă începuseră să vorbească.

— E uluitor, zise el. Maşina aştepta şi el ajută fetei să urce.

— Du-te la nr. 304 din Nottingham Palace, zise el şoferului.

— Unde mergem? întrebă fata mirată.

— Mergem la casa unde locuia Stuart, răspunse Larry. Am lăsat ancheta în acel loc pe seama sergentului Harvey şi el e

un om deosebit de conştiincios; dar se poate să fi trecut ceva cu vederea. Desigur, dacă Gordon Stuart aflase abia în ziua morţii sale că mai avea o fiică, trebuie să fi primit o vizită.

— Crezi că fata l-a văzut, întrebă Diana curioasă. Vreau să zic, Clarisa?

— Se poate, răspunse Larry. Dar asta trebuie să aflăm.

La nr. 304 din Nottingham Palace era o casă mare, cu aspect liniştit. Larry cu însoţitoarea lui fură poftiţi într-un salon confortabil. După câteva clipe, veni înăuntru o doamnă micuţă, cu părul alb.

— Sunteţi doamna Portland, nu-i aşa? zise Larry. Eu mă numesc Holt şi sunt de la Scotland Yard.

O expresie de spaimă apăru pe faţa doamnei.

— Vai, zise ea, vădit necăjită. Speram că poliţia a terminat cu mine. Bietul om s-a sinucis, nu-i aşa? De ce a făcut-o nu pot înţelege, zise ea clătinând din cap. Niciodată nu l-am văzut aşa de vesel, ca în seara când s-a dus la teatru.

— Era voios înainte de a merge la teatru? zise repede Larry. Neobişnuit de vesel?

Ea făcu un semn afirmativ.

— A primit vreo vizită în după amiaza aceea?

— Niciuna, domnule, zise doamna şi faţa lui Larry se întunecă. Fusese plecat în cursul după amiezii şi trebuie să mărturisesc că s-a întors ceva mai curând de cum îl aşteptam. O femeie angajată cu ora tocmai îi deretica prin cameră şi când am trecut pe la uşa odăii lui, l-am auzit discutând cu cineva. Era ceva aşa de neobişnuit, încât am vorbit cu fata mea despre aceasta.

— Cine era acel cineva, întrebă Larry şi doamna zâmbi.

— Era femeia de serviciu. Mi s-a părut ceva neobişnuit, pentru că el nu vorbea niciodată cu nimeni.

— Cât timp a stat femeia de vorbă cu el?

— Aproape un ceas, fu răspunsul surprinzător.

— Un ceas? zise Larry. A vorbit timp de o oră cu o femeie de serviciu? Despre ce a vorbit?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Îmi amintesc bine, pentru că femeia a plecat fără să-şi ia plata. De fapt ea trebuie să fi plecat imediat după ce a părăsit camera d-lui Stuart – şi nu s-a mai întors niciodată.

Larry se încruntă.

— Aceasta e foarte interesant, zise el. I-aţi spus aceasta sergentului Harvey?

— Nu domnule, zise doamna uimită. Nu credeam să fie util să povestesc un mic incident casnic ca acesta.

— Cum se numeşte femeia aceea?

— Nu ştiu, răspunse doamna. Obişnuiam să o numim Emma. Mă mir că nu s-a mai întors, pentru că şi-a uitat verigheta. Obişnuia să o scoată din deget înainte de a începe să frece lucrurile. E un inel neobişnuit pentru o femeie în situaţia ei – pe jumătate de platină şi pe jumătate de aur, şi – vedeţi de domnişoara, domnule, zise ea deodată.

Larry se întoarse repede şi prinse tocmai fata, care leşinase.

Capitolul 22

SURDUL.

Larry o culcă pe canapea şi Diana deschise imediat ochii.

— Vai, ce proastă sunt, zise încercând să se ridice; dar el îi puse mâna pe umăr şi o reţinu.

— Trebuie să stai puţin culcată. Ce ai păţit?

— Cred că aerul din cameră e cam închis, zise fata.

Într-adevăr aerul din odaie era înăbuşitor.

— Spun mereu servitorilor să aerisească această odaie şi niciodată nu o fac, zise doamna. E ca un cuptor. Îmi pare rău!

Larry văzuse multe femei leşinând, dar asemenea fenomen nu-l alarmase niciodată aşa de mult.

— Nu-mi amintesc să mai fi făcut vreodată asemenea prostie, zise în sfârşit fata aşezându-se.

— Ai face bine să te duci acasă, zise Larry solemn.

Ea era încă foarte palidă, dar o învioră o ceaşcă de ceai, pe care doamna i-o aduse.

— Nu mă duc acasă, zise ea cu hotărâre. Merg cu d-ta la căminul Todd. Mi-ai promis şi cum voi ieşi la aer îmi va fi bine. Dacă m-ai duce cu trăsura puţin pe la Regent's Park, – e foarte aproape de aici – are să-mi fie chiar foarte bine.

Ei făcură înconjurul exterior al parcului şi culorile îi reveniră pe faţă.

Între timp simţămintele lui înflăcărate se potoliseră şi el îşi amintise, că nu ceruse să vadă verigheta neobişnuită a femeii de serviciu, numită Emma. Nici nu făcuse cercetările necesare pe care le-ar fi făcut, dacă nu survenea dramatica întrerupere cu leşinul Dianei.

Conduse fata înapoi în Piccadilly, mâncară împreună şi apoi se duseră la Scotland Yard. De la restaurant îi telefonase lui Harvey şi acesta spori groaza d-nei Portland făcându-i o nouă vizită. Când se întoarseră, el se afla la Yard şi-l aştepta pe Larry în camera 47.

— Am făcut cercetări privitoare la Emma, zise el şi tonul cu care vorbea era aşa de serios că Larry înţelese că nu greşise când socotise de mare importanţă convorbirea dintre Stuart şi femeia de serviciu. „Ea locuieşte sau locuia la Camden Town, zise Harvey. Locuia împreună cu un pensionar din armată şi cu soţia acestuia".

— Ei, ai văzut-o?

— Nu, domnule, nu am văzut-o. Ea nu mai e acolo, zise Harvey, Nu a mai fost acasă din noaptea care a urmat omorârii lui Stuart.

Larry făcu o mică strâmbătură.

— Aici e adevăratul fir şi adevărata cheie a acestei crime, zise el. Emma, femeia de serviciu ne va da o sumă de informaţii. Şi-a luat şi lucrurile din locuinţa ei?

— Nu, domnule, replică Harvey. Aceasta e partea ciudată. Femeia nici nu a spus prietenilor ei că pleacă, nici nu a luat cu ea îmbrăcămintea sau lucrurile ce-i aparţin.

— Pune-o pe listă, zise Larry. Şi înştiinţează toate posturile de poliţie. Nici-o veste despre orbul Jake?

— Nu, domnule.

— Nici despre Fred?

— Nu, domnule.

— La lista, până acum destul de încărcată a acelora ce trebuie să fie urmăriţi de agenţii poliţiei Metropolitane – bieţii băieţi – zise Larry zâmbind, vom mai adăuga numele domnişoarei Clarisa Stuart. Tânără, frumoasă, îmbrăcată după ultima modă, locuind probabil la un hotel bun. Cercetaţi toate locurile pe unde poate să se plimbe o femeie cu stare şi raportaţi.

— Ei, domnişoară Ward, zise el, mai ai încă un mister nou să adaugi la celelalte. Emma a dispărut aşa pe neaşteptate ca şi Flash Fred sau ca Stuart şi omul care a hotărât-o pe Emma să plece e acelaşi care era aproape pe cale să trimită pe d-na Weldon pe lumea cealaltă.

— Orbul Jake? întrebă ea.

— Chiar el e individul, răspunse Larry. Cât despre Flash Fred, el mi-a fost de mare folos pe vremuri când îl urmăream pe Leroux, un rival de-al lui, însemnându-mi-l frumos cu cuţitul.

— Crezi că l-a prins? întrebă Diana.

Larry clătină din cap.

— Nu. Fred a intrat parcă în pământ. A plecat pentru că se temea să nu cadă în mâinile bandiţilor ăstora.

— Atunci el nu-i înţeles cu ei?

— Fred? întrebă Larry râzând. Nu-l cunoşti pe Fred. El e un lup singuratic şi lucrează numai pe cont propriu. El îi pradă la fel şi pe cei răi şi pe cei virtuoşi. O fală mare a lui e că n-a fost odată membrul vreunei bande şi cred chiar că asta e cauza că până acum a scăpat sau cel puţin a scăpat în parte, de urmările pungăşiilor lui. El e la Londra, continuă Larry gânditor, şi socot că-l vom revedea foarte curând.

Nici nu bănuia cât de curând.

Holt lucră timp de o oră şi părea că uitase de prezenţa Dianei şi nici nu vedea privirile pe care ea i le arunca, priviri care voiau să-i amintească de promisiunea făcută de a merge la căminul Todd.

Larry Holt îşi scărpină nasul în chip absolut neromantic şi aruncă o privire piezişă fetei ce aştepta.

— Dacă tot mai vrei să mergi la cămin, vino, zise el. E timpul ce-l rezervasem pentru plăcerea acestei vizite.

O maşină îi duse până-n capătul lui Lissom Lane. Doi agenţi poliţişti în civil, care îi aşteptau, li se alăturară şi cu toţii porniră pe partea opusă aceleia pe care era situat căminul.

— Ce se află alături? întrebă Larry, arătând spre o casă negricioasă cu obloanele închise.

— Era pe vremuri o spălătorie, zise un agent. La spate e o curte şi un hangar.

— Spălătorie, repetă fata gânditoare. Îţi aminteşti că în noaptea când au încercat să mă fure, înaintea locuinţei mele se afla o camionetă a unei spălătorii?

— Aşa-i, zise Larry. Îmi amintesc.

— Nu se putea să fie de la această spălătorie, domnişoară, zise agentul. Ea nu mai funcţionează de un an de zile. Au dat faliment şi cineva a cumpărat afacerea, dar se pare că încă nu a pornit-o.

— Poarta aceea duce în curte, nu-i aşa? întrebă Larry arătând cu mâna.

— Da, domnule. N-am văzut nici o camionetă ieşind de acolo şi nici nu cred să aibă vreuna, zise poliţistul.

Larry urcă scara şi bătu în uşă şi acelaşi bătrân îi deschise.

— Patru inşi! zbieră el. Toţi străini! Ce poftiţi?

— Vreau să-l văd pe dl. Dearborn!

— Bine, domnule; dvs. sunteţi acelaşi care a venit şi duminică dimineaţa la ora şase, zise moşneagul şi se duse tropăind de-a lungul gangului. Veniţi pe aici, zise el, cu toţii. Sunteţi patru, domnule.

Cuviosul John Dearborn ieşi din birou ca să întâmpine pe musafiri şi-i pofti înăuntru.

— Dl. Holt? Mi se pare că v-am recunoscut vocea, zise el. Mica lui maşină de dictat se-nvârtea şi pe masa lui era un teanc mare de hârtii scrise la maşină. Trecând la scaunul său, puse drăgăstos mâna pe el. Un domn vine seara să-mi citească, zise el, ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Larry. Ei, care-i scopul vizitei din această seară? întrebă el. L-aţi găsit pe orbul Jake?

— Am dat de el, fără să-l găsesc, răspunse Larry supărat. Vreau numai să inspectez clădirea. Am adus şi o doamnă cu mine.

— E foarte interesant, zise cuviosul John Dearborn ridicându-se.

— De astă dată vom începe cu partea de sus a casei, zise el bine dispus. Prietenul nostru Lew tot mai e în cămăruţa lui.

— Nu vă e teamă să ţineţi aici un om, care nu e în toate minţile?

— E foarte slab, zise John Dearborn şi n-am inimă să-l trimit la infirmerie. Dar mă tem că, mai curând sau mai târziu, va trebui s-o fac.

Când ajunseră la palier Larry stătea alături de fată şi o întrebă în şoaptă:

— Vrei să-l vezi pe bătrân? E cam… El nu-şi termină vorba.

— Da, vreau să-l văd, zise ea. Uiţi că am fost infirmieră într-un azil de orbi.

Dearborn porni înainte spre cămăruţă. Nu se vedeau lumini, cu toate că erau becuri electrice la fiecare palier. Orbii n-au nevoie de lumină se gândi Larry.

Bătrânul din cămăruţă era culcat liniştit pe spate, cu mâinile împreunate.

— Cum te simţi azi, îl întrebă Larry.

Omul nu răspunse nimic. Fata puse atunci mâna pe umărul lui.

— Te simţi mai bine? întrebă ea, şi omul se întoarse.

— Cine e? Tu eşti Jim? întrebă el. Mi-ai adus cina?

— Te simţi mai bine, întrebă Diana.

— Şi adu-mi un pahar de ceai, vrei, zise Lew. Se întoarse apoi pe spate şi luă aceeaşi atitudine resemnată, cum îl găsiră.

Fata se aplecă şi se uită la el de-aproape. Simţind prezenţa ei, el ridică mâna şi-i atinse faţa.

— E o doamnă, zise el.

Şi Dearborn trecu repede pe lângă el şi apucă mâna omului într-a sa.

— Lew ţi-e mai bine azi? zise el şi clipi din ochi.

— Foarte bine, domnule, zise el. Mă simt de minune; mulţumesc. Diana Ward ieşi din cămăruţă, cu ochii fixaţi în vid şi Larry se apropie de ea.

— Ce este? întrebă el.

— Omul acela e ca şi mort, zise ea.

— Ce vrei să zici, Diana? întrebă Larry.

— Nu înţelegi? Am mai văzut aşa ceva o dată în viaţa mea, zise ea cu voce joasă, de-ţi treceau fiorii. Erau pete mici negre pe urechile omului. Sunt urme de praf de puşcă. El a fost asurzit…

— Mi-ai spus ceva despre ceea ce nenorocitul a vorbit, când l-ai văzut duminica trecută, zise ea, vorbind repede şi în şoaptă. Şi acum văd ce s-a întâmplat. S-a descărcat o împuşcătură de praf de puşcă lângă ambele lui urechi şi el e mort.

— Dar tot nu înţeleg.

— Îţi închipui ce înseamnă să fii şi orb şi surd? întrebă ea încetişor.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Larry.

— Asta i s-a întâmplat omului căruia ei îi zic Lew. Nişte persoane care doresc să-i cruţe viaţa pentru propriile lor scopuri, l-au făcut incapabil să mărturisească ceva împotriva lor.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, răspunse fata, că el a fost acela care a scris mesajul în Braille, găsit în buzunarul lui Gordon

Stuart.

Capitolul 23

DISPARIŢIA DIANEI WARD.

La palierul următor Dearborn deschise uşa unui dormitor, pe care Larry îl mai văzuse şi prima dată. El consta din trei încăperi care fuseseră transformate într-una singură cu câtva timp în urmă.

Conform instrucţiunilor primite de la Larry, cei doi poliţişti nu-i urmaseră înăuntru. Unul coborî şi se postă pe palierul inferior, celălalt se aşeză pe scările care duceau la cămăruţele superioare şi aştepta.

— Mai e lumină? întrebă Dearborn intrând în cameră.

— Da, e încă lumină, zise Larry.

— Mi s-a spus că de la această fereastră e o privelişte foarte frumoasă, zise Dearborn şi arătă în afară la o vedere, care nu era nici pitorească, nici grandioasă.

Larry nu-i răspunse. Era poate o ficţiune politicoasă că priveliştile de la cămin erau drăguţe şi el nu dorea să jignească câtuşi de puţin pe omul atât de mândru de perspectiva care cuprindea şase acoperişuri şi o sută de olane de coşuri.

— Fereastra e închisă? Mi se pare că da, zise John Dearborn. Vreţi să o deschideţi în locul meu?

Larry împinse cerceveaua şi o suflare de aer răcoros, plăcut, pătrunse în dormitorul asfixiant.

— Mulţumesc, zise Dearborn. Acum poate că şi tânăra doamnă…

Larry se uită prin odaie. Fata nu se vedea. El se duse repede la uşă şi poliţistul de gardă se sculă de pe scara unde şezuse.

— Încotro a apucat d-ra Ward?

— Nu a ieşit afară, domnule, răspunse omul cu mirare. A intrat în odaie cu dvs.!

Larry îl privea nedumerit.

— Nu a ieşit? repetă el uluit. Eşti sigur?

— Absolut sigur!

El strigă poliţistul de pe palierul inferior.

— Ai văzut-o pe d-ra Ward?

— Nu, domnule, zise acesta. Nu a ieşit pe acea uşă. O pot vedea foarte bine de aici şi nu mi-am luat ochii de pe ea.

Larry se înapoie în cameră. Era goală. Înăuntru erau vreo şase paturi de fier simple, dar nu era nici un loc de ascuns în afară de un dulap, care se afla la peretele din faţa sobei. Larry era alarmat şi inima îi zvâcnea, cum n-ar fi zvâcnit dacă pe el însuşi l-ar fi ameninţat vreo primejdie.

Deschise dulapul. Era gol, afară doar de nişte haine vechi care atârnau pe un şir de umeraşe. El le aruncă afară şi lovi în partea din dos a dulapului. Era solid.

— Aţi găsit pe tânăra doamnă? întrebă imediat Dearborn.

— Nu, n-am găsit-o, răspunse repede Larry. Se mai poate ieşi pe undeva din camera asta, în afară de aceste uşi?

Preotul clătină din cap.

— Nu, răspunse el surprins. De ce mă întrebaţi? Sau credeţi poate că avem posibilităţi de ieşire în caz de incendiu? Ne-am gândit la asta…

Larry era alb ca varul şi tremura din tot corpul. Chemă înăuntru pe unul dintre poliţişti.

— Vei sta în camera asta, până vei fi înlocuit, zise el. Apoi chemă pe celălalt. Cheamă Scotland Yard în numele meu şi spune că am aici nevoie de douăzeci de poliţişti. E un sergent de gardă la capătul lui Lisson Grove. Adu-l încoace şi postează-l în faţa casei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cuviosul John Dearborn speriat. Acum pentru prima dată infirmitatea mea mă întristează, căci simt că nu pot fi de nici un ajutor.

— Ar fi poate mai bine să vă duceţi în biroul dvs., zise Larry prietenos. Mi se pare că s-a comis o crimă sub proprii mei ochi.

El începu să examineze sistematic pereţii, căutând ieşiri tainice. Diana Ward dispăruse, ca şi cum ar fi fost înghiţită de un cutremur de pământ, ca şi cum s-ar fi desfăcut în

atomi minusculi şi ar fi ieşit pe fereastră sub formă de vapori invizibili.

Capitolul 24

CURTEA SPĂLĂTORIEI.

Larry păşea prin dormitor, nebun de teamă, îngrozit cum nu fusese niciodată în viaţa lui.

După o jumătate de oră, casa fu înconjurată de un cordon de poliţişti şi Larry lăsă pe altcineva în dormitor ca să poată conduce el ancheta aiurea.

— Nu există nici o comunicare între casa aceasta şi cea de alături? întrebă el pe preot.

— Niciuna, răspunse fără şovăire John Dearborn. De fapt, acum câţiva ani zgomotul spălătoriei era aşa de mare şi supăra aşa de mult pe oamenii mei, că am silit pe proprietarii clădirii să ridice un al doilea zid, un fel de căptuşeală lăuntrică spre a înăbuşi sunetele. Acum nu mai e proprietatea societăţii, zise el. A dat faliment şi clădirea a fost preluată de nişte negustori de alimente.

— E clădirea aceea mică, care se poate vedea peste poartă în fundul curţii, întrebă Larry.

— Chiar aceea.

Larry se duse la uşa casei neocupate şi o examină cu băgare de seamă, iar un agent de la Scotland Yard o cercetă îndeaproape.

— Domnule, zise el, vă pot spune numai, că de multă vreme nimeni n-a mai intrat sau ieşit pe acea uşă.

Deasupra grilajului, puteau privi prin ferestrele prăfuite într-o încăpere, care era extrem de murdară. Era goală de tot şi nu avea nici o mobilă.

Abia acum îşi dădea seama ce însemna fata pentru el. Era în mâinile orbului Jake! El se înfioră la acest gând! Era o nebunie – grotesc de oribil!

Larry nu avu vreme să se mai gândească la afacerea Stuart sau la legătura ei cu această dispariţie. Toată energia şi toată străduania lui erau îndreptate spre un singur scop, spre o singură descoperire – Diana Ward.

Se căţără peste poarta de lemn şi inspectă şi spălătoria; aici dete de ceva care-i îndreptă iarăşi ochii spre pârtia cea bună. Văzu urme de roţi, care păreau recente. Erau urmele unui automobil, poate chiar a două automobile. El privi prin curtea murdară, în căutarea unui garaj şi văzu o uşă negricioasă, care părea că dă într-o asemenea încăpere.

Sergentul Harvey, care venise după el în curte, vârî o cheie falsă în broască şi după două încercări izbuti s-o descuie. Uşile erau fixate pe şine şi se deschiseră uşor şi fără zgomot, numai la prima atingere.

— Au fost folosite de curând, zise Larry.

În garaj erau două maşini – o limuzină lungă şi o autocamionetă. Larry intră şi lumina fiind încă destul de puternică, putea vedea destul de bine.

— Priveşte! strigă deodată Larry, arătând spre camionetă. Ea era vopsită proaspăt; dar sub vopseaua albă care o acoperea se mai deosebeau urmele unui cuvânt, scris prost şi stângaci de mâna unui amator: cuvântul „Spălătorie”.

— Harvey, îţi aduci aminte că d-ra Ward ne-a povestit că în noaptea când au asaltat-o, camioneta unei spălătorii se afla în faţa casei? Dacă ea ar putea-o recunoaşte…

Limuzina fusese de asemenea curăţată de curând şi avu grijă să-şi noteze numerele ambelor vehicule. Se putea să fie numai o coincidenţă ca o asemenea maşină să fi aşteptat în Charing Cross Road în noaptea când orbul Jake încercase să răpească fata.

— Telefonează numerele acestea la Yard, zise Larry. Cheamă departamentul de înregistrare ca să le identifice.

Harvey plecă şi Larry rămase singur în curte. El se duse iarăşi la urmele roţilor. Ele fuseseră făcute dimineaţa pentru că în cursul nopţii plouase puţin şi prospeţimea urmelor era vădită. Pe treptele de sus era o urmă de picior. El se aplecă imediat ca să examineze urma. Când se aplecă, deodată… Poc!

Era o pocnitură ca şi cum ar fi sărit dopul unei sticle de şampanie, numai puţin mai tare, mai metalic. În imediata

apropiere se auzi un alt zgomot, ca un fel de răspuns, o bucată de lemn căzu pe ceafa lui.

Larry şi el sări în sus speriat. O tăblie a uşii fusese sfărâmată ca de un glonte.

Larry se uită repede în jurul său; recunoscuse sunetul îndată ce-l auzise. Nu se auzise o descărcătură, dar cineva trăsese asupra lui cu o puşcă sau cu un pistol cu un amortizor Mauser. Trecând în revistă ferestrele clădirii, remarcă pentru prima dată că dormitorul de unde dispăruse fata, dădea înspre curtea aceasta. Nu se mai trase nici o împuşcătură şi el străbătu curtea.

Harvey, la ieşire, desfăcuse o zăbrea în poarta cea mare şi Larry ieşi în stradă, într-o dispoziţie de mare îngrijorare. Se duse iarăşi direct la cămin. Orbii ambulanţi, care locuiau aici, începură să sosească. Un agent de poliţie le controla identitatea.

— Sunt toţi cetăţeni onorabili, nu-i aşa? zise Larry. Niciunul din ei n-are fişă la poliţie?

— Niciunul, domnule, răspunse poliţistul.

Larry se urcă la dormitorul de unde credea că pornise împuşcătura. Spre surprinderea lui uşa era încuiată şi agentul de gardă sta afară.

— Directorul mi-a trimis vorbă că doriţi să mă vedeţi, zise omul. Am mers jos şi mi s-a spus că el nu mi-a trimis un asemenea mesaj. Când m-am întors am găsit uşa încuiată.

— Pe dinăuntru? întrebă Larry.

— Probabil, domnule. Nu e nici o cheie în broască.

— Cine ţi-a adus mesajul?

— Bătrânul care deschide uşa de la intrare.

— Îl ştiu, zise Larry. Ce explicaţie ţi-a dat?

— A spus că cineva care avea un glas ca al directorului, i-a spus să meargă sus şi să-mi facă această comunicare.

— Dă-te la o parte, zise Larry şi cu piciorul izbi în uşă de o deschise.

Camera era goală dar se simţea un miros.

— S-a tras de aici cu o puşcă, probabil când te aflai jos, zise Larry. Acum să ştii că nu trebuie să părăseşti camera asta până nu vin eu în persoană sau sergentul Harvey să aducem un om să te înlocuiască.

— Foarte bine, domnule, zise poliţistul descurajat.

— În împrejurările actuale, nu te dojenesc, zise Larry. Avem de a face cu o bandă neobişnuită, care se foloseşte de metode neobişnuite.

Nu încăpea nici o îndoială că se trăsese cu puşca din această cameră. Capsula unui glonte explodat fusese găsită sub patul de lângă fereastră. El coborî în biroul directorului şi-l găsi pe cuviosul John Dearborn cam iritat.

— Câtă vreme aveţi de gând să-i mai ţineţi aici pe oamenii dvs., domnule Holt? întrebă el. Oamenii mei vor să intre în dormitor, să se culce.

— Am să-i ţin pe oamenii mei aici până mă voi convinge că d-ra Ward nu e aici, răspunse Larry scurt, şi până-l voi găsi pe acela care a tras asupra mea din acelaşi dormitor din care dânsa a dispărut.

— A tras asupra dvs.? întrebă celălalt cu mirare. Nu vreţi să ziceţi…

— Chiar asta vreau să zic, zise Larry. Pe când vorbeaţi cu detectivul, care printr-o înşelăciune a fost chemat jos, s-a tras asupra mea, din acea cameră şi uşa a fost încuiată.

— E inexplicabil, zise onorabilul John, clătinând capul. Nu-mi pot închipui o situaţie mai penibilă pentru mine sau mai enervantă pentru d-voastră.

— Enervantă! repetă Larry râzând cu amărăciune.

Apoi umorul său muşcător se afirmă din nou.

— Domnule Dearborn, ar fi bine să vă folosiţi de situaţia aceasta în una din piesele dvs., urmă el şi i se păru că faţa palidă a preotului se rumeni puţin.

— O, ideea e minunată, răspunse directorul gânditor. Aţi văzut vreuna din piesele mele?

— Nu, nu le-am văzut, zise Larry. Dar la prima ocazie mă voi duce la teatrul Macready.

Directorul clătină din cap.

— Câteodată îmi vine să cred că nu sunt chiar aşa de bune, cum îmi spun prietenii mei şi regret să nu aţi fost la niciuna din ele. Dar reprezentaţiile continuă şi astfel căminul capătă mereu fonduri noi.

— Cine plăteşte cheltuielile reprezentaţiilor? întrebă Larry curios.

El era mulţumit de orice diversiune, care-i îndepărta gândurile de la cele ce-l frământau.

— Un domn care se interesează de opera mea, răspunse John Dearborn. Nu l-am văzut niciodată, dar n-a refuzat vreodată să reprezinte vreuna din piesele mele. Uneori îmi vine să cred că o face pentru a veni în ajutorul acestui cămin.

— Probabil că are motive serioase de a o face, zise Larry.

Deodată se auzi telefonul şi directorul luă receptorul de pe masă şi ascultă.

— Da, cred că ar fi bine, zise el şi puse receptorul la loc. O întrebare de la bucătărie, zise el zâmbind. Am legături telefonice cu toată casa, pe cât ne permit mijloacele noastre, adăugă el. Ne cruţă atâta umblet.

În clipa aceea sosi o delegaţie din camera comună, cu o plângere. Oamenii din dormitorul 1 doreau să meargă la culcare. Unii din ei obişnuiau să doarmă douăsprezece ore şi toţi reclamau dreptul de a intra în dormitor, indiferent dacă voiau sau nu să se culce.

— Auziţi, zise directorul. E o situaţie foarte dificilă pentru mine.

Larry clătină din cap.

— Li se vor pune la dispoziţie paturi la hotelul cel mai apropiat, zise Larry, şi eu voi plăti totul. Nu mă împotrivesc dacă doriţi să scoateţi paturile. Dar nimeni nu va ocupa aceea cameră până nu o găsim pe d-ra Ward.

El ieşi pe culoar şi se duse în camera comună. Nenorociţii aceia aveau dreptul la o explicaţie şi el le-o dădu, expunând

cazul simplu şi net şi toţi îl aprobară în cor, până şi cei mai gălăgioşi.

El îşi terminase vorba şi stătea în sală cu spatele spre perete, cu capul plecat în piept, când auzi sus gălăgie şi un ţipăt.

Păşind încet pe scări, Diana Ward înainta spre el. Bluza ei era zdrenţuită, aşa că i se vedea combinezonul şi albeaţa umerilor. Într-o mână avea un revolver greu, marca Smith Wesson şi pe figura ei se vedea un zâmbet triumfător.

Larry o privi o clipă, apoi urcă scările până la ea şi o cuprinse în braţe.

— Draga mea! zise el emoţionat. Slavă Domnului că te-ai întors.

Capitolul 25

CE I S-A ÎNTÂMPLAT DIANEI.

Diana Ward se dusese la capătul cel mai îndepărtat al dormitorului şi examina ţesătura cearceafurilor aspre. Auzise cum directorul îl rugase pe Larry să deschidă fereastra şi se uita la el, când uşa dulapului de la spatele ei se deschise fără zgomot şi un om desculţ ieşi târâş din el.

Primul lucru de care Diana îşi dădu seama era că simţise pe faţă ceva ca o bucată de piele de căprioară udă, apoi că e ridicată. O clipă se simţi paralizată şi în acel moment fu trecută prin dulap şi prin peretele dinăuntrul lui. Ambele uşi se închiseră – căci fundul dulapului, după cum Larry bănuise la început – era o uşă care se deschidea în afară, cu cuiere cu tot. Nu putea însă să ştie că uşa aceasta era căptuşită cu cărămizi.

Ea auzi zgomotul înăbuşit al închiderii uşii şi smulgând pielea cea umedă de pe obraz, începu să ţipe. O mână, destul de mare ca să-i cuprindă toată faţa, se puse iarăşi pe gura ei şi Diana fu trasă mai departe înăuntru. Se auzi răsucirea unui buton electric. Lumina umplu camera. Când văzu pe răpitorul ei, se înfioră de groază.

Era înalt, mai mare ca toţi oamenii pe care îi văzuse vreodată. Se gândea că trebuie să aibă mai bine de doi

metri şi lărgimea lui era în aceeaşi proporţie. Picioarele şi mâinile îi erau goale şi nu avea nevoie să-i examineze mult antebraţul păros, ca să-i aprecieze forţa.

Ochii, care nu se mişcau când vorbea, erau de un albastru foarte şters şi o coamă de păr cărunt pornea de la frunte şi atârna ciufulit pe spate. Gura, mare şi groasă, era acoperită de o mustaţă scurtă şi zbârlită, care era de un cenuşiu amestecat cu galben.

— Te las să te uiţi la mine ca să mă poţi recunoaşte, rânji el. Nu se putea da alt nume râsului său oribil. Unde ţi-e puşca? o luă el peste picior. De ce nu tragi în bietul bătrân Jake? Mă prind că ţi-a spus totul despre mine!

Ea ştia că vorbea de Larry Holt, dar nu-i răspunse nimic. Făcea, cu ochii ocolul camerei în căutarea unei arme, dar pereţii grosolan tencuiţi erau goi şi nu se vedea nici o mobilă. Singura fereastră era o fâşie lungă şi îngustă de sticlă groasă, aproape de tavan, cu câte un ventilator de ambele părţi. Ea căută în poşetă, dar acolo nu era nimic.

— Cauţi ceva să mă omori, nu-i aşa? rânji el iarăşi. Te aud! Acum să şezi frumos şi să fii cuminte, fetiţă! După câte mi s-a povestit, eşti frumoasă, continuă el. Nu te pot vedea, scumpo, aşa că frumuseţea nu prea are multă valoare pentru mine. Şi dacă faţa ta ar fi ca a ei – el arătă cu degetul mare înspre tavan – mie mi-ar fi totuna!

— Niciodată n-ai să poţi ieşi de aici, zise ea socotind că e mai nimerit să ia o atitudine curajoasă. Dl. Holt e alături şi toată casa trebuie să fie înconjurată de poliţişti.

De astă dată rânjetul lui sună mai profund.

— Sunt zece căi de ieşire din casa asta, zise Jake cu dispreţ. De asta au cumpărat-o. Sub pivniţă este un gang subteran unde poţi umbla multe leghe, fără ca cineva să te supere, decât doar şobolanii. Dar şobolanii se tem de orbi.

— Te va prinde mai curând sau mai târziu, zise ea liniştit şi apoi într-o inspiraţie bruscă: L-a prins deja pe Lew.

El voia tocmai să părăsească odaia, dar se întoarse deodată cu faţa îngrijorată:

— Pe Lew? urlă el. L-a prins pe Lew?

Apoi tăcu şi tăcerea se termină cu un hohot de râs, care părea că cutremură odaia.

— Mult îi va mai spune Lew, zise el. Cum îi va cere desluşiri lui Lew, când Lew nu ştie cine e el, sau cu cine vorbeşte. El nu poate nici să citească, nici să scrie. El e acum şi surd pe deasupra. L-au asurzit de-a binelea, pentru că le-a jucat aşa o farsă. El e acela care a pus hârtia în buzunarul omului pe care ei l-au ucis!

— Noi ştim toate astea, zise ea cu îndrăzneală şi se părea că asta îl impresionă.

— Vrei să zici că aţi aflat asta; Lew nu v-a spus-o. El ar fi fost acela, Lew şi cu mine l-am cărat jos pe scară. Nu există nimic ce nu aş face, dacă ei mi-ar cere-o!

Uşa se deschise şi se închise. Se auzi o cheie şi un zăvor. Când ridică privirea văzu că orbul plecase. Fata alunecă pe podea pe jumătate conştientă, pe jumătate leşinată. Apoi, cu o sforţare, aplecă tare capul şi simţi cum sângele-i revenea şi putu sta în picioare.

Se duse la uşă, dar ştia că nu putea scăpa de aici. Nu era nici un scaun pe care să fi putut ajunge la fereastră şi nici n-ar fi putut trece prin acea crăpătură din perete, fără a atrage atenţia. În cameră nu era altceva decât lampa electrică.

Îşi amintea de cele povestite de Larry, cum omul acesta venise spre el cu mâinile ridicate şi cum sfărâmase becul în pumnul puternic. Trebuie să aibă o putere de vită, gândea el. Nu există oare posibilitatea ca el să fie electrocutat?

La acest gând ea ridică repede privirea. Lampa fusese fixată fără nici o consideraţie estetică. Sârma cea lungă venea din tavan până la mijlocul odăii unde trecea peste un piron şi apoi atârna în jos cu un mic reflector de tinichea peste lampă, în formă de pară. Ea apucă lampa şi o învârti. „Două sute de volţi” citi ea inscripţia de pe cristal.

Căută să scoată firul de pe piron aruncând în sus capătul liber, dar trecu câtva timp până să izbutească. În sfârşit

partea liberă se desfăcu şi lampa veni în jos spre duşumea; cuişoarele subţiri care ţineau şnurul fixat de tavan, ieşiseră cu uşurinţă. Butonul era lângă uşă. Se duse acolo şi-l întoarse. Puse un picior pe şnur, aproape de gaura pe unde intra în perete, apoi trase cu toată puterea şi după câteva sforţări el se rupse.

Se afla în întuneric, dar degetele ei subţiri lucrau cu îndemânare la capătul şnurului, curăţind învelişul de gumă, care acoperea firele subţiri de aramă. După puţin timp, avea în mână un mănunchi de fire de sârmă. Şi era mulţumită. Puţin după aceea, i se părea că aude un zgomot în culoar. Alergă la buton şi îl întoarse din nou. În semiobscuritate dibui până găsi geanta, scoase mănuşile şi le îmbrăcă. Luă firele în mână ţinând capetele libere mai departe de ea, cu grijă, să nu atingă partea primejdioasă. Împingând la o parte cu piciorul abajurul şi becul, aştepta în mijlocul odăii. Şi uşa se deschise.

— Iată-mă iarăşi scumpo, zise el. Câtva timp nu căută să se apropie de dânsa. Ea putea să-i vadă forma la lumina serii, care pătrundea pe fereastra strâmtă.

— Tony nu l-a nimerit, zise el voind să o informeze de cele petrecute. Dacă aveam ochi, îl nimeream şi pe diavolul. Dar n-avea grijă, drăguţă. Holt nu ne scapă! Îl vom avea şi-i vom scoate inimioara. Are să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.

— Vino la bătrânul Jake, iubito, zise el. Vino la bărbatul tău, porumbiţă.

Era sprinten ca o pisică; cu o mână o apucase de umăr şi mai înainte ca ea să-şi dea seama că se apropiase, el ţinea bluza şi o rupse până la tiv. Ea se dădu înapoi şi ridicând cealaltă mână, îl atinse cu firele electrice. Cu un ţipăt de fiară, Jake, căzu pe spate.

— Ce-ai făcut? întrebă el furios. Ce-ai făcut drăcoaico? M-ai împuns cu un cuţit ca şi porcul acela?

Căută să-i mai spună vreo insultă, apoi se ridică şi sări iarăşi asupra ei, dar de data asta sârma îl lovi în faţă şi căzu

jos ca o buturugă.

Ea îl auzea mişcând.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? şoptea el. Nu pot vedea. Nu se cuvine să te porţi aşa cu un sărman orb, tu, femeie mică!…

El întinse mâna şi o apucă de glezne, trântind-o la pământ, dar faţa lui atinse iarăşi sârma electrică, încărcată cu 200 volţi şi el gemu şi se suci. Căuta mereu să se apropie de ea şi mereu faţa lui, mâna, ceafa, veneau în contact cu curentul. Apoi, deodată căzu din nou şi fata aruncă ambele capete pe gâtul lui. Avea impresia că era criminală când îl văzu sgârcindu-se în convulsii. Dar trebuia să-l omoare; ştia că numai astfel îşi mai putea salva propria viaţă.

După câtva timp dădu firul la o parte. Orbul zăcea foarte liniştit şi mâinile ei tremurând îi căutară prin buzunare. Găsi cheia, simţi revolverul şi-l scoase, apoi dibui ca să găsească broasca. Imediat uşa se deschise şi ea se afla în culoarul care cârmea la dreapta şi înaintă pe el. Împinse o clanţă, masa de zidărie se dete în lături şi trecu prin uşă. Un om, care se afla în dormitor, se întoarse repede cu un revolver în mână.

— Dumnezeule! ţipă el. D-şoară Ward, de unde veniţi?

Capitolul 26

IARĂŞI ÎNAPOI.

Larry lăsă fata în grija lui Harvey şi se luă după oamenii lui. Camera unde Diana fusese închisă era goală. El se opri numai ca să întrerupă curentul, apoi se duse la ceilalţi.

Orbul Jake îi spusese fetei purul adevăr, când îi povestise că existau multe ieşiri din casă. Găsiră una în pivniţă, care ducea la un canal de scurgere, care nu mai era folosit.

O altă ieşire ducea de-a dreptul în curtea în care Larry găsise garajul. O a treia comunica cu bucătăria căminului Todd.

Larry, dându-şi seama că-i scăpase vânatul, se întoarse lângă fată. O găsi lângă cabinetul directorului, prevăzătorul Harvey în imediata ei vecinătate, atitudine care fu elucidată când fata ridică râzând unul din braţele sale, căci Harvey,

căruia nu-i plăcea să rişte un necaz, încătuşase mâna sa cu a ei.

— Ai procedat foarte cuminte! zise detectivul zâmbind, pe când Harvey desfăcea fiarele. Acum, domnule Dearborn, aş dori să-mi dai oarecare explicaţii privitoare la întâmplările misterioase din această casă.

— Nu cred că aici să se fi petrecut ceva misterios, zise Dearborn foarte liniştit. Nu mă puteţi face răspunzător de ticăloşiile petrecute la vecini. Mi s-a spus că sunt uşi de comunicare între ambele case, dar eu nici nu bănuiam una ca asta.

— Alături locuiau şase inşi, zise Larry. Am găsit paturile lor şi parte din îmbrăcăminte. Din faptul că s-au găsit cărţi, şi unele deschise, se poate trage concluzia că ei nu sunt orbi.

Dl. Dearborn înălţă din umeri disperat.

— Ce pot face? întrebă el. În casa aceasta depindem cu totul de sinceritatea pensionarilor noştri, şi cu toate că uneori se poate recunoaşte prezenţa unui străin, după paşii săi particulari, după voce sau după tuse, se prea poate ca aceşti oameni să se fi folosit de cămin cum voiau pentru a duce la capăt uneltirile lor nefaste, fără ca noi să avem cea mai mică idee.

Argumentul acesta era aşa de logic, că Larry nici nu încercă să-i conteste veridicitatea. Admise de bună seamă probabilitatea argumentului adus de cuviosul Dearborn.

— Cred că e posibil, zise el.

Abia pe drum spre Scotland Yard află din gura fetei cât de rău s-ar fi terminat aventura aceasta.

— E îngrozitor, îngrozitor! repetă el cutremurându-se. Sărmana mea copilă!

Emoţia pricinuită de regăsirea fetei fusese aşa de mare încât acum ea se resimţea fiziceşte. Fata însă nu lăsă să se vadă o asemenea reacţie; ea deveni din ce în ce mai calmă şi mai voioasă, cu cât se apropiau Scotland Yard. Era îmbrăcată cu trenciul lui Larry şi în drum se opriră pe

Edgware Road ca să-şi cumpere o bluză, căci ea ţinea să meargă mai întâi la Scotland Yard ca să-şi facă raportul.

— Îmi pare destul de rău pentru Dearborn, zise Larry. Ai băgat de seamă cu câtă efuziune ţi-a strâns mâna?

Ea-l privi drept în ochi.

— Da, am observat, zise ea pe un ton ciudat.

— Dar ce ai Diana; ce vrei să zici?

— O, nimica, zise ea cu indiferenţă. Vreau numai să spun că mi-a luat mâna şi a strâns-o foarte călduros.

— Ei bine, nu văd nimic nefiresc în asta, zise Larry zâmbind.

— Eu însă văd foarte mult.

El se rezemă de speteaza automobilului şi râse încetinel.

— Ai de gând să mă păcăleşti. Am o presimţire, zise Larry şi ea îi strânse braţul afectuos.

Diana se duse singură în camera 47 şi până veni el să bată discret în uşă, se îmbrăcase cu bluza proaspăt călcată.

— Ascultă, zise Larry, am uitat să te întreb de unde ai arma fioroasă cu care te-am văzut în mână când coborai scara?

— Am scos-o din buzunarul orbului Jake, răspunse ea.

— Desigur că ai găsit o încheiere frumoasă acestei poveşti, zise el. Acuma ştiu că orbul Jake şi numitul Lew…

— L-ai lăsat acolo?

El zâmbi discret.

Capitolul 27 „JOHN DEARBORN NU ESTE ORB”

Când ajunseră în faţa casei, Larry se împiedică de un corp, pe trotuar.

Era Flash Fred, din al cărui cap curgea sângele şiroi.

Duseră omul rănit în cameră şi-l culcară pe un divan. La etajul de sus locuia un medic şi din fericire el nu se culcase încă, astfel că în câteva clipe fu jos.

— E rău aranjat! zise el. Sunt vreo două răni de cuţit şi rana de la cap se prezintă cam ca o fractură a craniului.

— Omul acesta, probabil că a fost atacat la uşa casei mele, zise Larry. Nu ar fi putut merge mult în starea asta.

— Nu, răspunse doctorul clătinând din cap. Ar fi putut merge cel mult doi sau trei metri; dar cum l-aţi găsit în faţa uşii, e probabil că se afla acolo, când a fost atacat. Îl cunoaşteţi?

— Da, răspunse Larry. E o veche cunoştinţă a mea. E în primejdie de moarte?

— În mare primejdie, răspunse doctorul grav. Rana poate să-i fie fatală. Eu l-aş trimite direct la spital, unde va fi examinat cu de-amănuntul şi, la nevoie, operat imediat.

Ambulanţa veni şi plecă; unica mărturie a vizitei lui Flash Fred mai erau câteva pete închise, înaintea uşii.

Infirmiera sosită, îndeplinea toate cerinţele formulate la telefon. Se înţelege că n-a mai putut fi vorba ca d-ra Ward să se înapoieze la Charing Cross Road, după ce trecuse prin atâtea, şi sora James, care era foarte mulţumită să aibă de îngrijit un caz atât de uşor, era de aceeaşi părere.

Ea îşi exercită autoritatea, trimiţând-o pe Diana imediat în pat şi fata se supuse fără a crâcni. Dar nu putu dormi. La ora două, Larry, care scria la masă, auzi scârţâitul unei uşi ce se deschidea şi o văzu înaintea lui. Era în capot şi părul îl avea împletit într-o coadă lungă, aurie.

— Nu pot dormi, zise ea nervoasă.

Larry văzu că era tare obosită şi-i apropie un fotoliu.

Ceea ce apăsa cugetul Dianei era atât de important, că nici nu se mai gândea la aspectul ei exterior.

— Ce te tulbură, Diana? întrebă el.

— Femeia de la etaj.

— Femeia de la etaj? A, vrei să spui femeia de care a vorbit Jake? Dar, Diana, nu există nici un etaj. Erai la etajul superior al clădirii, care e cu un etaj mai joasă decât căminul Todd.

Dar ea nu era mulţumită.

— În afară de asta, urmă Larry, chiar dacă ar fi fost acolo o femeie, ea trebuie să fie o poamă la fel cu ceilalţi locatari ai casei. Faptul că era slută la faţă, după cum lăsase să se înţeleagă Jake, nu o face nevinovată.

— Sărmana femeie, sărmana femeie! zise fata şi apoi, spre consternarea lui Larry începu să plângă încet. Gândul la ea nu mă lasă să dorm, urmă Diana între sughiţuri. O vor ţine acolo, nu o vor lăsa să plece.

— De ce? întrebă el neliniştit. Nu vrei să zici că ea e Clarisa?

Diana ridică spre el faţa-i inundată de lacrimi.

— Clarisa Stuart? repetă ea încet. Nu, nu cred să fie Clarisa Stuart.

— Atunci cine e? întrebă el. Cine crezi d-ta că ar putea fi?

— Femeia aceea e Emma, femeia de servici din pensiune.

Larry sări în picioare.

— Femeia de servici? zice el încet. Ai dreptate.

— D-ta faci vreo legătură între această bandă fioroasă şi afacerea Stuart?

Ea clătină din cap.

— Şi eu fac această legătură şi din motive bine întemeiate, zise Larry. Totuşi nu pot înţelege ce aveau de câştigat de pe urma morţii lui Stuart; doar dacă erau în complicitate cu fata numită Clarisa Stuart.

Ea făcu un gest disperat şi se ridică.

— Un singur lucru nu înţelegeam, urmă ea, şi d-ta mi-ai lămurit şi acest caz.

— Ce anume?

— Cazul lui Flash Fred, replică ea. El e un criminal, care a atins numai marginea acestei groaznice uneltiri şi a fost implicat fără a o şti. Ea făcu un gest, ca şi cum abia acum ar fi ajuns la această părere. Dar ceilalţi? Orbul Jake, care lucrează pentru un stăpân necunoscut; femeia de servici, victima cea mai de plâns dintre toţi; sărmanul Lew cu urechile asurzite şi degetele arse – asta n-ai văzut d-ta. Ţi-aş fi spus, dar doctorul ne-a întrerupt.

— Degetele arse? zise Larry mirat. Eu nu le-am văzut.

— Eu le-am pipăit, zise ea cutremurându-se. Şi le-am simţit când a trecut cu ele peste faţa mea. Degetele lui au fost arse la extremităţile lor.

— Dar de ce?

— Ca să nu mai poată citi, nici scrie Braille, zise fata încet.

— E imposibil, e imposibil! zise Larry îngrozit. Nu se poate să existe asemenea ticăloşie pe lumea asta. Copila mea, am cunoscut de aproape câteva din cele mai înfiorătoare crime ce s-au comis în Europa. Am văzut victimele; am urmărit şi am trimis pe criminali la spânzurătoare! Oamenii sunt cruzi, vicioşi, fără scrupule şi sângeroşi, dar ei nu săvârşesc cu sânge rece asemenea fapte cum au comis asupra nenorocitului orb.

Ea zâmbi din nou.

— Nu ştiu dacă ai înţeles, ce mizerabili sunt aceşti oameni, zise ea. Căci dacă ai fi înţeles asta, n-ai mai spune că era cu neputinţă. Căci Dearborn… începu ea şi el izbucni într-un hohot de râs.

— Diana dragă, zise el, ai ajuns acolo unde ajungem cu toţii, când bănuim pe toată lumea! Doar nu-l poţi bănui pe bietul John Dearborn, care lucrează pentru binele omenirii în acea mocirlă, în mijlocul acelor indivizi înfricoşători.

Ea dădu din cap.

— Când i-am oferit mâna, el a luat-o, zise Diana. Aminteşte-ţi te rog, că timp de doi ani am fost infirmieră într-un azil de orbi – şi-ţi spun că i-am întins mâna şi el a luat-o.

— Ei, de ce n-ar fi luat-o? întrebă Larry mirat.

— N-ar fi trebuit s-o vadă, dacă era orb, zise fata. John Dearborn nu e mai orb ca d-ta ori ca mine.

Capitolul 28

CE ESTE CU DEARBORN?

— Nu ştii că dacă vrei să dai mâna cu orbii, totdeauna întinzi mâna şi o apuci pe a lor, pentru că ei nu-ţi pot vedea mâna întinsă.

Larry o privi consternat.

— Dacă nu e orb, de ce e acolo? întrebă el. E preot.

— Pe lista preoţilor nu figurează nici un John Dearborn, zise fata încet. Am controlat lista cu mare băgare de seamă,

şi nu e nici între ecleziasticii din biserica congregaţională, baptistă ori wesleiană.

Larry o privi cu o expresie de mare admiraţie.

— Eşti o adevărată minune! Dar nu uita că el a venit din Australia.

— Putem avea toată încrederea în administraţia australiană, răspunse imediat fata. Singurul John Dearborn cunoscut, e un domn bătrân, care locuieşte la Fottooma şi e cert că nu e John Dearborn pe care-l cunoaştem noi.

Ea venise la masă şi-şi apropiase un scaun. Acum stătea aplecată cu mâinile împreunate.

— Larry, zise ea, nu ţi s-a părut ciudat că piesele lui John Dearborn sunt reprezentate la un teatru, deşi nu a scris decât prostii?

— Ba, mereu m-am gândit la asta, recunoscu Larry şi ea aplecă capul.

— Aş dori să controlezi direcţia de la Macready, zise ea. Să afli cine compune sindicatul care avansează banii pentru reprezentarea acestor piese. Eu nu pot să uit că Stuart a dispărut din acest teatru!

— Nici eu, zise Larry încet. Dar John Dearborn! Sunt uluit!

Ea se ridică.

— Acum, că mi-am mai uşurat inima, mi s-a făcut somn, zise ea zâmbind. Ai pus să se supravegheze spălătoria? zise ea cu timiditate.

— Am postat acolo doi oameni cu ordinul de a opri orice vehicul ce iese de acolo, de a afla ce conţine şi cine e şoferul.

— Atunci mă pot culca bucuroasă, zise ea râzând şi trecând pe lângă el, îi puse prieteneşte mâna pe cap. O vor mai lăsa câtva timp în viaţă pe Emma. Singura primejdie e că o vor duce în altă parte.

— În această privinţă poţi fi liniştită, zise Larry încet. Ea plecă să se culce şi el o auzi închizând uşa.

A doua zi nu se întâmplă nimic de seamă. Poliţia percheziţionase iarăşi spălătoria şi descoperise o cameră

deasupra aceleia în care fusese închisă Diana.

Era o încăpere mică, mansardată, dar părea să fi fost ocupată cu toate că era goală, când poliţia o vizită.

Larry se căia că nu inspectase mai cu de amănuntul locurile când venise pentru prima dată.

Mult ar fi dat să găsească două persoane: primul era individul căruia îi lipsea degetul mic de la mâna stângă; individul acela misterios, care-l precedase în ziua când ancheta asupra cauzei pentru care Gordon Stuart făcea vizite misterioase într-un cimitir de la ţară. A doua, era misterioasa Emma.

— Niciodată, n-am să mi-o iert, dacă femeii acesteia i se întâmplă vreo nenorocire, zise el Dianei.

Ea clătină din cap.

— Nu trebuie să te temi că-i vor face vreun rău, zise Diana. Ea e cu mult prea preţioasă şi voi şti exact când va începe primejdia pentru ea.

— D-ta? întrebă el mirat. Zău, Diana, uneori mă sperii!

Ea râdea şi râsul ei era acoperit de ţăcănitul maşinii de scris.

— Flash Fred încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa, îi povesti el. Dar se pare că-şi va reveni. Doctorii spun că nu e fractură propriu zisă şi e speranţă că va dispare presiunea care îl menţine acum în inconştienţă.

— Unde se află el? întrebă fata.

— La St. Mary’s Hospital, răspunse Larry. E într-o cameră de rezervă şi-l păzeşte un ofiţer de poliţie. Nu că bietul Fred ar putea fugi, urmă el zâmbind, dar desigur că sunt anumiţi indivizi în oraşul acesta, care ţin foarte mult să o şteargă pe singura cale care-i lasă pe ei în siguranţă…

— N-ar fi rău să trecem pe la St. Mary’s Hospital şi să aflăm cum îi merge. Vrei să mă însoţeşti?

În cabinetul chirurgului-şef de la spital, ei găsiră pe medicul care-l îngrijea pe Fred.

— Aţi nimerit foarte bine, le zise el. Omul d-voastră şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Cred că da. De altfel, nu văd nici un motiv pentru ca să nu intervin dacă aveţi nevoie urgentă să-l chestionaţi. Bineînţeles, că mai e încă slab, şi, în împrejurări normale, n-aş permite nimănui să-l intervieveze, dar bănuiesc că aveţi interese deosebite.

— Chiar aşa e? zise Larry cu faţa întunecată.

Chirurgul îl conduse la bolnav. La uşa camerei Diana ezită.

— Să vin şi eu? întrebă ea.

— Prezenţa d-tale e necesară, zise Larry, chiar dacă ar fi numai din interes profesional. Ai luat cu d-ta un caiet de notiţe?

Ea făcu semn că da şi intrară în rezerva în care se afla Fred Grogan. Capul lui era înfăşurat cu bandaje şi faţa-i era palidă şi trasă; dar la vederea lui Larry, ochii se luminară.

— Nu îndrăzneam să mai sper că te voi vedea, zise el. Şefule, ar trebui să cauţi, înainte de toate, să pui mâna pe femeia din camera cazanului, zise el foarte serios.

— Femeia din camera cazanului? repetă Larry nedumerit. Ce vrei să zici cu asta?

— Îngrijitoarea Clarisei, fu răspunsul neaşteptat. Dar numai Dumnezeu ştie cine e Clarisa.

Capitolul 29

FLASH FRED POVESTEŞTE

— Şefule, acum am să-ţi mărturisesc toate pe şleau, aşezându-se confortabil în pat.

Vreau să-ţi spun adevărul, domnule Holt. Să încep cu începutul; ştiu că am să mă înfăţişez sub o lumină proastă, dar va trebui să uitaţi o mulţime din ceea ce vă voi spune pentru că s-ar putea ajunge la concluzia că sunt un om necinstit.

— Nici gând n-am să exteriorizez asemenea impresie, zise Larry foarte serios. Şi îţi făgăduiesc că tot ce nu e în legătură cu asasinarea lui Gordon Stuart, va fi uitat discret.

— Minunat, zise Fred mai luminându-se la faţă. Ei, povestea începe acum vreo patru sau cinci ani la Montpellier. Poate nu cunoşti oraşul Montpellier.

— Ba îl cunosc, zise Larry. Poţi să treci peste toate amănuntele topografice. Cunosc oraşul de la Cocoşul de Aur până la Palat.

— Eram din întâmplare acolo, vizitând localitatea. Amuzându-mă, am nimerit la un anumit Floquart, care ţinea un fel de club. Se juca baccara şi eu sunt foarte norocos la acest joc, mai ales dacă sunt prieten cu acela care dă cărţile. De astă dată însă noi nu eram bine unul cu celălalt şi timp de trei zile n-am avut în mână decât banii mei proprii. Şi zilnic simţeam în mână tot mai puţini bani. Apoi, într-o noapte, m-au curăţat de tot şi am părăsit localul lui Floquart fără o para chioară, aşa că şi drumul până la hotel a trebuit să-l fac pe jos. Ieşisem tocmai din strada Narbonne, când am auzit o împuşcătură şi, uitându-mă în jur văzui un om căzând pe jos şi altul ştergând-o zorit. Omul, care fugea, credea că a scăpat cu faţa curată, când deodată i-am ieşit înainte. Era un om frumos, cu barbă mare blondă şi se cam tulbură, când fără înconjur, i-am cerut socoteală de ce a făcut. Nu era treaba mea, dar nu aveam bani şi am socotit că mi s-a oferit prilejul de a ajuta un semen al meu să scape de nişte parale ce le-ar fi avut în posesia sa şi care i-ar fi putut aduce neplăceri. El mi-a debitat o poveste cum că l-a împuşcat pe omul acela pentru că-i făcuse o mare necinste de care nu vreau să vorbesc de faţă cu doamna. Apoi mi-a vârât în mână vreo şaisprezece mii de franci şi l-am lăsat să-şi vadă de drum, pentru că mi-era milă de el.

El se uită cu viclenie la Larry şi rânji.

— Văzând că nu vine nici un sergent, urmă Fred, m-am apropiat de omul împuşcat şi m-am uitat la el, cu toate că ştiam că era riscant să fiu alături de un muribund. S-a spus că a fost împuşcat şi că a murit imediat, dar nu e adevărat. Când m-am apropiat de el trăia. L-am întrebat cine l-a împuşcat şi el mi-a răspuns că David Yudd.

Larry ridică sprâncenele întrebător.

— David Yudd, repetă el. Este vreo rudă a doctorului?

— Fratele lui, zise Flash Fred. Astfel am ştiut cine era. I-am spus întotdeauna lui Yudd că l-am recunoscut în stradă; dar adevărul e că bietul muribund l-a trădat. Voiam să aflu de ce l-a împuşcat, când şi-a dat ultima suflare. Apoi am auzit paşii grei ai unui sergent, care venea dintr-o stradă laterală şi am luat-o la picior, cum puteam mai repede.

Dar porcul tot m-a recunoscut şi am fost chemat la judecătorul de instrucţie; am putut dovedi însă că nu aveam nimic a face cu cel ucis şi că mergeam după doctor, când am fost zărit. Am avut prezenţa de spirit, să mă duc la un medic, îndată ce mi-am dat seama că sergentul m-a văzut.

Când m-am întors la Londra, am socotit de datoria mea să-l vizitez pe d-rul Yudd. Nu era la birou – avea o cameră la Greenwich Insurance – dar l-am văzut pe fratele lui şi mi-am descărcat inima.

— Inima îţi era încărcată, pentru că nu ştiai cât îţi vor da ca să taci, zise Larry.

— Ai ghicit întocmai, domnule Holt, zise Fred cu admiraţie. D-rul Yudd era foarte enervat şi a spus că va vorbi cu fratele lui, îndată ce se va întoarce de la ţară. Apoi s-a întâmplat ceva, care părea că-mi va încurca toate socotelile. Dl. David muri. A răcit când se întorcea din Scoţia şi a murit după douăzeci şi patru de ore. M-am dus la înmormântare, zise Fred, şi nimeni nu l-a jelit atât de sincer ca mine. Oricum, trebuie să recunosc că d-rul Yudd s-a purtat cavalereşte. După înmormântarea fratelui său, a trimis să mă cheme şi mi-a spus că voia să ferească memoria fratelui său de necinste şi s-a oferit să-mi servească un venit anual dacă-mi voi ţine gura.

— Omul ucis era un funcţionar, nu-i aşa? întrebă Larry.

— Da, era un funcţionar în slujbă la societatea Greenwich Insurance Company şi care-l şantajase pe David Yudd.

Larry fluieră.

— Greenwich Insurance Company, zise el, şi-l şantajase pe David. Dar ce de? ce crimă comisese David?

Fred clătină din cap.

— Asta nu ţi-o pot spune, domnule Holt. Dacă aş şti, ţi-aş spune-o. D-rul Yudd mi-a spus că funcţionarul acela l-a ciupit de o mulţime de bani şi cred că e adevărat, căci îmi amintesc cât de mult juca la Floquart.

Ei, pe scurt, timp de vreo patru ani, am tras venitul de la d-rul Yudd. Deunăzi l-am întâlnit pe doctor la o cununie. El era invitat, eu însă nu, explică Fred fără ruşine. El m-a poftit să iau masa cu el noaptea trecută în casa lui din Chelsea. Şi cum era hotărât să-mi plătească o sumă globală ca să scape de mine, m-am dus.

Doctorul are un om de servici, un valet, zise el după o pauză. Nu vreau să-l trădez, domnule Holt, dar e un hoţ bătrân, fost vecin de celulă cu mine la închisoarea Portland.

— Îl chema Strauss, zise Larry. Ia stupefiante şi a avut trei condamnări.

— O, şi d-ta ştii asta? zise Fred cu mirare. Oricum, eu îl cunosc. Acum câteva zile l-am întâlnit pe Piccadilly. Voia să înstrăineze câteva obiecte pe care le şterpelise de la stăpânul său şi mi-a strecurat şi mie nişte butoni de manşetă…

Larry era în culmea nerăbdării.

— O, de acolo veneau ei; erau ai d-rului Yudd?

— Nu sunt aşa de sigur că erau ai d-rului Yudd, zise Fred. Din câte am auzit, doctorul primeşte musafiri în fiecare week-end şi se poate ca Strauss să-i fi furat unuia dintre ei. Oricum, îmi pusesem în gând să iau cu mine câteva amintiri de la d-rul Yudd, înainte de a pleca.

Şi mă înţelesesem cu Strauss, să-mi înlesnească să inspectez puţin locurile şi să-mi adun câteva lucruri, care să-mi amintească de vechiul meu prieten. Fiind invitat la masă, bineînţeles că am primit cu amândouă mâinile.

Eram chemat pentru ora opt, când e bine întuneric, dar m-am dus la şapte, nu direct la casa lui, ci pe partea opusă a străzii, pentru că voiam să văd mai întâi pe ceilalţi musafiri sosind înainte de a intra eu.

Am aşteptat până la opt, dar nimeni nu a venit. Am aşteptat până la opt şi jumătate şi atunci l-am văzut pe doctor ieşind din casă şi privind în susul şi în josul străzii. Mi-era aşa foame, că eram gata să mă duc înspre el, dar nu prea-mi venea să mă aşez singur la masă cu un om pe care-l pungăşisem. Aşa că am aşteptat şi deodată a venit o maşină şi s-a dus direct la poarta casei. Credeam că se va izbi de ea, dar în clipa în care atinse poarta, aceasta se deschise. Nostim lucru, mi-am zis, şi am trecut strada peste poartă înăuntru. Primul care a coborât din maşină a fost matahala aceea, care a încercat să mă omoare în Jermyn Street.

— Orbul Jake? întrebă Larry.

— Nu mi-a fost prezentat niciodată! răspunse celălalt glumeţ. L-am văzut foarte bine timp de un minut pentru că a trecut pe dinaintea farurilor. La ora zece, poarta s-a deschis iarăşi! – parcă era vrăjită, căci nimeni nu se afla în preajma ei – şi o maşină ieşi afară. A trecut pe lângă mine, mergând încet şi eu am alergat după ea şi am sărit pe grătarul din spatele ei, care era lăsat în jos. Am coborât când a intrat în King’s Road Chelsea, cu toate că acolo e lumină mare şi vreun sergent m-ar fi putut vedea şi denunţa. Dar acolo erau şi multe taxiuri şi m-am urcat într-unul şi i-am spus să se ţină după maşină. Voiam să ştiu unde locuieşte orbul Jake – ăsta e numele lui, nu-i aşa? – şi nu mi-a fost greu să mă ţin după maşina lui. Am trecut pe la Victoria Place, pe la Grosvener Place, în sus spre Parc Lane.

Urmăream mereu maşina, care o luă prin câteva străzi lăturalnice, zise Fred. Atunci am plătit taxiul, şi am riscat s-o urmăresc pe jos. Cunosc foarte bine cartierul acela, şi după o căutare de numai zece minute, am văzut că ea se apropia de nişte porţi ce se făceau într-un zid înalt. Probabil că şoferul greşise drumul căci eu am ajuns acolo aproape în acelaşi timp cu doctorul.

— Doctorul Yudd? Era şi el acolo? întrebă Larry.

— Da, doctorul era acolo. Eu eram aproape de ei, stăteam în dosul maşinii când toţi trei au coborât. Unul era orbul

Jake, al doilea era un individ pe care nu-l cunoşteam şi al treilea era doctorul.

Yudd avea o valiză în mână şi părea cam tulburat.

— Protestez contra faptului că aţi trimis după mine la aşa o oră înaintată, zise el.

— Celălalt om, orbul Jake, îi spusese ceva în şoaptă şi n-am putut auzi anume ce.

— De ce n-aţi chemat alt doctor? Amintiţi-vă că m-aţi silit să vin încoace şi că am venit forţat. Unde e femeia? întrebă el, şi nu cred că bănuiau că ascult şi eu, căci matahala cea oarbă a spus tare: în casa cazanului, şi râdea; celălalt i-a răspuns cu o înjurătură şi cu porunca să-şi ţină gura.

Au intrat pe poartă şi maşina a pornit imediat mai departe.

Poarta fu încuiată; ea fusese vopsită de curând, dar se vedea că înainte purtase inscripţia „Spălătorie”.

— N-ai putut vedea numele străzii? întrebă Larry.

— Reville Street, zise Fred spre uimirea lui Larry.

Dar pe urmă inspectorul îşi aduse aminte.

— Aceasta e strada ce trece pe din dos şi e paralelă cu Lisson Lane, zise el. Continuă Fred.

— Ei, a trebuit să mă ascund, deoarece altfel m-ar fi văzut. Am făcut ocolul caselor şi m-am întors în dosul lor tocmai când ieşea doctorul şi de data asta nu erau decât doi inşi. Bătrânul orb lipsea. Nu puteam auzi despre ce vorbeau, dar imediat după aceea l-am auzit pe doctor spunând „noapte bună” şi maşina plecă. Celălalt se uită după luminile din spate şi eu nu puteam face altceva decât să merg înainte, ca şi cum acesta mi-ar fi fost drumul. Dacă e un obicei prost, urmă Fred sentenţios, apoi e acela de a vorbi singur.

Omul acela care rămăsese acolo mi s-a părut cam într-o ureche. Şi înainte de a ajunge în faţa lui, l-am auzit bolborosind, pe când sta liniştit cu mâinile la spate, privind pe urma maşinii. Şi cuvintele pe care le-am prins, pe când treceam erau următoarele: îngrijitoarea Clarisei. El le-a repetat de două ori. Mi-am văzut de drum, nebănuind nici o clipă că m-a recunoscut, şi pe când mergeam mă gândeam:

Cel mai bun lucru ce ai de făcut acum, Fred, e să te duci de-a dreptul la dl. Holt şi să-i povesteşti ce ai văzut şi ce ai auzit.

Larry clătină din cap.

— Eram de acum numai la câţiva zeci de metri de casa d-tale, când mi-am dat seama. Nu mersesem tare mult când am avut deodată senzaţia neplăcută că sunt urmărit.

Am intrat în strada d-tale şi începui să caut cu ochii blocul în care se află apartamentul în care locuieşti. Am trecut o dată, apoi m-am îndreptat iarăşi spre el. Cred că acei care mă urmăreau s-au furişat înăuntru, s-au urcat sus şi mă aşteptau acolo. Îmi amintesc că am pus mâna pe soneria uşii şi apoi nu-mi mai amintesc nimica.

— Cred că asta-i tot ce ştiu, zise Fred obosit. Aş vrea să beau ceva.

După zece minute, două maşini pline de poliţişti îmbrăcaţi în civil erau pe drum spre vestul oraşului şi locatarii micii străzi în care răspundea dosul spălătoriei, fură spectatorii curioşi ai unui nou raid.

— Ce e zidul acesta? întrebă Larry pe însoţitorul său.

— E zidul spălătoriei propriu-zise, răspunse Harvey. L-am inspectat cu mare băgare de seamă, dar n-am remarcat nimic.

— Ai văzut şi casa cazanului?

— Da, domnule, e o încăpere obişnuită în subsol, cu un cazan mare şi cu o maşină de aburi.

— Deschide uşa aceea, zise Larry. Ai postat câţiva oameni în Lisson Lane ca să păzească cealaltă poartă?

— Da, domnule, răspunse sergentul, şi cu mâna experimentată manipulă broasca şi imediat uşa se deschise.

Camera în care dădea uşa, era întunecoasă. După ce se făcu lumină se văzu că era un şopron lung de cărămidă, cu o duşumea bună şi cu patru şiruri de mese lungi de scânduri care luceau până-n mijlocul încăperii şi unde în timpul când spălătoria funcţiona, lucrau spălătoresele.

O scară ferită printr-o îngrăditură ducea mai jos. Larry porni cel dintâi în „Camera cazanului”.

Capitolul 30
ÎN CAMERA TUBULARĂ

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, zicea orbul Jake, clătinând capu-i enorm.

El şedea ghemuit într-o parte a camerei tubulare şi cuvintele lui erau adresate unei femei cu aspect mizerabil, care şedea în cealaltă parte, cu mâinile încrucişate în poală şi cu capul plecat în deznădejde.

Femeia era îmbrăcată sărăcăcios, păru-i zbârlit era amestecat cu fire cărunte şi mâinile şi faţa-i erau murdare.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, o mustră orbul Jake. Ei fac pentru tine tot ce pot, drac bătrân şi urât ce eşti, iar tu gemi şi mârâi, ca un căţel căruia i s-a scurtat coada.

Femeia gemu şi mârâi ceva.

Ea ridică faţa îndurerată şi se uită curioasă la orb.

— Vorbeşti de ei parcă ar fi nişte zei, zise ea. Mai curând sau mai târziu se vor lepăda de tine…

— Taci! urlă bătrânul. Nu, nu-i cunoşti. Ce au făcut ei pentru mine? Mi-au dat o viaţă plăcută – oricâţi bani îmi trebuie, orice poftesc să mănânc şi să beau. Mi-au dat o nevastă tânără; el rânji.

— Voi pune eu mâna pe ea! Era cât p-aci să mă ucidă, ticăloasa.

— Cine era? întrebă femeia.

— Nu e treaba ta. Nu o cunoşti, zise Jake, dar nu părea dispus de a continua vorba asupra acestui subiect. Era o fată tânără, albă, sclipitoare, zise el. Ei au luat-o pentru că şi ea face parte din poliţie!

Femeia rămase tăcută mai multă vreme şi el se aplecă şi o atinse cu mâna uriaşă.

— N-ai leşinat, nu-i aşa? întrebă el cu un accent de teamă. Nu-ţi putem aduce întotdeauna un doctor. A doua oară, eu am să te trezesc. El o zgâlţâi cu sălbăticie.

— Sunt trează, sunt trează, zise ea înfricoşată. Te rog nu mai face asta; ai să-mi frângi braţul.

— Bine, atunci poartă-te cum trebuie, mârâi el şi apoi începu să se târască încetişor spre capătul mai îndepărtat al camerei tubulare.

Nici măcar femeia, care nu era înaltă, nu s-ar fi putut ţine în picioare în spaţiul acela jos. Era o adevărată minune cum un om aşa de mare se putea vârî prin gura aceea făcută în oţel, şi să se târască în celălalt spaţiu. Ea-l auzi aruncând cărămizi, mărind cavitatea, la care lucrase toată ziua. Se minuna unde oare se afla căci fusese bolnavă când o târâseră în acea teribilă cameră şi nu-şi amintea cum de ajunsese acolo. Ştia numai că cineva o căuta şi că puterile înfricoşătoare, care o ţineau aici închisă, erau hotărâte ca ea să nu fie găsită.

Când orbul se întoarse ea-i zise:

— Dl. Stuart, mi-ar da o mulţime de bani, dacă m-ai duce la el.

El râse înăbuşit.

— Mi-ai repetat asta de vreo mie de ori, nebuno, zise el.

— Am îngrijit de copiii lui, gemu, şi de sărmana lui femeie. Şi când m-am măritat, mi-a dat o verighetă frumoasă!

— Haide, tacă-ţi gura! zbieră orbul. Nu mai poţi vorbi de altceva? De o sută de mii de ori mi-ai tot povestit de copiii lui, pe care i-ai îngrijit şi de afurisita de verighetă.

— Când i-am spus de Clarisa, mi-a făgăduit o mie de lire, şopti femeia.

Orbul Jake nu-i mai dădea atenţie. Mai auzise el povestea asta şi-şi pierduse din prospeţime.

— Nu aflase niciodată despre gemene şi credea că nu mai are nici un copil în viaţă.

— Dacă n-ai fi fost o ticăloasă şi o beţivă, i-ai fi putut spune unde era fata; dar nu-ţi mai frământa creierii. Ei au găsit-o. E o cucoană frumoasă, cu mulţi bani!

Încrederea ce o avea în misterioşii săi stăpâni, nu avea margine.

— Îmi plăcea băuturica, zise femeia pe jumătate aiurită. Şi pentru nimica toată m-au trimis la închisoare. Şi căminul era nesuferit.

Deodată orbul sări înainte şi-i puse mâinile pe umeri. Ea deschise gura ca să ţipe, dar el apropie faţa lui de a ei.

— Dacă ţipi, te omor. Femeie, taci!

Urechile lui agere auziseră zgomotul de paşi la catul de sus. El se apropie şi mai mult de ea, puse unul din braţele sale mari în jurul umerilor ei şi celălalt îl ţinu înaintea feţei!

— Dacă ţipi, te ucid, zise el încă o dată. Apoi cineva bătu la unica uşă de la capătul odăii şi vocea lui Larry Holt întrebă:

— E cineva aici?

Capitolul 31

FRED ÎŞI OFERĂ CHEILE.

Diana Ward fusese aceea care atrăsese atenţia lui Larry asupra marelui cazan ruginit de la un capăt al casei, cazanul care producea aburii şi forţa motrice a spălătoriei. Larry încercă uşa groasă de fier, care dădea în cuptor, dar era închisă.

— Nimeni n-ar putea sta aici! zise el clătinând din cap. Ce crezi tu, Harvey?

— S-ar sufoca aici înăuntru, domnule! răspunse sergentul Harvey.

— Crezi că Grogan a spus adevărul? întrebă fata când se îndepărtau.

— O, desigur că a spus numai adevărul. Fred nu e un model de virtute; dar în cazul de faţă îl cred. Ăsta e tot norocul în această afacere, zise el cu amărăciune. Uneori mi se pare că n-am să dau niciodată de dezlegarea acestui mister.

— Ba va fi dezlegat şi chiar numai peste o săptămână, zise ea şi vorbea cu atâta siguranţă, că el nu putu face altceva, decât să o fixeze.

— Atunci ai să-l dezlegi d-ta, zise el, căci eu am ajuns la punctul cel mai primejdios pentru un detectiv, şi anume punctul când bănuiesc pe toată lumea. Îl bănuiesc pe d-rul

Yudd, bănuiesc pe nevinovatul domn Dearborn, pe Flash Fred, pe Inspectorul-şef şi pe d-ta, adăugă el în glumă.

Dar fata nu zâmbi.

— Mă miram eu câtă vreme va mai trece, până vei începe să mă bănuieşti, zise ea grav.

Ea plecă împreună cu Harvey şi Larry se întoarse la spital, pentru că trebuia să mai pună câteva întrebări rănitului.

Flash Fred ascultă cu băgare de seamă şi după ce Larry termină îi zise respectuos:

— Domnul ştie, că niciodată în viaţa mea nu m-am încrezut într-un poliţist. Dar d-ta eşti altfel, domnule Holt. În unul din buzunarele mele vei găsi cheia de la compartimentul meu din safe. Hainele sunt la administraţia spitalului. Safe-ul e la Chancery Lane şi eu am toată încrederea în d-ta, zise el voios. În safe-ul acela sunt lucruri pe care n-aş îngădui să le vadă nimeni; dar d-ta vei găsi ceea ce cauţi fără să le răvăşeşti. E acolo o legătură cu amintiri de război pe care le-am adunat cu sudoarea frunţii mele.

Fred era cam încurcat.

— Am ştiut că risc mult, când ţi-am povestit de afacerea asta, zise el. Pentru că d-ta trebuie să o cercetezi mai de aproape şi eu trebuia să-ţi ajut. Dacă eram sănătos şi pe picioare, ar fi fost uşor, pentru că ţi-aş fi putut da cheile.

— Ce fel de chei? întrebă Larry.

— Sunt chei duble, pe care le fabricasem, zise Fred fără a roşi. Strauss le-a scos de pe inelul cu chei al doctorului, pe când acesta dormea şi le-a copiat. Strauss nu e un băiat rău; dar ia stupefiante, zise virtuosul Fred. Ca să reuşeşti în viaţă îţi trebuie ochi ageri şi minte sănătoasă, nu-i aşa, domnule Holt?

— Şi zece degete îndemânatice, adăugă Larry.

El găsi cheile fără greutate şi după o jumătate de oră intră în camera 47 fredonând un cântec şi zăngănind cu cheile lui Flash Fred în buzunar.

După multă vorbă şi rugăminte, Diana hotărâse în sfârşit să se instaleze în apartamentul lui Larry. Îngrijitoarea se

aciuase şi ea în Regent’s Gate Gardens, lucru care nu-l prea mulţumea pe Patrick Sunny, care se vedea nevoit să doarmă în bucătărie pe un pat de campanie.

După ce Larry se culcă şi apartamentul era scufundat în tăcere, Sunny îşi transportă micul pat de campanie în hol, îl aşeză astfel că venea cu picioarele la vreo jumătate de metru de uşă, puse o mătură în cumpănă cu capul spre uşă şi cu capătul mânerului pe pat şi apoi se culcă. Dar uşa bucătăriei o închise.

La ora două de dimineaţă cineva introduse fără zgomot o cheie în broască şi uşa fu puţin deschisă şi mătura căzu greoi pe capul lui Sunny. I-ar fi putut sparge capul, dar din fericire, asta nu se întâmplă.

Larry auzi trei împuşcături succedându-se repede, sări din pat şi veni în hol cu pistolul în mână. Văzu un pat gol, uşa deschisă şi Sunny nicăieri. Alergă pe scară în jos şi-l întâlni pe Sunny, care se întorcea cărând de guler un hoţ mărunt, a cărui faţă răutăcioasă era crispată într-o strâmbătură dureroasă, pentru că un glonte îi intrase în partea cărnoasă a piciorului.

— Adu-l înăuntru, zise Larry, şi închide uşa.

Diana se afla în hol, când omul fu adus; ea dispăru iute şi reveni curând ca să asiste la interogatoriul ce i-l lua Larry. Interogatoriul însă fu precedat de o serie de scuze politicoase din partea lui Sunny.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, că mi-am permis să vă iau revolverul, zise el. Cât despre patul meu, care se află în hol şi v-a supărat poate…

— Nu mai vorbi de asta prietene Sunny, zise Larry uitându-se cu recunoştinţă la Sunny. De asta vom vorbi mai târziu. Şi acum ce ai tu de spus? se adresă el fiorosului prizonier.

— Nu are voie să se folosească de arme de foc! zise omul cu voce răguşită.

Larry credea că era răguşit din cauza emoţiei, în urmă însă îşi dădu seama că acesta era glasul lui firesc.

— M-a împuşcat, da! Coboram scara foarte liniştit, cum nu se putea mai bine, când păcătosul acesta a ieşit şi a tras în mine.

— Copil nevinovat ce eşti! zise Larry serios. Percheziţionând apoi buzunarele omului scoase un cuţit cu lama lungă şi-i încercă tăişul între două degete. Era ascuţit ca un brici.

— Arată-mi mâinile, zise Larry şi omul le întinse bodogănind. Ai vreo condamnare?

— Nu domnule, răspunse omul ursuz.

— Cine te-a trimis încoace?

— Ghiceşte!

— Am să ghicesc îndată, zise Larry încetişor, dar ghicitul ăsta are să te cam coste scump. Cine te-a trimis?

— N-am să spun! răspunse omul.

— Ba, eu cred, că ai să spui, zise Larry. Îl duse în bucătărie şi închise uşa.

Numai zece minute mai târziu, când sosiră poliţiştii, ei luară în primire un om care tremura de frică.

— A mărturisit tot ce ştie, zise Larry. A fost trimis încoace, ca să acopere alt om care a fugit. El se jură că nu ştie cine era celălalt om, dar e sigur că nu era orbul Jake.

Capitolul 32

O INVITAŢIE LA MASĂ.

O ceaţă subţire albă acoperea parcul şi ascundea întinderea pustie de la Rothen-Row şi cei doi sau trei călăreţi, care veniseră să se plimbe la această oră matinală, erau parcă acolo numai pentru a scoate mai mult în evidenţă pustietatea locului.

Unul din călăreţi era Sir John Hason inspectorul-şef al poliţiei, care obişnuia să facă dimineaţa o plimbare călare şi nici nu aştepta, nici nu-şi invita societate.

De aceea fu surprins şi cam plictisit, când un alt călăreţ îl ajunse din urmă şi încetinindu-şi mersul înainta alături de Sir John.

— Alo, Larry, zise John Hason mirat. Acesta e o apariţie neaşteptată! Credeam că eşti o stafie!

— Voi fi şi asta într-una din zile, zise Larry, dacă nu voi fi cu băgare de seamă. Ştiam că eşti la călărie, am închiriat şi eu

un cal şi am venit încoace ca să-ţi vorbesc, dar nu în atmosfera asfixiantă de la birou.

— E ceva nou? întrebă Sir John.

— Noaptea trecută a fost iarăşi o încercare de asasinat; dar asta a devenit ceva aşa de obişnuit, încât nu-mi vine să o dau drept ceva nou, zise Larry şi povesti despre vizita primită la orele două de dimineaţă.

— E cazul cel mai straniu pe care l-am întâlnit vreodată, zise Sir John Hason gânditor. Tot mai dai atâta importanţă incidentului cu femeia de serviciu?

Larry făcu un semn afirmativ.

— John, tu cunoşti Londra mai bine ca mine, zise el tutuindu-l. Spune-mi cine e Yudd?

— O, Yudd răspunse şeful râzând. Nu trebuie să-ţi frământi atâta creierii pentru el. E un om cu oarecare situaţie în City, cu toate că am auzit că fratele lui era cam stricat. Familia Yudd deţine de fapt toate acţiunile lui Greenwich Insurance Company. Ei au moştenit acţiunile de la tatăl lor şi au transformat o afacere mediocră într-o afacere foarte prosperă.

— Noaptea trecută am examinat lista directorilor, zise Larry. Am găsit-o în anuarul Bursei. Ştii că John Dearborn e unul din directorii acelei societăţi?

— Dearborn, autorul dramatic? întrebă curios Hason. Nu, nu ştiam. Bineînţeles că toţi directorii unei societăţi ca aceasta nu sunt decât interpuşii lui Yudd. Mi s-a spus că Yudd e un tip foarte bun şi cheltuieşte mulţi bani cu opere caritabile. El e acela care întreţine căminul pe care-l conduce Dearborn.

— Cine e Walters?

— N-am auzit niciodată acest nume, zise John Hason.

— El e alt director al societăţii şi desigur că e tot numai un figurant. Dar Cremley? Ernst John Cremley din Wimbledon?

— Foarte probabil că şi el e numai o figură ornamentală, zise şeful, îl cunosc foarte puţin, e un om tare mărginit şi mare jucător de cărţi. De ce întrebi?

— Pentru că aceşti doi inşi sunt şi directorii sindicatului teatrului Macready, zise Larry încetişor. Numele lui Yudd nu se întâlneşte, dar e păzit? întrebă Larry.

— Numai o secundă, domnule, şi zise un alt nume ciudat, care e probabil un interpus al lui.

— Unde vrei să ajungi? întrebă şeful.

— La următorul lucru, zise Larry apucând calul de hăţuri şi întorcându-l astfel că stătea alături de şeful său şi faţă-n faţă cu el, că Yudd administrează teatrul în care se joacă piesele lui Dearborn. Aşa că există oarecare asociaţie între Yudd şi directorul Căminului Orbilor din Paddington.

Sir John chibzui şi apoi grăi:

— Nu văd nimic reprobabil în asta, zise el. La urma urmei Dearborn poate fi numai victima orbului Jake şi, din cele ce mi-ai spus noaptea trecută, Yudd nu e decât victima lui Flash Fred. Pot înţelege prea bine de ce voia doctorul să apere bunul nume al fratelui său, urmă el. Yudd adora pe acest frate mai tânăr, îl socotea omul cel mai desăvârşit din lume. N-am văzut niciodată ca doi fraţi să ţină aşa de mult unul la altul. Când a murit debilul David Yudd, doctorul stătea încuiat în casă şi nu voia să vadă pe nimeni. Dar ce!…

Exclamaţia de mare uimire a şefului era justificată, pentru că Larry îşi întorsese deodată calul şi galopa nebuneşte prin parc, sărind fără teamă peste îngrăditurile scunde.

El văzuse o figură înaltă, înfăşurată până peste bărbie cu o haină verzuie, mergând greoi pe o cărare, care ducea spre una din porţile parcului.

Omul auzi zgomotul copitelor şi alergă cu sprinteneala unei căprioare, trecu poarta şi ieşi în stradă. Poarta era prea îngustă pentru ca Larry să poată trece călare, lăsă calul în voia soartei şi fugi în stradă. Nu văzu altceva decât o maşină pornind de lângă trotuar şi apucând repede spre răsărit.

El căută un taxi, dar nu se vedea niciunul şi înălţând din umeri se întoarse, îşi găsi calul, încălecă şi se înapoie încet spre Sir John.

— Am văzut un domn, cu care doresc foarte mult să mă întâlnesc, zise Larry gâfâind puţin. Un oarecare orb Jake, care-şi face preumblarea matinală prin parc, pe când maşina îl aştepta afară, ca pe un boier adevărat. De aş fi avut o puşcă, i-aş fi pregătit lui Tarling de rezolvat o nouă taină a narciselor. Aş fi fost bucuros să caut flori pentru Jake.

Capitolul 33

LEW.

Când Larry se întoarse acasă, Diana era îmbrăcată şi stătea la masă.

El îi povesti de urmărirea din parc.

— Asta cam răstoarnă teoria mea că orbul Jake mai e în cămin sau la spălătorie, zise ea, pentru că locurile astea sunt păzite, nu-i aşa?

— Da, de ambele părţi, zise Larry. Dar sunt o mulţime de căi pe care ticălosul putea ieşi.

Erau singuri, pentru că sora nu-şi terminase încă toaleta.

— Diana, nu ştiu cum se va termina afacerea asta, zise Larry după o scurtă pauză. Nu vreau să mai rămâi la Yard.

Ea se îngălbeni puţin.

— Vrei să zici că nu eşti mulţumit de mine ca secretară? întrebă fata.

— Ba sunt foarte mulţumit şi de secretară şi de persoană, zise Larry, căutând cu greu să-şi stăpânească vocea. Nu-mi place, nu-mi place să lucrezi.

Urmă o altă pauză.

— Nici eu nu cred că voi mai lucra, după ce se va termina această afacere, zise ea liniştită. Aveam de gând să-mi dau demisia.

Răspunsul acesta el nu-l aştepta şi o frică îi strânse inima.

— Vrei să pleci? întrebă el şi ea râse.

— Eşti o persoană foarte puţin consecventă. Acum mă concediezi şi în clipa următoare speri că nu voi pleca, zise ea, păşind conştient pe un teren primejdios. La urma urmei,

continuă ea răutăcioasă, sunt atâtea slujbe unde se caută fete de ispravă.

— Eu ştiu un loc unde e nevoie de o fată bună, zise Larry înghiţind noduri, şi ocupaţia ei ar fi să îngrijească de un apartament şi să împartă soarta modestă a unui detectiv-inspector, care poate va ajunge mai mare cândva.

Pe când el vorbea, Diana căuta să se servească cu o bucată de pâine prăjită şi o scăpă.

— Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui, bâigui ea.

— Vreau să zic, că vreau să mă căsătoresc cu d-ta, uite! zise Larry. La dracu!…

Ea îl privea cu gura căscată, dar în acelaşi timp uşa se închise în urma lui Sunny.

— Îmi pare foarte rău! gângăvi Larry. N-am spus ultimele cuvinte pentru d-ta, dragă. Eu ziceam…

— Ştiu ce vrei să zici, răspunse fata punând mâna ei pe a lui. Vrei să zici că mă vrei pe mine?

— Te vreau aşa de mult, zise Larry, că nu găsesc cuvintele ca să-mi exprim dorinţa. Mi se pare că sunt cam prost, zise el sincer.

Ea nu făcu nici o mişcare.

— Pune înapoi mâna, şopti ea încet şi el se supuse. Acum să-mi spui ce voiai să zici.

— Atunci – atunci, înţelegi că ţi-am cerut mâna? întrebă el răguşit.

Ea făcu un semn afirmativ şi ochii ei lucitori îi întâlniră pe ai lui.

— Şi – vrei? întrebă el, găsind cu anevoie cuvintele.

— Ce să vreau – să mi se ceară mâna? întrebă ea cu naivitate. Cred că da, dragă Larry; chiar sunt bucuroasă!

Şi el o cuprinse în braţe şi o strânse tare, tare. Larry s-a dus poate pe jos la birou în acea dimineaţă, ori s-a dus cu trăsura, ori a plutit. Nu-şi amintea bine ce s-a întâmplat, nici cum a ajuns acolo; ştia numai că Diana Ward era lângă el şi că era în veci, ridicol, covârşitor de fericit în dragostea lui.

— Vreau să-mi făgăduieşti ceva! zise Diana.

— Îţi promit tot ce vrei, Diana! zise el cu entuziasm. Cere-mi cărămida cea mai de sus a coşului sau o bucată din lună…

— Nu-ţi cer ceva aşa de greu. Vreau numai – şi poate, totuşi va fi greu, zise ea cu seriozitate. Vrei să-mi făgăduieşti că, sub nici o împrejurare, n-ai să-mi ceri să-ţi dau înapoi cuvântul?

El se întoarse spre ea şi aproape se opri din mers.

— Acesta e foarte uşor, zise el. Ce te poate face să crezi că voi dori să desfac această minunată…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse ea. E extraordinar de minunat pentru mine, totuşi, ea clătină din cap, vrei să-mi promiţi că orice s-ar întâmpla, oricare ar fi sfârşitul cazului Stuart, de izbuteşti sau dai greş, orice dezvăluiri s-ar mai face nu vei strica logodna?

— Îţi promit aceasta, zise Larry repede. Nimic în lume nu mă poate face să-mi retrag cuvântul dat.

Când ajunseră în camera 47 găsiră doi inşi aşteptând pe coridor. Unul era un ofiţer în civil, celălalt era un om micuţ, chircit, care şedea gânditor pe o bancă, cu mâinile pe genunchi fixând duşumeaua cu ochi ce nu vedeau.

Cum îl văzu Larry se opri.

— Ce e asta? întrebă el.

— O iartă-mă! zise fata cu părere de rău. Ar fi trebuit să-ţi spun că am trimis după el!

— A, e Lew! zise Larry mirat şi Diana făcu semn că da.

— Mi-ai spus că m-aş putea folosi de orice martor aş vrea, zise ea şi se opri.

— Draga mea, desigur că poţi, zise Larry.

El se uită curios la bătrân şi Lew, nepăsător de tot ce-l înconjura, şedea cufundat în gânduri, în lumea lui întunecoasă şi tăcută.

— Adu-l înăuntru, zise Larry. Cum îl vei face să vorbească sau cum îl vei face să înţeleagă ce doreşti? El clătină compătimitor din cap. Poţi să-i vorbeşti?

— Cred că da, zise fata liniştit.

— Dar trebuie să ştii, că el habar nu are unde se află. Ar putea crede că mai e încă în grozava casă a orbilor, încă în îngrijirea oamenilor, care s-au purtat cu el cu atâta cruzime.

Larry dădu din cap.

— Când mi-ai spus că e mort, am crezut că ai înnebunit, zise el. Dar acum înţeleg.

— Îmi trebuie o puşcă, zise fata şi un poliţist în uniformă.

Ea se întoarse înspre Larry. Acum am să văd, dacă am uitat tot ce am învăţat în azilul orbilor. Ea îl apucă pe bătrân de mână şi el o urmă de bunăvoie.

Ea-i luă amândouă mâinile şi le ridică la faţa ei.

— O femeie, zise el. Apoi luă mica vază cu flori de pe biroul ei şi i-o ţinu la nas.

— Trandafiri, nu-i aşa? zise el. Aici e un spital. Ea făcu un semn poliţistului în uniformă, care sta la uşă şi iarăşi ridică mâinile bătrânului, punându-le pe gulerul tunicii, pe butoni, apoi pe coif.

— Un poliţist, zise Lew şi se înfricoşă.

Ea îi dădu iarăşi florile şi iarăşi îi ridică mâna aspră, bătrână şi o puse pe obrazul ei.

— Sunt într-un spital şi un poliţist mă păzeşte. E nevoie de mine pentru ceva?

Ea apucă între ambele mâini capul bătrânului şi-l scutură binişor.

Larry urmărea toată scena fascinat.

— Sunt în siguranţă, nu trebuie să mă tem de porcii aceia?

Ea-i apucă între mâini capul şi-l sili să-l clatine.

— Vreţi să vorbesc?

Ea repetă mişcarea, împinse un scaun spre el şi-i ajută să se aşeze.

Ofiţerul în civil adusese puşca şi ea i-o luă şi luând mâna lui Lew o trecu uşor peste ţeavă şi peste pat. El se înfioră.

— Da, asta mi-au făcut, zise el. De asta vrei să-i arestezi, nu-i aşa? A fost nespus de crud faţă de un orb. De ce-mi

ciupeşti mâna stângă?

Ea-l făcu să dea iarăşi din cap, apoi îi ciupi mâna dreaptă şi fără să aştepte întrebările lui, îl făcu să clatine din cap.

— Înţeleg, înţeleg, răspunse el cu vioiciune. Mâna dreaptă e nu, şi mâna stângă e da. E cineva aici – dintre cei mari?

Ea făcu semn că da.

— Doresc ei ca să vorbesc?

Iarăşi făcu semnul afirmativ şi începu povestirea.

El şi orbul Jake fuseseră tovarăşi de suferinţă. El fusese sclavul uriaşului, aproape din tinereţe încă, şi dusese o viaţă de groază, stăpânit de acel ticălos.

— A făcut lucruri care v-ar înfiora, dacă le-aţi cunoaşte! Jake le-a comis, zise Lew.

Apoi, cu vreo cinci sau şase ani în urmă, chiar fratele lui Lew se unise cu această extraordinară bandă de criminali.

— Şi el era un om frumos, mare, zise Lew cu mândrie. Şi el vedea! El cutreiera bâlciurile prefăcându-se că nu vede.

Era un vlăjgan mare, domnule, cu barbete lungi, stufoase. Era un om voinic Jim, dar un criminal.

Apoi ajunseră sub dominaţia acelei forţe extraordinare, la care Jake se referea în termeni atât de reverenţioşi.

— Sunt o bandă foarte isteaţă. Ştiţi ce au făcut acum şase ani? Părea aproape mândru de genialitatea în ticăloşie a acelor oameni groaznici. Au aruncat în fluviu un om, cu o greutate legată de picioare. Aţi crede că cei care au scos cadavrul au bănuit ceva. Da de unde. Ce credeţi că era greutatea legată de picioare? Un bolovan mare de sare, prinsă de picioarele tipului şi cum s-a topit sarea el a ieşit la suprafaţă.

— Era viu când l-aţi aruncat? întrebă Larry şi fata se înfioră.

Omul nu putea auzi, dar răspunse, ca şi cum ar fi înţeles.

— Poate era mort, am uitat, urmă Lew. N-a ţipat, nici nu s-a zbătut. Dumnezeu ştie că nu bănuiam că-l vor arunca în apă! Şi apoi Jim a dispărut. Nu ştiu ce i s-a întâmplat. A

plecat şi niciodată nu l-am mai văzut. Asta s-a întâmplat acum patru ani, în luna mai, dacă-mi aduc bine aminte.

După câtva timp, Lew începuse să se teamă şi să bănuiască că şi pe el îl ameninţa o primejdie, cu toată că încă nu-şi dădea bine seama de ea. El nu putea scrie Braille, dar găsise un om în căminul lui Todd, unul de treabă care i-a scris misiva pe care intenţiona să o pună în buzunarul victimei următoare. Probabil că auzise de la Jake că-i aştepta ceva nou de lucru.

— Acum am să plec, zise fata, care pălise deodată.

Larry o scoase în coridor şi-i aduse un pahar cu apă.

— Mi-a trecut, zise ea curajoasă. Du-te înapoi şi ascultă.

Când Larry se întoarse, Lew tot mai vorbea şi când isprăvi, Larry ştia aproape tot ce era de ştiut despre asasinarea lui Gordon Stuart.

În acea seară se ţinu o conferinţă a şefilor tuturor departamentelor, prezidată de inspectorul şef.

— Se poate să nu-i putem condamna, pe baza mărturiei acestui om, zise cu gravitate Sir John.

Larry se întoarse la birou – fata se dusese acasă – tocmai bine ca să audă sunând telefonul.

— Acolo e domnul Holt? zise o voce necunoscută.

E lucru neobişnuit ca Scotland Yardul să fie chemat la telefon de cineva afară de poliţie, ori de funcţionarii publici, pentru că numele diferitelor secţii nu sunt trecute în cartea de telefon.

— Da, chiar eu, răspunse Larry.

— D-rul Yudd întrebă dacă puteţi veni imediat la el la birou. Are ceva important să vă comunice.

Larry stătu o clipă pe gânduri.

— Da, voi veni imediat, zise el. Îl luă şi pe Harvey şi o maşină îi duse la Bloomsbury Pavement.

Larry trecu repede prin vestibul; odăiţa portarului era goală.

La capătul îndepărtat erau uşile a două ascensoare automate, dintre care imul era jos.

— Să vin sus cu d-voastră? întrebă sergentul. Nu era nici un motiv pentru care să nu meargă, totuşi…

— Nu, nu, stai aici, zise Larry.

El intră în ascensor. Se opri la etajul al patrulea şi Larry deschise uşa de fier şi păşi pe palier.

Chiar în faţa lui era o uşă de sticlă prin care se vedea lumină. Cuvintele „Dr. Yudd” erau scrise destul de citeţ. Apăsă pe clanţă şi intră într-o cameră goală. Strigă, dar nimeni nu-l răspunse. Apoi avu o surpriză.

El se urcase cu ascensorul stâng care dispăruse şi în locul lui se afla acum ascensorul din dreapta, care trebuia să fi fost la un etaj superior, când el ajunsese la locul de oprire. Mai ciudat era că uşa ascensorului era deschisă.

Cine urcase?

Larry se uită pe coridor, dar nimeni nu se vedea.

— E totul în regulă?

Era vocea groasă a lui Harvey, care se auzi prin cuşca ascensorului…

— Cobor, răspunse Larry şi păşi prin uşa deschisă în ascensorul ce aştepta.

Ridicase piciorul şi era gata să-l pună pe podeaua ascensorului, când într-o străfulgerare îşi dădu seama că ceea ce crezuse el că era pardoseală de lemn solid, nu era decât hârtie şi vopsea.

Nu mai era însă nici o posibilitate de a da înapoi. Îşi pierduse echilibrul şi toată greutatea corpului se prăvăli înainte.

Numai o clipă avu vreme să se gândească şi apoi, adunându-şi toate forţele, fiecare părticică de putere a piciorului stâng, care se mai afla încă pe marginea solidă a palierului, făcu un salt înainte şi se agăţă de cuibul uneia din tăbliile ce forma peretele din spate al ascensorului. Nu se putea ţine decât de o ieşitură de vreo doi centimetri, dar cu puterea extraordinară a mâinii se ţinea agăţat, chiar după ce picioarele-i trecură prin podeaua de hârtie şi întreaga greutate a trupului era ţinută numai în vârfurile

degetelor sale. Stătea astfel agăţat, suspendat la peste cincisprezece metri deasupra lespezilor de piatră de sub el.

— Iute, vino sus! zbieră el. Etajul al patrulea! M-au prins în cursă!

Auzi zgomotul celuilalt ascensor şi uruitul motorului şi în acelaşi timp auzi un alt sunet deasupra sa şi ridicând ochii, văzu o faţă ce privea în jos de la deschizătura etajului al cincilea.

Apoi ceva trecu fluierând pe lângă el şi izbi zgomotos lemnul ascensorului. O clipă era cât pe ce să dea drumul mâinilor. Simţea cum ascensorul se clătina grozav şi apoi, spre oroarea sa, ascensorul care venea în sus trecu pe lângă el şi-şi continuă urcarea.

— Aici, aici! zbieră el.

Faţa de sus părea că devine mai puţin desluşită, dar iarăşi văzu apărând mâna, ceva îl izbi în umăr, el dădu drumul mâinilor şi căzu.

Capitolul 34

LARRY INSPECTEAZĂ O CASĂ.

Larry deschise uşa la parter şi ieşi împleticindu-se din ascensor, dând nas în nas cu înmărmuritul dr. Yudd, care stătea într-o atitudine de uluire întipărită pe toată faţa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el speriat.

— O minune! zise Larry cu o nuanţă de mânie. Se pare că am căzut de la al patrulea etaj. Ai trimis după mine, domnule doctor?

D-rul Yudd clătină din cap.

— Nu înţeleg nimic din toate astea, zise el… Vrei să pofteşti puţin în birou la mine?

— Nu cred că e necesar, zise Larry. Ai telefonat să vin imediat încoace pentru că aveai să-mi comunici ceva important. Mă duc sus, zise el cu necaz. În etajul de sus e un domn a cărui cunoştinţă aş vrea s-o fac.

— Domnule Holt, zise doctorul foarte serios, te asigur că nu am trimis niciodată după d-ta, nici n-am comunicat cu d-ta pe o cale oarecare. Am trimis portarul cu un comision,

apoi mi-am adus aminte că nu mai aveam ţigări şi am comis prostia de a lăsa clădirea nepăzită de nimeni. Cred că n-ai intrat în ascensorul stricat nu-i aşa?

Un zâmbet uşor se ivi pe faţa lui Larry.

— Ba cred că da, zise el.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doctorul consternat. Vai, puteai să cazi mort!

— Nu ştiu nici acum bine ce s-a întâmplat, zise Larry.

— Numai un ascensor funcţionează, explică doctorul. Adică un ascensor coboară în timp ce celălalt urcă. Profitând de faptul că mâine e duminică, lucrătorii reparau duşumeaua ascensorului 2, care devenise cam subţire.

— Şi presupun că în locul lui au întins câteva foi de hârtie şi de pânză? zise Larry intenţionat nepoliticos. Oricum, acum merg sus, zise el şi amândoi urcară cu ascensorul cel bun. Harvey venea în jos spre şeful său şi-l întâlni la jumătatea drumului.

— Slavă Domnului, că nu sunteţi rănit, zise el.

Doctorul era neobişnuit de palid şi vocea îi tremura.

— Vreun nebun trebuie să-ţi fi jucat o festă, care ar fi putut avea urmări foarte serioase. Dar cum te-ai salvat?

Larry însă nu era dispus să povestească şi-l lăsă pe doctorul Yudd foarte tulburat, cu un scurt „Noapte bună”.

— Harvey, mâine voi fi la birou la nouă şi jumătate şi doresc să fii acolo să mă aştepţi. Procesul limpezirii începe foarte serios mâine şi cu ajutorul lui Dumnezeu, de azi într-o săptămână nu va mai fi un mister Stuart.

— Draga mea, zicea Larry Holt Dianei a doua zi dimineaţă la cafea şi glasul lui era părintesc şi îngrijorat, în timpul nopţii am înălţat o rugăciune către cer, ca proorocirea ta să se realizeze.

— În privinţa pierderii bandei? întrebă Diana.

— Cam aşa ceva, zise el ridicându-se.

— Te duci fără mine? întrebă ea mirată văzând că se scoală de la masă.

— Da, răspunse Larry încurcat. Mă duc să urmăresc un mic indiciu, care poată să devină cheia de dezlegare a întregii afaceri.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Nu s-ar putea să merg şi eu? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu, lucrul acesta trebuie să-l fac numai eu singur. În orice caz pentru a face cercetările trebuie să calc legea şi nu vreau să te îndemn să te abaţi de la calea cea dreaptă.

— Nu cred că m-ar supăra prea mult, zise ea zâmbind. Dar nu vrei să-mi spui ce e, asta-i cauza nu-i aşa?

— Ai ghicit! răspunse Larry. Bunul Sunny va avea grijă de tine şi te va conduce îndărăt la Scotland Yard.

O jumătate de ceas după ce el fusese la Yard, doi oameni destul de mânjiţi, în uniforme uzate de ale lui Norton Metropolitan Gas Company, ieşeau din Scotland Yard pe partea dinspre Whitehall, unul purtând un sac cu scule, şi urcară într-un autobuz. Coborâră la o depărtare de vreun sfert de leghe de destinaţia lor şi făcură pe jos restul drumului, oprindu-se să examineze casa în care Larry socotea că se va găsi ultima dezlegare a morţii lui Gordon Stuart.

Era o casă cu aspect neobişnuit, pustie şi posomorâtă, cu puţine ferestre şi acelea încă prevăzute cu zăbrele groase.

— Omul care a făcut planul, a crezut că i se cere să construiască o închisoare, zise Harvey.

— Se poate, răspunse Larry, dacă orbul Lew ne-a spus adevărul, atunci am ajuns la sfârşitul vânătorii. Harvey era nedumerit.

— Dar asta e numai o percheziţie, domnule, zise el. Nu credeţi cu adevărat, că veţi pune capăt afacerii cu această inspecţie?

Larry făcu un semn afirmativ.

— Când voi intra în acea casă, voi transforma în formă materială toate visele ce am visat, toate teoriile pe care le-

am formulat. Rezultatul va însemna că am reuşit ori că am dat greş.

— D-şoara Ward ştie? începu Harvey luându-şi inima în dinţi.

— Acesta e singurul lucru pe care d-şoara Ward nu-l ştie, zise Larry zâmbind. El trecu strada, urcă treptele şi sună.

Uşa fu deschisă de un servitor, căruia Larry îi vorbi scurt şi hotărât şi ei fură lăsaţi să intre în hol.

— Aminteşte-ţi că vizita noastră trebuie ţinută secret, zise Larry.

— Vă puteţi bizui pe mine, domnule Holt, zise omul, care se cam îngălbenise la vederea detectivului.

Holul era înalt şi larg, cu placaj de stejar de la pardoseala acoperită cu marmură, până la plafon. Unica mobilă era o masă şi un scaun; pe Larry îl izbi acest lucru. Nu se vedeau lămpi şi el bănuia că becurile erau ascunse în cornişe. Lumina intra pe o fereastră lungă îngustă, cu geamuri opace, prin care se putea vedea umbra zăbrelelor. Din hol nu ducea nici o scară, dar era o uşă drept în faţa celei de la intrare care, socotea Larry, ascundea scara. De cealaltă parte a holului era o a doua uşă şi acestea erau singurele ieşiri vizibile din hol.

El deschise uşa din dreapta şi se văzu într-un salon mare şi frumos mobilat. Pe duşumeaua lucioasă erau vreo şase covoare persane, care după părerea lui Larry, costau o avere.

În această cameră erau şase vitralii colorate şi fiecare din ele era o operă de artă. La ferestre atârnau perdele grele de catifea, care puteau fi trase astfel ca să nu mai pătrundă nici o rază de lumină pe fereastră. Un policandru de argint atârna în mijlocul încăperii; alte lămpi nu mai erau, cu toate că şi aici după părerea lui Larry, lumina de căpetenie trebuia să vină de la becuri camuflate.

El se duse la soba cea mare cu grătarul, vătraiul, cleştele şi lopăţica de argint şi se uită la două scrisori deschise ce se

aflau pe o măsuţă, lângă un fotoliu. Ele nu aveau nici o importanţă şi continuă percheziţia.

De la încăperea principală se deschidea o uşă ce ducea la o scară de unde dădeai de o serie de dormitoare, un salonaş şi un birou mare, care se afla deasupra salonului şi ocupa vădit aceeaşi întindere.

El coborî iarăşi în salon, mulţumit că ceea ce dorea să descopere trebuia căutat la etajul de jos.

Când ajunse jos, găsi servitorul în odaie şi-i spuse cu asprime să plece. Omul se supuse morocănos.

Larry examină acum cu atenţie pereţii cu placaj ai odăii – mai cu seamă peretele opus uşii pe unde el şi cu Harvey intraseră. Placajul era aplicat în chip atât de ingenios, că trecu câtva timp până să găsească uşa secretă. Şi apoi ea nu era acolo unde o căuta, ci la acelaşi nivel cu fereastra cu geamuri opace. Atunci îşi aduse aminte că văzuse de afară o ieşitură mică, semicirculară în peretele principal al clădirii.

— În sfârşit! Harvey, zise el bucuros, ridicând o ghirlandă sculptată, care părea să facă parte din decoraţia peretelui şi care acoperea gaura unei chei. Scoase din buzunar legătura de chei şi încercă mai întâi una, apoi celelalte. La a patra încercare lacătul se descuie şi uşa se deschise înăuntru.

Nimerise! O ştia pe dată. Bucuria realizării făcu să-i bată mai tare inima – siguranţa că avea în sfârşit ceva tangibil de arătat, nu şefului, nici superiorilor săi, ci fetei, care însemna pentru dânsul mai mult decât cariera şi chiar decât viaţa sa.

Era într-o încăpere mică în formă de cupolă, atât de mică încât dacă uşa era deschisă ea atingea peretele opus. Era lucrată în beton şi o scară din acelaşi material ducea în pivniţă.

Primul lucru pe care-i căzu privirea fu un buton electric; el îl învârti se făcu lumină şi putu să vadă mai jos în palier. Mai era o altă uşă la stânga şi o altă scară, care dispărea în întuneric. Nu avuseseră grijă să ascundă gura cheii de la uşă şi o putu deschide cu una din cheile sale.

Se afla acum într-o încăpere joasă de beton. El căută butonul electric şi făcu lumină.

— Ce zici de asta Harvey?

— La ce să le folosească oare asta? întrebă Harvey mirat. Să fie oare o instalaţie electrică?

Larry clătină din cap.

— Nu, zise el, asta nu e o instalaţie electrică. Nu prea mă pricep la maşini, dar mi se pare că o e pompă.

El examină maşinăria cu mare atenţie.

— Da, e o pompă, zise el, e o pompă de tipul celor folosite pe vapoare pentru a umple tancurile cu balast. Un cablu gros era fixat pe cârlige de-a lungul peretelui şi el îl pipăi binişor.

— Electricitate, zise el. De aici îi vine forţa.

Pe perete era un tablou electric şi o pârghie, ce părea independentă. Larry examină totul cu minuţiozitate.

— Şi aceasta e instalaţia de ventilaţie, zise el arătând un instrument în formă de butoi. Ai băgat de seamă ce aer stricat iese?

— E un domn care are grijă de toate, zise sergentul Harvey.

— Aşa e, recunoscu şi Larry şi ei părăsiră camera, încuind uşa în urma lor.

— Acolo e o uşă care duce în curte, zise Larry arătând uşa opusă camerei maşinilor.

Harvey nu văzu nici o uşă, dar urmă pe şeful său, care cobora o altă scară.

— Zece trepte, îl preveni Larry şi apoi ajunse la o uşă.

O uşă grea de beton armat atârna de nişte balamale de bronz tare. El se aştepta ca ele să fie de bronz şi ar fi fost surprins dacă erau făcute din alt material. De două lucruri se temea el: ca uşile să fie prevăzute cu zăvoare şi ca ele să nu poată fi deschise pe dinăuntru. A doua teamă văzu el că nu era întemeiată, pentru că gaura cheii era acoperită pe dinafară cu un căpăcel cu şurub. El deşurubă căpăcelul şi

descuie uşa. Aceasta se deschise greoi şi Larry măsură marginea.

— Uite ce groasă e! zise el. Omului acesta îi place siguranţa.

După prima uşă era alta de oţel şi o descuie şi pe aceasta. Acum se opri şi simţea cum îi zvâcneşte inima.

— Observă bine camera la care ajungem, zise Larry Holt, căci acolo a murit Gordon Stuart.

Capitolul 35

CAMERA MORŢII.

Avea o lampă electrică în mână, dar trecu puţin timp până să găsească butonul electric, care era fixat sus pe perete, aproape de tavanul în pantă al scării, în partea cea mai îndepărtată de uşă. O întorsătură şi spaţiul în care se aflau se lumină. De unde se găsea nu putea să vadă altceva decât un pat de alamă, fără aşternut. Mai coborî două trepte, făcu trei paşi într-o sală îngustă şi era în cameră. Duşumeaua, tavanul, pereţii, toate erau de ciment şi el observă că ceea ce luase drept o cameră, erau în realitate două camere, a doua fiind instalată rudimentar ca o odaie de baie.

Aerul era greci şi închis şi desigur că cele două ventilatoare de lângă tavan nu funcţionau.

Ochii lui se opriră pe un mare bloc de granit din mijlocul odăii, în piatra, care era un cub de vreo 65 cm. În fiecare latură, era un piron mare de oţel şi de la acesta pornea un lanţ mic, ruginit, tot de oţel. La aproape fiecare metru de lanţ era prinsă o bucată de plumb, pe care Larry o socotea să cântărească 5 kilograme şi erau trei asemenea bucăţi. Lanţul se termina cu un inel de alamă de prins piciorul.

— Da, zise Larry. Cum mi-am închipuit.

El ridică veriga şi o examină şi încercând mai întâi cu una, apoi cu cealaltă din cheile sale, pe care le vârî în gaura lacătului, acoperită cu un căpăcel alunecător, văzu deodată că cele două părţi se desfac şi el răsuflă uşurat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! zise el. Mi-era teamă că nu am cheia.

El se uita la Harvey şi faţa lui Harvey oglindea o mare uimire.

— Ce e aici, domnule Holt? întrebă el înfiorat.

— E camera de lucru a „Ochilor morţi”, răspunse Larry scurt.

— Vreţi să ziceţi că ticăloşii aceia… Larry clătină din cap. El mergea de-a lungul pereţilor, căutând un loc unde să poată ascunde sacul impermeabil pe care-l avea în buzunar.

Nu era nici o scobitură unde să poată fi ascuns, deoarece găurile mari din perete, de lângă pardoseală, la distanţe regulate, nu erau bune pentru scopul lui; el ştia asta. Apoi ochii lui se opriră pe blocul de granit şi întrebuinţând toate forţele, căută să-l împingă. Încetişor el se mişcă din loc.

Nu era nevoie să fi cimentat de pardoseală un bloc aşa de greu.

— Harvey, dă-mi o mână de ajutor ca să dăm ăsta jos, zise el şi amândoi culcară blocul pe o parte.

El se potrivise tocmai bine şi baza se afla poate numai cu câţiva centimetri mai jos ca duşumeaua. El scoase sacul impermeabil din buzunar şi începu să scoată cheie după cheie; apoi spuse:

— Harvey, dă-mi o cheie de cătuşe, dacă ai vreuna. Pe a mea am lăsat-o acasă.

Harvey găsi o asemenea cheie în buzunarul de la vestă şi o dădu şefului său.

— Şi asta cred, zise Larry, scoţând din buzunar ceva, ce vârî în sac.

El netezi pe cât putu sacul cu obiecte dinăuntru, astfel că acum se potrivea tocmai bine în depresiune. Apoi cei doi ridicară piatra şi o puseră înapoi la locul ei.

— Îmi daţi voie să întreb, pentru ce faceţi asta? întrebă Harvey nedumerit.

Larry râse şi râsul lui sună lugubru în camera aceasta înfiorătoare, unde nu se auzise niciodată râsul.

— E şi servitorul amestecat? întrebă Harvey.

— Sunt absolut sigur că nu. Banda aceasta n-ar avea încredere într-un servitor, răspunse Larry. Dacă observi casa asta, vezi că a fost construită pentru un scop anumit! De pildă, camera are părţi găunoase, scorburoase în lemnărie, e un ascensor electric din bucătărie şi o scară deosebită spre dormitoarele şi cabinetul de la etaj. Părerea mea este, dar nu am vreme să o controlez, că servitorul locuieşte într-o casă cu totul separată, care nu are nici o legătură cu această parte a clădirii. Ai remarcat uşa din faţa aşa-zisei camere a maşinilor? Nu era uşor de găsit, pentru că semăna cu restul peretelui. În realitate e de oţel, camuflat cu beton. E la nivelul solului şi duce la curtea din partea laterală a casei, şi întâmplător şi la garaj.

Harvey îşi luă uneltele.

— Domnule Holt, acesta e un loc înfricoşător, zise el cutremurându-se. Vi se pare că vorbesc prostii?

— De loc, zise Larry liniştit. Şi eu sunt îngrozit mai mult decât aş putea spune.

— Credeţi cu adevărat că aici e locul unde nenorociţii aceia au fost omorâţi?

— Sunt sigur de asta, zise Larry. În camera aceea Gordon Stuart a trecut pe lumea cealaltă.

Apoi se înapoiară în hol. Lângă uşă era un gemuleţ îngust acoperit cu o perdeluţă de mătase; Harvey se duse la ea şi o dădu la o parte.

— E o maşină la uşă, zise el. Veniţi încoace. Larry veni lângă el şi se uită. Un om coborâse dintr-un taxi şi plătea şoferului.

— E cuviosul domn Dearborn, zise Larry. E foarte interesant.

Larry şovăi numai o clipă, apoi deschise uşa şi cuviosul John Dearborn care venea de la maşină şi pusese mâna pe gratiile porţii, îşi plecă imediat capul ca şi cum şi-ar fi amintit ceva şi făcu semn şoferului.

— Prietene, zise el, nu te pot vedea, dar mai eşti încă aici?

— Da, domnule, răspunse şoferul.

— Mi-am amintit că trebuie să trec pe la poştă. Vrei să mă duci acolo?

Mâna lui dibuia înainte, şoferul i-o apucă şi aplecându-se pe spate deschise iarăşi uşa.

Până ce Larry să coboare treptele, maşina pornise. Detectivul se întoarse zâmbind.

— David Yudd poate să mai aştepte, zise el încet.

— David Yudd? întrebă Harvey.

— Chiar David Yudd! repetă Larry Holt. Cine a spus că în epoca asta nu se întâmplă minuni, când orbii pot vedea precum vede John Dearborn, iar David Yudd mort şi îngropat se plimbă prin Londra într-un taxi? Harvey, oraşul acesta adăposteşte un mare detectiv!

— Aşa e domnule, răspunse cu evlavie sergentul Harvey. Şi numele lui e Holt.

— Încă nu e, dar va fi! zise Larry Holt.

Capitolul 36
FEMEIA DIN GARAJ

— Stai! zise Larry, gata să părăsească casa morţii. Poate nu vom mai avea prilejul să examinăm pe îndelete acareturile. Uşa laterală mă intrigă. El se duse la uşa secretă din salon, o închise în urma lui, apoi coborî treptele şi se opri în faţa camerei maşinilor.

— Aici mi se pare că e uşa dinspre curte, zise el şi trecu cu lampa electrică peste perete.

După cum se aşteptase, uşa se deschidea spre un drum acoperit, la care se putea ajunge şi din stradă.

— Isteaţă combinaţie, zise el cu o sinceră admiraţie.

Se afla în curte şi se uită la peretele pe unde ieşise. Nu se vedea nimic ce ar fi putut aduce cu o uşă. În schimb ceva care avea aspectul unei ferestre cu patru geamuri opace. Ieşea afară din zid în chipul cel mai firesc, ca o lădiţă de împodobit fereastra, plină cu flori până la margine.

— Nu seamănă a uşă! zise Larry şi adăugă. Deştept lucru. El se întoarse la poartă şi o examină de aproape. Apoi se duse la Harvey.

— Misterul porţii automate e rezolvat! zise el. După cum am bănuit, e posibil să ajungi în casă, să intri în curte şi în garaj, fără ca servitorii să bănuiască ceva. Ultima dată când am fost aici, am observat ceva care semăna cu două găuri secrete de observaţie, la o depărtare de vreun metru şi un sfert una de alta şi destul de jos. Nu puteau fi făcute în scopul de a observa ceva, pentru că erau căptuşite cu fier. Ai remarcat ceva la automobilul pe care l-am văzut în garajul spălătoriei?

— Da, domnule, răspunse Harvey. Erau doi drugi care ieşeau afară în faţă, pe sub lămpile principale. Larry făcu un semn de aprobare.

— La început am crezut că era vreo invenţie nouă la automobile, zise el. Acum însă le înţeleg rostul. Maşina se alătură de poartă şi drugii aceia se potrivesc în acele găuri. Un lacăt e apăsat în jos şi uşa se deschide şi probabil că se închide în urmă excluzând astfel ajutorul vreunui servitor şi evitând neplăcerea ca sosirea şi venirea celor interesaţi să fie observată de personalul de serviciu al casei. Acum să mai dăm o raită pe la garaj şi apoi să plecăm, zise el.

El vârî cheia în gaură, o suci şi pe când făcea asta, auzi o mişcare uşoară în garaj.

— Ai auzit? întrebă el în şoaptă.

Harvey făcu semn că da şi-şi scoase revolverul. Apoi deodată Larry deschise porţile mari. Văzu o maşină, dar se părea că nimeni nu se afla în garaj! Roţile maşinii erau umede.

A sosit azi dimineaţă, zise Larry. Apoi auzi un ţipăt ascuţit şi dureros, ţipătul unui om pe moarte şi sări la uşa limuzinei pe care o deschise. Atunci, ca o furtună, a pornit asupra lor o formă mare, gigantică, strivindu-i sub marea ei povară.

Larry rămase o clipă ameţit, apoi, pe când se căznea să se scoale în picioare, auzi izbind uşa garajului şi zgomotul lacătului, când cheia fu introdusă. Cei doi oameni se aruncară asupra porţii, dar ea nu cedă.

— Femeia! strigă deodată Larry şi arătă înspre maşină.

Acolo zăcea o grămadă inertă şi Larry sări pe o treaptă, o ridică în braţe şi o duse acolo unde o rază de lumină pătrundea pe unica fereastră de la tavan.

Era o femeie de vreo cincizeci de ani, căruntă şi cu hainele murdare. Faţa ei nu cunoscuse apa şi săpunul de multe săptămâni în şir; mâinile îi erau aproape negre.

— Harvey, adu-mi puţină apă, e un robinet pe aici, zise Larry, desfăcând bluza femeii. Trăieşte! zise el. Şi apoi un gând îi străbătu mintea. „Dumnezeule!” zise el încet. E femeia de serviciu.

Pe când da ajutor bietei fiinţe prăpădite, Harvey căutase prin garaj şi găsise o secure.

În cinci minute broasca era stricată şi uşa deschisă.

— Ia arma asta, zise Larry, scoţând revolverul din buzunar. Nu-mi poate fi de mare folos, dar dacă-l vezi pe porcul acela, trage!

Dar orbul Jake plecase de-a binelea. Orbul, cu cel mai preţios dintre simţuri distrus, se luase iarăşi la întrecere cu el.

Femeia dădea semne că-şi revine în simţiri.

— Unde e domnişoara Clarisa, întrebă ea cu o voce groasă.

— Asta voiam să te întreb pe d-ta, zise Larry.

Un taxi fu adus curând după aceea şi ei transportară femeia prin uşa laterală, pe scări în sus, prin frumosul salon.

Apoi ochii lui căzură pe figura aceea ticăloşită ce zăcea pe covorul persan de o valoare considerabilă. Ea nu făcuse nici un rău, decât că-l cunoscuse şi recunoscuse pe Stuart şi numai din această cauză era osândită să stea ascunsă în locuri întunecoase, sub paza unui nemernic, ca orbul Jake.

Strauss, servitorul, fost ocnaş, aştepta în hol şi-şi freca nervos mâinile.

— Nu eşti amestecat în astea, nu-i aşa? întrebă Larry.

— Nu, domnule, zise omul gângăvind. Când aţi venit credeam că va trimis stăpânul meu, pentru că găsisem câteva lucruri.

— Ca de pildă nişte butoni de email negru, nu-i aşa? zise Larry. Câte perechi avea el?

— Două perechi, domnule. Când m-a întrebat ce i-am făcut, am fost nevoit să-i spun, pentru că adevărul e că nu i-am furat, mi i-a dat pentru că lipseau trei briliante.

— Nu te mai frământa, Strauss, zise Larry. Acum îi are înapoi: cu toate că a trebuit să facă o spargere pentru a-i căpăta.

Maşina nu înaintase încă mult şi femeia îşi reveni în fire; ea tremura din tot corpul şi se uita de la unul la altul.

— Nu te teme de mine, Emma, zise Larry prietenos.

— Emma? repetă ea. Mă cunoşti, domnule?

— Da, te cunosc, zise Larry.

— Atunci sunt afară de primejdie? întrebă ea cu nerăbdare.

— Unde o duceţi? întrebă Harvey în şoaptă.

— O duc în apartamentul meu, zise Larry şi sergentul Harvey îl privi cu mirare. Nu pot să umplu spitalele cu martorii crimei, zise Larry zâmbind uşor.

— Aşa e! zise cu vioiciune Emma. Ştiu că trebuie să am o mutră înfricoşătoare, dar nu mi-au dat niciodată posibilitatea să mă spăl. M-au târât dintr-o gaură în alta. Domnule, eu nu sunt o femeie de rând, cu toate că am muncit ca o servitoare. Eram doică şi am crescut o fetiţă – fiica stăpânei mele. Am crescut-o ca pe o domnişoară, pe mica Clarisa Stuart!

— Pe Clarisa Stuart?

— Îi ziceam Clarisa, domnule! zise Emma.

— Îi ziceai Clarisa? întrebă încet Larry. Dar nu acesta era numele ei?

— Ba da, domnule, răspunse femeia. O chema Clarisa Diana; dar obişnuiam să-i zic Diana.

Larry se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost împuşcat.

— Cum te numeşti? o întrebă el cu voce emoţionată.

— Emma Ward, domnule. Pe tânăra domnişoară o numeam Diana Ward, dar adevăratul ei nume e Diana Stuart şi tatăl

ei se află la Londra.

— Diana Stuart! repetă încet Larry. Atunci Diana Stuart e moştenitoarea căreia Stuart i-a lăsat averea lui. Diana Stuart! repetă el pe un ton mirat. „Diana mea”!

Capitolul 37
MOŞTENITOAREA.

Emma Ward îi povestise lui Larry aproape tot ce era de spus despre viaţa şi persoana ei, înainte ca taxiul să se oprească în faţa apartamentului. Ea era aceea care neglijase să declare naşterea Dianei şi a sorei ei gemene şi această omitere, din întâmplare, a salvat viaţa fetei. Căci atunci când banda de bandiţi a descoperit – cu câteva ore mai curând ca Larry – că Gordon Stuart a lăsat o avere enormă fiicei sale, a cărei existenţă o aflase printr-o întâlnire accidentală cu femeia de serviciu la Nottingham Place, ea nu şi-a pierdut vremea şi a pus mâna pe unica martoră, care putea dovedi legalitatea şi împrejurările naşterii Dianei.

— Acum mă duc să o văd pe d-şoara Stuart, zise Larry bâlbâindu-se la ultimul cuvânt.

Femeia îl privi uimită.

— Ştiţi unde se află?

— Da, răspunse Larry. „Ştiu!” Lucrează la un loc cu mine de… Era cât pe ce să spună de ani de zile, ferm convins că acest cuvânt exprima adevărul şi apoi cu un simţ ciudat de mirare, el îşi dădu seama că erau numai săptămâni şi încă puţine la număr, de când data prietenia cu d-şoara Diana Ward.

Şi iată acesta era sfârşitul afacerii, se gândi el. Va deveni celebru cu toate că nici de asta nu era sigur; avansarea – mereu amânată – va veni de asemenea şi el va şedea într-un birou frumos, ca inspector şef, şi-şi va exercita misiunea. Dar tot succesul obţinut nu era decât al Dianei.

Ea era cea dintâi din inima lui şi va fi şi ultima. În cugetul său el renunţase la dânsa şi trăsese un val cenuşiu peste viitor, pe când stătea în faţa uşii camerei nr. 47 cu mâna pe

clanţă, necutezând să o deschidă, pentru a nu suferi pierderea ce-l aştepta. Şi primele cuvinte ce rosti exprimară gândul care urmă acelei clipe de ezitare.

— Diana, zise el, eu sunt bruta cea mai egoistă din lume!

Ea începu să râdă, descoperindu-şi dinţii albi.

— Te aştept mai bine de o oră, zise ea.

— Ah! Dumnezeule! zise el încurcat – era vorba să vin, să te iau la masă!

— Da, zise ea; nu de asta vorbeai?

El clătină capul.

— Ce n-aş da să fie numai asta, zise el. Uite în ce hal de prostie am, ajuns, mă gândesc la mine şi-mi pare rău pentru mine, când ar trebui să îngenunchez şi să mulţumesc cerului pentru norocul ce a dat peste tine!

Ea sări în picioare.

— Am găsit-o pe Emma Ward, răspunse el încet, şi am găsit-o pe Clarisa Stuart.

El se apropie de ea cu amândouă mâinile întinse.

— O scumpa mea, zise el, îmi pare aşa de bine pentru tine!

Ea luă mâinile lui într-ale sale şi ridică una spre obrajii ei.

— Nu eşti bucuros pentru tine?

El tăcu şi ea-l privi cu încordare.

— Larry, zise ea, ştiam absolut tot de acum câteva zile din ziua când am leşinat la căminul din Nottingham Place. Nu-ţi aminteşti tu?

El încruntă fruntea.

— Ba da. Dar de ce?

— De ce prostuţule? zise ea. Ştiam că era inelul mătuşii Emma. Am numit-o întotdeauna „mătuşă”, cu toate că ştiam că nu era mătuşa mea. Şi atunci am ghicit cine era Gordon Stuart. Ştiam că nimic n-ar fi putut face să-şi uite verigheta. Ştii unde a plecat ea aşa grăbită? El clătină din cap.

— Să mă caute pe mine, zise fata cu simplitate. Am bănuit asta. O ştiam instinctiv înainte de a fi auzit despre inel. Tatăl meu i-l dăruise. Ea mi-a spus de multe ori cum s-a căsătorit, pe când era în serviciu la tatăl meu, şi cum tatăl meu i-a

dăruit acea verighetă ciudată, pentru tot ceea ce făcuse pentru mama mea.

— Ştiai, zise el minunându-se. Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Azi te-ai dus la urmărire, zise ea, ridicând degetul şi mişcându-l cu reproş în faţa lui, şi mie nu mi-ai spus nimic. Mi-ai spus că te duci la Hampstead şi când colo te-ai dus la Chelsea!

— Şi asta o ştiai? zise el necrezându-şi urechilor. Voi mai avea eu vreun beneficiu din afurisitul – din afacerea asta? se corijă el repede.

— Mă câştigi pe mine, zise ea serios.

— Diana am venit încoace ca să vorbesc serios cu tine şi anume despre…

— Ştiu despre ce e vorba, zise ea. Pot să te dispensez de a mi-o spune. Nu te poţi căsători cu femeia bogată, pentru că te temi ca ea să nu te întreţină pe tine. Vrei mai bine să iei o femeie săracă – şi tu să o întreţii, dacă ea se va supune acestui lucru nedemn.

— Ştiai? întrebă el cu mirare. De asta m-ai pus să-ţi promit?

— Desigur că ştiam. Am fost o femeie bogată de multă vreme şi m-am deprins aşa de mult cu gândul acesta, că abia mă pot reţine de a nu lua un taxi de câte ori văd unul!

— Diana…, începu el şi apoi întrebă: sau poate Clarisa?

— Diana totdeauna, zise ea.

El o sărută.

— Şi în vecii vecilor!

Capitolul 38

SFÂRŞITUL LUI JAKE.

Omul care-şi zicea cuviosul Dearborn, şedea cu uşa încuiată în biroul său şi ardea metodic tot felul de hârtii într-o sobă ce se afla în dosul scaunului său. Acum se dispensase de ochelarii albaştri, ochii lui vioi şi ageri examinau şi alegeau din maldărul de manuscrise, scrisori, recipise şi însemnări vechi, care se tot mistuiau până nu

mai rămaseră decât puţine hârtii, pe care le legă la un loc cu un elastic şi le puse la o parte. Apoi luă o legătură grea cu manuscrise şi le puse într-o valiză deschisă de lângă biroul său. Şi pe când alegea şi citea şi distrugea, fluiera îngândurat o melodie uşoară.

Dintr-un sertar al biroului scoase un pachet gros de manuscrise, legate într-o învelitoare mai groasă. El întorcea alene foile şi uneori perfecţiunea scrisului îl îmbia să citească mai mult şi tot mai mult.

— Asta-i afurisit de bine! zise el şi nu o dată, ci de multe ori. Căci John Dearborn era mare admirator al geniului lui John Dearborn.

La urmă, cu o expresie de regret, închise manuscrisul şi-l puse şi pe acesta în valiză dar cu mai multă pietate.

John Dearborn terminase cu hârţoagele şi-şi scotoci întâi printr-un buzunar de la piept şi apoi prin celălalt, până găsi ce-i trebuia. O scoase şi o studie câtăva vreme, era o misivă scurtă, scrisă de mână pe care Larry Holt i-o trimisese a doua zi după ce vizitase pentru prima dată căminul Todd. Îşi scoase tocul şi cu ochiul pe scrisoare, scrise un cuvânt pe ea şi compară scrisul. Apoi luă de pe birou o foaie de hârtie cu antet şi începu să scrie încet şi cu băgare de seamă; şi tot timpul cât scria, fluiera melodia cea uşoară şi veselă. În sfârşit termină şi aşternu şi adresa pe un plic luat de pe birou. După ce se uscă adresa, închise scrisoarea şi o puse în buzunar; apoi legă cutia cu hârtie de scris şi o puse pe jos lângă valiză. După aceea descuie un garderob, fixat în perete şi scoase ceva îmbrăcăminte pe care o puse pe speteaza scaunului, şi acum cânta încet, dar cu voioşie vădită un cântec din „Indian Lyrics”. Îşi scoase hainele sumbre, preoţeşti, desfăcu gulerul alb cu bavetă şi începu să se îmbrace. Era acum un orăşean îmbrăcat într-un costum elegant. Apoi se aşează la masă, cu faţa în mâini şi începu să chibzuiască.

— Am înnebunit, îşi zise el ridicându-se.

Se uită la valiză şi la cutia cu hârtie de scrisori şi faţa lui exprima un mare regret. Îşi scoase haina şi-şi schimbă din nou îmbrăcămintea.

De data asta nu se mai duse la garderob, ci la o cutie lungă, neagră, de sub fereastră şi scoase de acolo diferite obiecte de îmbrăcăminte şi le examină cu scârbă.

— Ce saltimbanc păcătos sunt! îşi zise el şi era nespus de dispreţuitor.

John Dearborn, după ce se îmbrăcă, luă un sac de pânză din ladă şi-l puse pe masă. Vârî în sacul acesta conţinutul valizei de piele, apoi se duse în camera ce dădea spre faţada Căminului şi se uită în stradă. Ştia că doi poliţişti păzeau capătul fundăturii. Nimeni în afară de el nu se folosea de această cameră, în care îngrămădise tot felul de mobile, registre vechi etc. Dar încăperea aceasta avea avantajul că poseda o uşă, care era foarte aproape de uşa de intrare.

El puse jos sacul şi ieşi afară, închizând uşa cu băgare de seamă, înainte de a merge înapoi în birou şi de a se încuia acolo.

Şezu aici şi aşteptă vreo zece minute, apoi auzi o bătaie uşoară în tăblie. El străbătu camera, fără a face zgomot şi deschise uşa tocmai destul de mare pentru ca cel venit să se poată strecura înăuntru.

Era orbul Jake şi faţa lui era obosită şi asudată şi vinele albastre stăteau umflate pe fruntea-i lată.

— Abia am putut scăpa, ca să viu încoace, şefule, zise el gâfâind.

Celălalt îl fixă cu o privire de oţel.

— Ce cauţi aici Jake? întrebă el încet. Ţi-am spus că pentru nimic în lume să nu părăseşti femeia până ce nu veneam eu.

— Da, dar n-ai venit stăpâne, zise orbul.

Picături lunecau de pe buzele lui groase şi poate că orbul simţi oarecare răceală în atmosferă, pentru că întrebă scâncind puţin.

— E ceva rău, stăpâne?

— Unde e femeia? întrebă Dearborn şi cuvintele lui cădeau unul după altul ca nişte bile de oţel.

Orbul Jake se mişca oarecum încurcat pe scaun.

— Am lăsat-o. N-am putut…

— Ai lăsat-o? Iarăşi urmă o pauză penibilă. Şi ei au găsit-o ai?

Vocea lui John Dearborn devenise foarte blândă.

— Da, ei au găsit-o, zise omul. Ce puteam face stăpâne? Aş fi făcut orice pentru dv. Nu am folosit pentru dv. toată forţa mea? Nu e nimeni pe lume aşa de puternic ca mine, bătrânul orb Jake. Nimeni nu poate lucra cu atâta viclenie ca mine! N-am lucrat pentru dv. nu i-am cărat eu afară pentru dv.? Nu i-am sugrumat eu pentru dv. stăpâne, cu mâinile astea ale mele?

El le întinse: nişte mâini mari, crude, cu noduri aspre, cu podul palmei pătat cafeniu, cu palmele galbene şi bătătorite.

— L-ai scăpat pe Holt, zise Dearborn calm, fără patimă, ca şi cum ar vorbi un judecător. Ai scăpat-o pe femeia aceea! Ai scăpat fata! Şi acum vii şi-mi vorbeşti de ceea ce ai făcut.

— Am făcut ce-am putut mai bine! zise omul smerit.

— Şi ei te vor prinde şi pe tine. Şi tu poţi să „vorbeşti”!

— Mai degrabă las să-mi smulgă limba din gură, decât să vorbesc împotriva dv. stăpâne, zise orbul Jake cu violenţă. Ştiţi că sunt gata să mor pentru dv. stăpâne!

— Da, zise Dearborn.

Acesta lăsă să-i alunece sub haină mâna stângă, aceea căreia îi lipsea degetul mic şi scoase un pistol scurt, urât, automat, de calibru greu.

— Vei vorbi, zise el. Va trebui să vorbeşti, Jake!

Omul se aplecă înainte cu faţa mare, zgârcită convulsiv. Dacă mor, începu el. Şi atunci, John Dearborn, ţintind cu atenţie, trase de trei ori şi muntele cel mare de muşchi se clătină şi alunecă grămadă pe jos, lângă masă. Venise şi ziua Orbului Jake.

Capitolul 39

FUGA.

Dearborn îşi luă revolverul în buzunar, descuie uşa şi ieşi afară. Omuleţul care făcea pe portarul stătea cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el speriat. Cine împuşcă?

— Du-te şi cheamă poliţia, zise foarte calm John Dearborn. A fost omorât cineva.

— O, şefule! şopti bătrânul.

— Sunt doi poliţişti la capătul străzii. Grăbeşte-te! zise cu asprime John Dearborn şi ascultă zgomotul târşâitor al papucilor trimisului său, pe când acesta trecea strada.

Dearborn aşteptă câtva timp, apoi intră în camera de la faţadă şi încuie uşa; se mai opri şi trase cu urechea, auzi zgomotul paşilor, îi recunoscu pe poliţişti.

Apoi deschise uşa. Un poliţist se aplecă peste orbul Jake.

— Aşa i se cuvine, zise el. Jim dă afară toată lumea asta şi stai de pază la uşă până vine inspectorul. Aţi face mai bine să fluieraţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dearborn şi poliţistul zâmbi cu bunătate.

— Factorule, vezi-ţi acum de drum şi împarte scrisorile.

Şi John Dearborn îşi aruncă sacul pe umăr, deoarece el alesese uniforma de factor poştal, şi asta se dovedi a fi o deghizare foarte bună. Dearborn plecase numai cu câteva minute înaintea sosirii lui Larry.

Detectivul plecase să ia un interogatoriu lui John Dearborn şi cătuşele pe care le avea în buzunar erau anume destinate acestui domn. Larry văzu grupul de inşi adunaţi la uşă şi-şi închipui că s-a întâmplat ceva neobişnuit. El intră în birou şi privea mut la trupul masiv al duşmanului său. Orbul Jake murise imediat. Niciodată n-a ştiut ce l-a lovit, n-a bănuit trădarea laşă a stăpânului, pe care-l servise aşa de bine.

— Criminalul trebuie să fie pe undeva prin casă, zise el poliţistului. Omuleţul ăsta a auzit împuşcăturile şi directorul l-a trimis să aducă un poliţist. Amândoi am venit împreună încoace, eu şi camaradul meu.

— Uşa de la intrare aţi lăsat-o nepăzită? întrebă Larry.

— Numai o secundă, domnule, zise poliţistul. Amândoi am intrat împreună.

— Chiar în clipa aceea omul nostru a şters-o, zise Larry. Nu cred să mai fie nevoie să percheziţionaţi casa.

El era însoţit de ofiţerii însărcinaţi să efectueze arestarea lui Dearborn şi inspecţia şi cercetarea camerei nu dădu nici un rezultat important.

Larry se duse înapoi la Yard şi stătu de vorbă cu şeful. Apoi se duse la Diana.

— Am auzit ultimele veşti, zise ea liniştită. Sergentul Harvey tocmai a ieşit de aici. Crezi că Dearborn l-a omorât?

— Dearborn e David Yudd, zise Larry.

— Fratele d-rului Yudd? întrebă ea mirată. Dar acela e mort.

El clătină din cap.

Înmormântarea aceea grandioasă a fost bine aranjată şi sunt absolut sigur că David a mers până acolo că a îngrijit în persoană, cu toate cele necesare mortului. Îţi aminteşti că Lew ne-a povestit de dispariţia fratelui său, un om tare frumos, cu barbă?

Ea făcu semn că da. Acesta e omul pe care-l vom găsi în mormântul lui David Yudd, zise el.

— D-rul Yudd e… începu ea, dar nu avu nevoie să termine vorba.

— D-rul Yudd e băgat până-n gât în toată afacerea asta, zise Larry. Povestea lui Dearborn e foarte uşor de explicat. Dearborn era un tovarăş al lui Yudd şi o întâmplare la birou – vreo crimă sau vreun omor poate, pe care l-a săvârşit David, ca să încaseze asigurarea – ajunsese la cunoştinţa unuia dintre funcţionari. Omul acesta a furat o sumă mare de bani şi s-a dus la Montpellier şi de acolo a început să-l şantajeze pe David.

David s-a dus după el şi l-a împuşcat. Crima probabil că nu a fost premeditată, pentru că David nu e omul care să împuşte pe cineva într-o piaţă publică.

Dar oricum a fost, el a împuşcat şi a fost văzut de Flash Fred, care a venit la timp lângă victimă ca să afle din gura lui numele ucigaşului. Pentru un om de teapa lui Fred, asta însemna că avea de acum înainte un venit pe viaţă şi el se întoarse iute la Londra, îl văzu pe d-rul Yudd şi probabil că i-a expus condiţiile sub care îşi va ţine gura. Yudd hotărî că cel mai nimerit era ca David să moară şi-ţi aminteşti că David era un bărbat frumos, cu barbă. Printre mercenarii şi cunoştinţele lor, îl aleseră pe fratele lui Lew, care semăna cel mai mult fiziceşte cu David şi fără multe forme a fost ucis şi înmormântat drept acesta. Întâmplător, David fusese asigurat pe o sumă foarte mare şi ei au adunat o mulţime de bani de la subscriitorii reasigurărilor.

— Probabil că de mai multă vreme combinaseră ei acest plan, pentru că, o lună înainte de moartea lui David, d-rul Yudd achiziţionase căminul Todd. Acesta nu era o instituţie de caritate ci o afacere, deoarece acest cămin Todd decăzuse şi devenise un cămin de răufăcători, frecventat de cei mai ticăloşi orbi din Londra. Acolo era cartierul general al faimoşilor Ochi Morţi şi desigur că aceştia îi vorbiseră lui David de cămin.

— Căminul fusese cumpărat şi a doua zi după înmormântarea lui David, cuviosul John Dearborn sosi ca nou director. E perfect adevărat că el a dat afară pe toţi cei cu caracter prost şi a făcut şi anumite schimbări arhitectonice. Dar a făcut-o numai pentru ca să se uite prostul renume al căminului Todd, să-i dea o aparenţă bună şi să folosească totul ca propriul său cartier general, fără a trebui să se teamă de vizitele poliţiei. Când societatea cu spălătoria a dat faliment, Yudd a fost acela care a cumpărat clădirea şi schimbările fură executate de însuşi David, cu ajutorul bandei sale.

Trebuie să ştii că David e arhitect şi a construit şi casa în care locuieşte fratele său, zise el grav.

— După ce au achiziţionat şi edificiile spălătoriei, Ochii Morţii s-au întors la Lissom Lane şi se plimbau încoace şi

încolo printre orbi, care nu-i puteau vedea şi care nu ştiau nimic despre prezenţa lor.

— Şi ce e cu d-rul Yudd? întrebă ea.

— Am să-l arestez chiar în locul de unde a dispărut tatăl tău – în faimoasa lojă A a teatrului Macready.

— Va fi acolo? întrebă ea mirată.

El clătină din cap.

— Aproape în fiecare seară e acolo, zise el liniştit.

La ora opt seara el intră în vestibulul teatrului Macready.

— Ï1 căutaţi pe d-rul Yudd domnule? întrebă directorul. Da, e aici în loja A. Sunteţi aşteptat?

Larry făcu semn că da. Harvey voia să-l însoţească, dar el nu primi.

— Mă duc şi singur, zise Larry.

El trecu iute de-a lungul culoarului, se opri numai o clipă la uşa lojei A, apoi întoarse clanţa şi păşi înăuntru.

Ochii d-rului Yudd erau fixaţi pe scenă şi detectivul tocmai se oprise şi voia să-i vorbească, dar deodată îi căzu ceva în cap, ceva lânos şi cald. Era ca un fel de sac căptuşit cu lână. Fusese îmbibat cu un drog, care-i tăie respiraţia şi-l paralizã pe moment. Apoi simţi că o sfoară i se înfăşură strâns în jurul gâtului şi el îşi scoase revolverul. Dar înainte de a se putea folosi de el, îi fu luat din mână.

Ceva tare lovi mâna care-l ţinea şi Larry dădu drumul revolverului, scoţând un ţipăt de durere. Auzi foarte greu vocea lui Dearborn:

— Vaporizatorul, Peter!

Simţi că i se vârî prin sac, sub nas, o ţeavă şi ceva usturător îi fu vaporizat sub nări. El căută să se libereze din mâinile lor, dar fu izbit în şale şi căzu în nesimţire.

— David, eşti un adevărat geniu, zise d-rul Yudd cu admiraţie. Aşa de minunat ai potrivit-o la timp, aşa de bine ai executat-o! Minunat, dragul meu, e extraordinar!

— Peter, deschide uşa şi priveşte afară, zise David şi doctorul făcu întocmai.

Culoarul era pustiu. Chiar în faţa lojii A era o perdea. Deschise uşa de incendiu, care dădea în strada laterală. Acolo aştepta o maşină.

După un minut numai, David Yudd, ridică pe detectiv aşa de uşor, ca şi cum ar fi fost un copil, îl duse jos şi-l băgă înăuntrul limuzinei, iar el se aşează la volan.

Ajunse la casa din Chelsea şi cârmind aduse automobilul drept la poarta închisă a drumului acoperit.

Apoi conduse maşina înainte. Se auzi un declic şi poarta se deschise. Maşina intră şi pe când roţile treceau peste o platformă strâmtă, transversală, care se afunda puţin sub greutatea ei, porţile se închiseră la loc.

David Yudd se opri în faţa uşii cu aspect de fereastră, o deschise şi luându-l pe Larry în braţe, intră înăuntru. Pe scara ce ducea la celulă era lumină şi uşile acesteia erau larg deschise.

El îl aruncă pe Larry pe pat, luă cătuşa pentru gleznă şi o prinse de unul din picioarele detectivului. Pe urmă scoase în sfârşit sacul greu de piele de pe capul lui Larry şi-l aruncă în odaia de baie. Sacul duhnea a formolhyadin.

Ieşi încet din cameră, încuie ambele uşi şi se opri la primul palier pentru a intra în încăperea pe care sergentul Harvey o numea „camera maşinilor”. Întoarse un buton şi ventilatorul electric începu să funcţioneze zgomotos.

David se întoarse în curte, oprindu-se numai atât cât trebuia să încuie uşile. Nu avu vreme de pierdut; motorul maşinii tot continua să funcţioneze, el se sui în locul lui şi porni încet înapoi. Când roţile ajunseră la platforma îngustă, porţile se deschiseră. Puteau să rămână deschise douăzeci de secunde, apoi aveau să se închidă la loc. Maşina abia ieşise complet în stradă, când ele se împreunară, fără a face zgomot.

Maşina porni iarăşi cu viteză. De astă dată ea cârmi spre nord şi se opri tocmai în faţa apartamentului lui Larry Holt.

Capitolul 40

O SCRISOARE DE LA LARRY.

Diana se dusese acasă – ciudat era că numai în câteva zile ajunsese să considere apartamentul lui Larry ca propria ei casă – era înaintea mesei. Se aştepta în fiecare moment să audă telefonul sunând şi vocea lui Larry să-i anunţe că ambii fraţi erau încarceraţi.

Avea o carte înaintea ei, dar nu citea. Doica şi îngrijitoarea coseau în camera ei. Sunny stătea în faţa uşii larg deschisă şi discuta încet anumite chestiuni cu Luiza, fata de la ascensor.

Începu să citească, dar se auzi o bătaie în uşă şi Sunny intră.

— A venit asta pentru dv., domnişoară, zise el şi-i dădu o scrisoare. Era scrisul lui Larry; ea desfăcu plicul şi citi: „Dragă Diana, cea mai grozavă eroare a fost comisă. D-rul Yudd mi-a comunicat o versiune uluitoare asupra morţii tatălui tău. Ţi-am trimis o maşină care te va aduce imediat la casa lui – în 38 Endmann Gardens, Chelsea – Larry”.

Ea se uită la antetul tipărit. Larry scrisese din Gardens.

— E vreun răspuns, domnişoară?

— Da, zise fata. Spune-i şoferului că vin îndată.

— Vă duceţi undeva, domnişoară? întrebă Sunny mirat.

— Da, mă duc la dl. Holt, zise ea zâmbind.

— Aţi voi să vă însoţesc eu, domnişoară? Domnului nu-i place să mergeţi singură.

— Sunny, n-am nevoie de tine acum, zise fata prietenos. Îţi mulţumesc foarte mult pentru intenţie.

Ea se îmbrăcă repede şi coborî scara. Limuzina aştepta la uşă şi şoferul o salută ducând mâna la şapcă.

— D-ra Ward? întrebă el. Din partea doctorului. Vorbea cu voce răguşită, ca şi cum ar fi avut guturai.

— Da, eu sunt d-şoara Ward, răspunse ea şi se urcă în limuzină.

Maşina se opri în faţa unei case sumbre şi tăcute.

— Da, domnişoară, zise omul. Dacă urcaţi treptele astea şi sunaţi la uşă, servitoarea vă va duce la acei domni.

D-rul Yudd în persoană, vesel şi zâmbitor, fu acela care-i deschise uşa şi o pofti într-o cameră magnifică.

— Nu vă supăraţi că vă las să aşteptaţi puţin aici, d-ră Stuart? zise el.

Numele îi păru ciudat şi râse.

— Mi se pare că nu sunteţi obişnuită cu acest nume, nu-i aşa? zise el cu bună dispoziţie. Acum mă duc sus la amicul nostru comun şi-l voi aduce aici la d-ta. Poate nu vă veţi plictisi vreo zece minute. Mica noastră convorbire e aproape terminată.

Ea făcu un gest aprobativ şi se aşează pe scaun. Trecură cele zece minute, apoi douăzeci de minute şi aceste douăzeci se făcură patruzeci de minute şi nimeni nu veni.

— Ora zece! îşi zise ea mirată. Mă mir ce-l va fi reţinând.

Dar nu-i era frică şi nici o clipă nu se îndoia că Larry era în casă.

Camera era luxoasă, frumoasă, mai frumoasă ca tot ce văzuse Diana până atunci. Ea şedea lângă o sobă mare, deschisă, în care ardea focul, căci noaptea era rece şi ea se uită împrejurul ei cu plăcere. După câtva timp se uită iarăşi la ceas. Era zece şi jumătate! Puse la o parte revista şi se plimbă cu nerăbdare prin somptuoasa cameră, apoi auzi zgomotul deschiderii unei uşi şi doctorul Yudd intră venind din hol.

— Sper că nu te-ai plictisit, zise el. Imediat va veni şi el.

Ea era încredinţată că acel „el” de care pomenea doctorul se referea la Larry Holt.

— Unde e dl. Holt? întrebă ea.

Dearborn începu să râdă încet.

— Dl. Holt e foarte fericit! Doctorul era acela care vorbea. Vă vom da voie să-l vedeţi mai târziu.

Cuvintele stranii şi mai cu seamă tonul bizar, o înfricoşară. Ea se ridică de pe scaun şi-şi luă mantoul.

— Domnule doctor, dacă dl. Holt nu e aici, socot că n-am nevoie să mai rămân, zise ea adresându-se veselului bărbat. Mă puteţi duce acasă?

Doctorul nu răspunse. El deschise sertarul unui birou de lac şi scoase un vraf gros de hârtii şi i le înmână lui Dearborn, zâmbind cu satisfacţie.

— Domnişoara Stuart, vă veţi distra minunat, zise el. Zău, David e foarte frumos din partea ta. Credeam că vei fi prea obosit acum, noaptea.

Fata se uită de la unul la celălalt, necrezându-şi simţurilor. D-rul Yudd care, până acum fusese extrem de politicos, nici nu o mai băgă în seamă.

— D-re Yudd, mi se pare că n-aţi auzit ce-am spus, zise ea dârz. Vreau să mă duceţi înapoi acasă – la apartamentul d-lui Holt.

— Scumpă domnişoară, d-rul puse mâna mare pe braţul ei, vă rog să nu-l deranjaţi pe David. El vă va citi una din frumoasele lui piese de teatru. Ştiţi că David e cel mai mare autor dramatic din lume? El e forţa supremă a dramei moderne, rivalizând, ba chiar întrecând aşa-zisul geniu al lui Shakespeare.

David se uită la fratele său şi ochii lor se întâlniră.

El era atât de serios, aşa de ferm convins, că timp de câteva minute ea nu găsi nici un cuvânt de spus. Apoi:

— Nu am dispoziţia să ascult acum lectura unor piese de teatru, oricât ar fi ele de frumoase, zise ea.

— Nu cred să se mai întoarcă în astă noapte, zise doctorul aproape cu regret. Poate mâine, după ce te vei fi cununat cu ea. Vorbea timid, parcă rugător şi în spusele lui era implicată şi o întrebare.

— Nu mă voi cununa cu ea, răspunse cu asprime Dearborn.

— Frate, credeam că ne-am înţeles în această privinţă? Jake e mort, dar mai sunt alţii. Ce importanţă are cine se cunună cu ea?

Diana era mută de indignare şi de oroare. Ei discutau cununia ei cu unul dintre ei, fiecare căutând să-l înduplece pe celălalt să se căsătorească cu ea şi totul cu o linişte şi cu o siguranţă care o uluiau. În sfârşit îşi regăsi graiul.

— N-am de gând să mă cunun cu niciunul din voi, zise ea. Sunt logodită cu Larry Holt.

Amândoi bărbaţii se uitau la ea şi faţa roşcovană a doctorului exprima o mare părere de rău.

— Păcat! zise el. Totul s-ar putea aranja, dacă dl. Holt ar fi cu noi. Din nefericire, cu toate că trupeşte e aproape de noi, spiritualiceşte suntem atât de îndepărtaţi, ca cei doi poli!

— E cu noi trupeşte? repetă ea şi începu să tremure tare din tot corpul.

Ea înţelese că scrisoarea care a atras-o în această groaznică locuinţă, era o mistificare şi toată nădejdea ei de scăpare se bizuia pe siguranţa că Larry va descoperi lipsa ei şi va veni să o caute.

Apoi cei doi inşi schimbară priviri de înţelegere şi Dearborn se ridică şi puse jos manuscrisul cu un gest de resemnare. El îi făcu semn cu capul şi se duse la celălalt capăt al odăii, unde era o uşă pe care Larry o scăpase din vedere. Căci marginea tăbliei care o acoperea se potrivea aşa de bine, că nu se vedea nici o crăpătură.

— Casa asta am desenat-o cu însumi, explică el cu simplitate. Şi am clădit-o tot eu, numai cu douăzeci de lucrători din Toscana.

Mânată apoi de o groază nebună, ea se găsi deodată în altă încăpere, nemobilată şi neîmpodobită. Ea auzi sub picioarele ei un sunet ciudat, ca un zbârnâit şi o vibraţie stranie. Apoi David se opri, dibui ceva pe pardoseală şi ridică o uşă mică în formă de trapă. Ea lăsă să se vadă un geam de sticlă şi după ce ochii ei se deprinseră cu perspectiva neobişnuită, putu să zărească dedesubtul ei o încăpere mică, luminată probabil din tavan.

Nu avu vreme să inventarieze amănuntele camerei; ochii ei erau aţintiţi pe figura care şedea pe marginea patului. Acea persoană îşi lega cu batista o rană de la mână şi mai întâi nu o recunoscu. Apoi omul de jos ridică privire, căci, cu toate că nu putea să vadă pe cei din camera de sus, auzise deschizându-se trapa.

Ea rămase cu ochii goi şi scoase un ţipăt, căci acel de jos era Larry Holt şi el era prins cu un lanţ de gleznă.

Capitolul 41

DIANA ÎMPINGE O PÂRGHIE.

Dearborn îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase din camera aceea în salon. Când îi dădu drumul, genunchii i se înmuiară şi căzu jos.

— Totul trebuie făcut aşa cum se cuvine, zise d-rul Yudd cu gravitate. Noi nu putem îngădui o scenă vulgară. Nu-ţi exprim şi părerea ta frate?

— Întocmai, dragul meu, răspunse David Yudd.

Diana îl fixa de jos, unde se afla şi tremurând îşi sprijinea bustul pe braţe.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu el? întrebă ea disperată. Fraţii se uitară iarăşi unul la altul.

— Spune-i tu, doctore, zise prietenos David.

D-rul Yudd clătină din cap.

— Scumpul meu David, socot că tu ar trebui să i-o spui, răspunse. Tu eşti atât de delicat în chestiunile astea, să nu-ţi fie de deochi; şi apoi – aminteşte-ţi că e soţia ta!

David se aşezase şi se aplecă peste braţul jilţului aţintind ochii asupra Dianei.

— După ce voi fi terminat cu el, zise David, îl voi îneca.

Ea sări în sus, ţinându-şi gura acoperită cu mâna.

— Dumnezeule! gâfâi ea.

Fata recunoscu, ca printr-o fulgerare, înfricoşătoarea realitate. Oamenii aceştia erau nebuni!

— Să citesc? întrebă încet David.

— Da, da, citeşte, zise ea curioasă.

După ce va termina de citit, îl vor omorî pe Larry! Acest gând o obseda, pe când îndrepta faţa-i răvăşită spre cei doi oameni. Vanitatea maniacului era măgulită şi el îşi trăda excitarea citind bâlbâind primele două pagini ale manuscrisului său.

Apoi vocea lui deveni mai calmă şi fata pricepu într-un chip miraculos, că el atribuia acestor cuvinte moarte şi fără

vlagă, o frumuseţe pe care numai mintea lui o putea concepe, dar pe care într-un mod extraordinar, i-o împărtăşea şi ei. D-rul Yudd lunecase din scaun pe blana mare de urs de dinaintea focului şi şedea cu picioarele încrucişate, cu mâinile împreunate înaintea lui, cu faţa-i mare, entuziastă, întoarsă înspre fratele său. Şi aici mai era o altă împrejurare ciudată pe care o remarcă înmărmurită. Rândurile acelea, îi păreau minunate şi celuilalt şi când el se oprea, mulţumit de sine, ca şi cum ar aştepta aplauze, doctorul era întotdeauna acela care-i anticipa dorinţa.

— Minunat, extraordinar! Nu e el un adevărat geniu, d-şoară Stuart? întrebă Stephen.

Ea se uită iute la celălalt, aşteptându-se să-l vadă ruşinat, dar el şedea semeţ cu pieptul scos, cu un zâmbet mulţumit pe faţa grosolană, cu o expresie de bunăvoinţă în ochi.

— Aceasta nu e opera mea cea mai bună, zise David, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Vă place nu-i aşa?

— Da, răspunse încet fata… Continuaţi vă rog.

Ea spera să-i ţină astfel ocupaţi tot lungul nopţii. Ştia că poliţia îl va căuta pe Larry şi poate că era vreunul acolo, care să cunoască această casă din Chelsea. Dar speranţa aceasta a ei avea să fie spulberată şi inima îi zvâcni cu putere, când îl văzu pe David închizând manuscrisul şi punându-l drăgăstos pe masa de lângă el.

— Frate, zise el, cred…

Doctorul făcu semn de înţelegere.

— Şi va fi un lucru minunat şi un frumos început pentru toată fericirea care ne aşteaptă, dacă această mână frumoasă…

El luă mâna Dianei, care nu se mai împotrivea, într-a lui şi iarăşi nu-şi termină fraza.

Scoase cheile din buzunar, cheile pe care Flash Fred le copiase cu atâta grijă şi pe care Larry, la rândul său le copiase şi porni spre uşa pe unde fata intrase în odaie.

— Vrei să vii pe aici, scumpă d-şoară? întrebă el. Ea şovăi, apoi adunându-şi tot curajul, îl urmă pe scară în jos. La

capăt era iarăşi o uşă. Ea văzu o cameră mică plină cu maşini căci el făcuse lumină. Apoi se duse la alt buton.

— Vei avea cinstea să-l eliberezi pe prietenul nostru – noi nu-i vrem nici un rău – pe dl. Holt.

— Să-l eliberez? întrebă ea răguşită. Ce vrei să înţelegi cu asta?

Ea ezita cu mâna pe pârghia cea neagră din perete.

— De ce nu deschideţi uşa şi nu-i daţi drumul? întrebă ea bănuitoare.

— Asta va deschide uşa şi-i va da drumul. Crede-mă scumpo, în ceasul acesta nu te-aş înşela.

Doctorul era acela care vorbea pe tonul cel mai blând şi ea nu mai şovăi. În creierul ei era un adevărat vârtej.

— Să mergem înaintea lui! zise doctorul şi celălalt puse braţul în jurul umerilor ei. Ea se cutremură, dar nu încercă să se opună şi aşa o conduse el pe scară în sus şi înapoi în salon, închizând şi încuind uşa în urma sa.

Apoi ca ea să poată ghici ori anticipa intenţiile lui, braţul din jurul umerilor ei o strângea ca un cleşte la pieptul bărbatului voinic.

— E soţia mea, frate, nu-i aşa? zise el.

— Desigur că e soţia ta, zise doctorul. Căci lumea e a ta, scumpul meu, poţi alege şi culege orice vrei dintr-însa!

Era împietrită de groază, incapabilă de a face o mişcare. De ce nu venea Larry? Apoi cu aceeaşi bruscheţe cu care o apucase, Dearborn îi dădu drumul şi îi luă mâna îngheţată în a lui.

— Vino înapoi la foc, nevastă, zise el. Am să termin actul al treilea al acestei mari opere şi până atunci dl. Holt va fi mort.

Capitolul 42

CURSA.

Larry şedea pe patul de fier din celulă, ţinându-şi capul îndurerat. El anticipase unele moduri de încheiere ale aventurilor acestei nopţi, dar niciodată nu-şi închipuise că va fi prins într-o cursă ca un şobolan şi că misterul lojei A va

fi dezlegat într-un chip atât de îngrozitor. Aşadar aceasta era explicaţia morţii lui Gordon Stuart. El acceptase invitaţia d-rului Yudd de a merge cu el în loja acestuia şi, aici, dăduse de figura sinistră a lui Dearborn. Fusese ameţit cu un drog sau cu o lovitură, a căzut în nesimţire şi apoi John Dearborn l-a transportat în braţele vânjoase prin culoar şi apoi de aici în casa Morţii.

Voia să afle lungimea lanţului, căci socotea el, mai avea timp destul. Dearborn trebuia să fie aici. El auzi zgomotul uşii de sus privi într-acolo, dar nu văzu nimic. Mai aşteptă o jumătate de oră, apoi răsturnă blocul cel mare de piatră de care era fixat lanţul. înainte ca să poată arunca ochii pe sacul pe care-l lăsase în vizita precedentă, lumina se stinse.

Din întâmplare el nu prevăzuse această posibilitate şi răsuflă adânc, tare plictisit. Sacul era acolo: degetele lui îl dibuiră şi-l traseră afară, apoi pipăiră cheile de dinăuntru. Dacă ar fi fost lumină, nu ar fi fost greu să o aleagă pe aceea care descuia cătuşa; dar acum el încercă trei din ele şi niciuna nu se potrivea în bronzul din jurul gleznelor sale.

Auzi un sunet adânc, şuşuitor, cum face apa când e vărsată dintr-o sticlă; şi apoi simţi la picioare un vârtej de aer rece. Mai încercă încă o cheie; dar nici asta nu se potrivea. Mai rău încă, ea rămase înţepenită în gaură şi nu o mai putea scoate.

Auzea vâjâitul apei, care venea prin găurile mici din perete ale unei pompe. El trăgea de cheie; picături mari de sudoare îi lunecau pe obraji şi apoi răsuflă uşurat, căci izbutise să scoată cheia. Apa îi trecea acum de ghete şi creştea repede.

Nu mai rămăsese decât o singură cheie de încercare. Celelalte erau prea mari pentru acest lacăt. El o scoase, dar inelul se agăţă de sfoara sacului, în care le pusese şi cheia căzu în apă. El pipăi, dar ea dispăruse. Mereu băga mâna în apa clocotitoare şi degetele lui căutau de-a lungul podelei aspre de beton. Deodată o găsi. Cătuşa se deschise şi el era liber.

Mai erau încă două uşi şi el ştia că acuma, când apa apăsa aşa de greu asupra lor, va trebui să-şi încordeze toate puterile ca să le deschidă. Apa îi ajungea acum până la mijloc: el trecu prin ea de-a lungul culoarului şi urcă cele două trepte, ţinând sacul impermeabil între dinţi. Cheia se învârti destul de uşor, dar nu era o clanţă cu care să o deschidă şi în fiecare clipă presiunea apei creştea. El strânse dinţii şi, apucând cheia în amândouă mâinile, trase cât putu de tare.

Capitolul 43
NEBUNIA LUI DAVID.

Diana auzise grozavele cuvinte fără a le pricepe sensul.

— Până atunci dl. Holt va fi mort.

Ea deschise gura ca să ţipe, dar nu putea scoate nici un sunet. Ea l-a omorât pe Larry! Mâna ei a împins pârghia, care l-a înecat! Acesta era cuvântul de care se folosise Yudd.

Ea luă o atitudine de atenţie încordată, dar ochii şi mintea ei erau la pândă şi când David Yudd se aplecă înainte, ea văzu ceva ce făcu să-i bată inima de nădejde.

Haina lui era deschisă şi în locul unde braţul trecea prin vestă se vedea o dâră a cămăşii albe şi pe această dungă albă, se zărea o linie neagră. Ea privi încă odată şi văzu un pistol automat, ţinut subţioară, într-o îmbrăcăminte.

El era la mijlocul unei scene pasionate de dragoste, când mâna ei se repezi înainte şi se închise peste ţeavă. Cu o smucitură scoase arma, apoi sări înapoi, răsturnând măsuţa, pe care era pusă tava ce i se adusese de mâncare.

— Dacă te mişti, te împuşc, zise ea gâfâind. Deschide uşa şi dă-i drumul!

Cei doi oameni săriră în picioare şi se uitau ţintă la ea.

— Deschide uşa! zbieră ea şi dă-i drumul lui Larry Holt de nu, te ucid!

David se încruntă şi puse mâna pe etajera sobei. Ea văzu că mâinile lui ating un buton şi când lumina se stinse, ea trase. Explozia o asurzi. După o clipă numai, ea simţi

mâinile lui puternice în jurul ei. Fu aruncată pe fotoliu şi David stătea înaintea ei privind-o fix.

— Mi-ai întrerupt cititul! zise el aproape plângând cu sughiţuri. Iar d-rul Yudd cu figura încruntată, se uită speriat, când la ea, când la fratele său. Şi acum, zise David cu vioiciune, nu vreau să mă mai cunun cu tine!

Mâna lui mare apucă marginea bluzei ei şi o ridică în picioare. Apoi cu un capriciu spontan de nebun, îi dădu drumul.

— Frate, cred, că a murit! zise el întorcându-se înspre doctor. Acesta răsuflă uşurat şi făcu un gest afirmativ.

— Da, acum e mort, zise el. Mi se pare că apa se ridică cu o repeziciune de un picior în două minute.

— Cred că ar trebui să-l vadă! zise David neţinând seama de ruga ei fierbinte.

— Nu e lumină acolo, răspunse doctorul şi clătină din cap.

— Aşa-i, nu este! Ce prost sunt! Întotdeauna stingeam lumina, zise David căruia părea că îi trecuse accesul de furie.

— Atunci apa vine prin micile găuri de jos din celulă şi vine tare, tare repede. E pompată de pe acoperişul casei. Ştiu, acolo avem o cisternă mare, urmă el, şi persoana pe care o înecăm, nu se poate ridica în sus, din cauza greutăţii ce atârnă de picioarele ei.

Ea ascultă înmărmurită. Era un coşmar, îşi zicea ea, şi îndată se va trezi.

— Şi durează mult ca să pompezi afară apa! Era foarte necugetat din partea lui. Să dea atât de mult de lucru!

David tot vorbea înainte şi pentru prima dată fratele lui îl privi cu îngrijorare.

— A trebuit să uscăm patul, urmă David. Şi ai băgat de seamă frate lanţul era ruginit. Asta nu e bine. M-au durut ochii când am văzut. El se întoarse spre Diana şi o privea gânditor.

— Soţia mea, zise el în şoaptă, şi ochii lui se înflăcărară deodată aşa de mult, că ea se sperie. Soţia mea, zise el încă

odată şi o trase înspre el scoţând un zbieret oribil de fiară, care o făcu să se cutremure.

— Acum te-am prins Yudd! El se întoarse brusc. Cineva intrase în cameră şi sta cu un revolver îndreptat ţintă spre inima lui.

Era Larry Holt.

Capitolul 44
SFÂRŞITUL VÂNĂTORII

— Nu mişca! zise Larry. Orice rezistenţă e inutilă. Ascultă! În hol se auzi o pocnitură uşoară.

— Sunt poliţiştii, care au intrat în casă, zise Larry scurt.

David o împinse încet pe fată de lângă el şi se întoarse spre noul venit, privindu-l pe sub sprâncenele stufoase. Larry nu-l văzu mişcând mâna, aşa de repede fusese mişcarea. O adiere, trecu pe lângă obrazul lui, dintr-o tăblie săriră aşchii şi fata aproape leşinată auzi două împuşcături ca una singură.

David Yudd stătu o clipă în picioare, apoi se clătină.

— Frumoasele mele piese, zise el şi se prăbuşi.

Apoi, fără a mai scoate o vorbă, se prăvăli jos mort.

— David! David! strigă doctorul Yudd şi se aruncă peste trupul lui.

Apoi doctorul se ridică. El veni la Larry şi puse mâna mare pe aceea a detectivului, ca un copil speriat. Larry era aşa de copleşit de toată această tragedie, că nu putea să vorbească.

— Îâmi pare rău, zise el cu glasul răguşit. Bietul băiat! Se uită la Larry Holt lung şi fix.

— D-le Holt, zise el. M-am purtat copilăreşte, dar sunt perfect sănătos la minte. Iau asupra mea întreaga răspundere a tuturor faptelor mele – şi a faptelor fratelui meu.

Harvey intrase glonţ în casă şi rămase locului martor mut al celor petrecute, până ce Larry îi făcu semn.

— Ia-l! zise el.

— Îmi pare rău că nu am terminat cu voi, zise d-rul Yudd pe când fu dus la poliţie.

Fata se aruncă în braţele lui Larry.

— Acesta e sfârşitul drumului tău, şopti el şi ea aprobă cu capul. Când veniră în vestibul, unul din poliţiştii de acolo îl salută.

— L-am prins şi pe servitor, domnule. Era încuiat în altă parte a casei.

— El nu ştie nimic de toate astea, zise Larry. Poţi foarte bine să-i dai drumul.

Un domn înalt veni prin uşa spartă, care, după cum Larry văzu acum ducea în dependinţele servitorilor. El se apropie de fată şi-i luă mâna într-a lui.

— Ai trecut prin întâmplări teribile, domnişoară Stuart, zise el.

Ea recunoscu pe inspectorul şef şi încercă să zâmbească.

— Maşina mea e afară Larry, ar fi bine să vii cu mine. Harvey are să-l aducă pe d-rul Yudd.

Se întoarseră la Scotland Yard şi până acolo Larry vorbi foarte puţin. El şedea lângă Diana, cu mâna lui într-a ei şi răspundea scurt şi fără multe explicaţii la întrebările şefului.

Larry începu să povestească.

— John, zise el. Sper că n-ai să raportezi asta guvernului ca o ispravă de a mea.

Sir John se uită la ea întrebător.

— Desigur că o voi face, răspunse el. Cine altul are meritul? Larry puse mâna pe umărul fetei.

— Iată, cel mai bun detectiv, pe care Scotland Yard l-a avut de mulţi ani încoace, zise el.

Diana începu să râdă.

— Tu prostule, îl tachină ea, desigur că nu-i aşa. Cine ar fi fost cel mai bun detectiv, care ar fi putut să se ocupe de afacerea asta?

— Tu, răspunse el.

— Cel mai bun detectiv ar fi fost d-rul Yudd, dacă ar fi fost în serviciul nostru. El era mai bun, pentru că ştia cel mai mult în această afacere, cunoştea toate secretele pe care noi ne căzneam să le dezlegăm. Eu aveam în parte aceeaşi situaţie; şi eu eram implicată. O dată ce am aflat că eu însumi eram Clarisa Stuart m-am putut mistifica. Căci o dată ce s-a aflat că biata Emma – eram cât pe ce să-i zic mătuşă – că biata Emma Ward era femeia de serviciu care-l văzuse pe tatăl meu şi-l lăsase într-o stare de surescitare, în mintea mea nu mai încăpea nici o îndoială că el era tatăl meu. Şi o dată ce lucrul acesta era lămurit, restul era foarte uşor.

Da, Larry eşti şi ai fost straşnic!

Larry clătină din cap zâmbind.

— Oricum, n-are nici o importanţă al cui e meritul, zise şeful serios.

— De ce? întrebă Larry cu mirare.

— Pentru că e tot în aceeaşi familie, zise Sir John şi fata se roşi.

— Spui un mare adevăr, Sir John, zise ea. Şi chiar acum am să-l iau acasă.

Capitolul 45

TREI ŢIGARETE.

Două luni mai târziu d-rul Yudd şedea pe marginea unui pat mic de tot şi fumase trei ţigarete una după alta. Deodată uşa celulei se deschise şi Larry Holt veni înăuntru. Yudd se sculă în picioare şi salută cu un zâmbet pe vizitatorul său.

— Holt, ai făcut foarte bine că ai venit, zise el. Aveam de gând să nu spun nimic, dar, în împrejurările actuale, socot că e corect faţă de un om în situaţia d-tale, care a consacrat acestei afaceri atâta muncă serioasă şi excelentă, ca să afli adevărul.

El era foarte sincer şi Larry o ştia.

— Fratele meu David şi cu mine – şi lucrul acesta îţi va fi uşor să-l înţelegi – ne iubeam foarte mult încă din frageda

noastră copilărie. Amândoi am fost părăsiţi de mama noastră, de când eram foarte tineri şi tatăl nostru era un om excentric, care nu se prea pricepea la copii. Aşa am crescut noi şi am mers la aceeaşi şcoală şi tot împreună am urmat la universitate.

Îl iubeam şi-l admiram pe David mai mult ca orice, zise doctorul coborând glasul şi privind în jos.

Larry făcu un gest înţelegător. El remarcase aceste sentimente la amândoi.

— Sper că nu crezi că-ţi port necaz pentru că l-ai omorât pe David, zise el. Când tata a murit, urmă el, ne-a lăsat Greenwich Insurance Company, o afacere mică, sărăcăcioasă, care era aproape să dea faliment. Pot spune drept şi cinstit că niciodată n-am respectat sanctitatea vieţii omeneşti. Pentru mine o fiinţă omenească e ca şi orice vietate – un fel de Lew mut – explică el fără sfială şi Larry abia putu să-şi stăpânească înfiorarea când auzi felul uşuratec în care vorbea de acea epavă omenească, îţi spun asta înainte de a merge mai departe ca nu cumva să aştepţi o atitudine de căinţă din partea mea. Dacă o faci, vei fi decepţionat. Afacerea pe care am moştenit-o fratele meu şi cu mine, era în stare de faliment şi cred că buna idee pentru operaţiunile noastre ulterioare, ne-a venit când a trebuit să plătim o pierdere suferită de excentricul nostru tată, într-o afacere pe care n-ar fi trebuit să o încheie, niciodată.

Ideea planului era în parte a mea şi în parte a lui David. Ne-am început experimentările cu trei luni mai târziu, când am înecat un om al cărui nume n-am nevoie să ţi-l spun, deoarece n-ar fi de nici un folos, căci nimeni n-a fost învinuit de moartea lui. L-am asigurat în biroul nostru – un lucru foarte simplu – fără ca el să ştie ceva de asta. Eu însumi iscălisem raportul medical şi David, care era un desenator de talent, pe lângă faptul că era un inginer strălucit – carieră pentru care se specializase – a iscălit în numele lui toate hârtiile necesare. Am ales omul cu mare băgare de

seamă. Era un tip care nu avea prieteni şi era un fel de pustnic. Poliţa fusese concepută plătibilă în favoarea unui nume fictiv pe care fratele meu îl luase în Scoţia, unde-şi mobilase o căsuţă şi unde locuia pentru a-şi completa colecţiile.

La moartea lui, am pus mâna pe o sumă mare de bani, pentru că reasigurasem poliţa şi nu aveam altceva de făcut decât să adunăm banii de la subscriitori. Fratele meu a fost întotdeauna un fel de poet şi pe când era la Oxford a scris două sau trei piese de teatru, pe care directorii teatrelor din Londra le-au refuzat.

— Teatrul Macready era proprietatea voastră, nu-i aşa? întrebă Larry şi doctorul înclină capul.

— L-am cumpărat acum câteva timp, cu scopul de a juca piesele scumpului meu David, zise el. Asta era singurul scop al vieţii mele: să stabilesc renumele lui David. Foarte curând el luase numele de Dearborn şi e foarte ciudat, că n-ai alăturat numele, care apărea pe afişele teatrelor acum şase ani, cu acela al cuviosului John Dearborn.

— Ba le-am alăturat, zise Larry şi am tras şi concluziile, dar abia într-o fază târzie a cercetărilor.

— Experienţa următoare am făcut-o cu un om numit – ei, nu e nevoie să-ţi spun nici acest nume, zise el. A trebuit să aşteptăm un timp rezonabil până să luăm din nou bani reasigurătorilor. Şi atunci s-a întâmplat un fapt nenorocit. Unul din funcţionarii noştri a descoperit că persoana căruia i s-au plătit banii, era fratele meu. El a aflat-o printr-un simplu accident şi a început să-l şantajeze pe David. La urmă, temându-se de consecinţele acestei acţiuni, el a furat de la birou o sumă considerabilă de bani şi a plecat în Franţa. David l-a urmărit şi l-a împuşcat la Montpellier. Partea asta a povestirii o ştii foarte bine, domnule Holt, zise el zâmbind cu veselie.

Şi acum am ajuns la afacerea Stuart. David, care făcea multe cercetări pe cont propriu, dispăruse, după cum ştii ca

o consecinţă a celor văzute de Flash Fred. I-am făcut o înmormântare frumoasă şi…, el şovăi.

— Şi mortul era fratele lui Lew, adăugă foarte serios Larry.

— Întocmai, recunoscu doctorul. Era un om îndrăzneţ şi a trebuit să plece! Toate erau acum foarte simplificate, explică el. Fratele meu construise frumoasa noastră casă şi camera morţii cu apa, pompa şi ventilaţia, totul fusese născocit de geniul lui. Ideea mea a fost ca să cumpărăm Căminul Todd şi, lucru curios, efectuasem cumpărarea încă înainte de a fi necesar ca scumpul David să dispară. Probabil că Grogan nu ţi-a spus că am căutat în toate chipurile să-l convingem să vină la Macready Theatre ca să vadă reprezentarea uneia din dramele fratelui meu. El a scăpat, dar nu printr-o înţelepciune supraomenească, ci pentru că poseda viaţa de rând a şobolanului, care umblă prin prejurul cursei, ştiind că obiectul acela e o cursă, neputându-şi explica cum funcţionează.

— Acum să revenim la Stuart, zise el.

Stuart a venit. Fratele meu, bineînţeles că nu era acolo; dar era destul de aproape şi la îndemână în caz că aş fi avut nevoie de el. Lojile A, B şi C nu erau niciodată vândute publicului. Spre surprinderea noastră, el a sosit foarte surescitat şi fericit şi ne-a spus, că a găsit o fiică. Şi atunci pentru prima dată am aflat că el nu era un străin obscur, ci un om foarte bogat.

L-am luat înapoi acasă, el a venit de bunăvoie şi acolo am discutat, iubitul David şi cu mine, despre ce trebuia să facem. Am ajuns la concluzia că nimic hotărât nu se va putea obţine de la omul acesta dacă-l lăsam să trăiască şi era mare nevoie, era o necesitate vitală chiar, ca să ne intre imediat banii. Cheltuisem o mulţime de bani, câteva sute de mii de livre, zise el cu nepăsare, pe când îşi aprindea a doua ţigaretă, cu comori de artă şi alte sute de mii de livre cu teatrul, şi eram grozav de strâmtoraţi. Am hotărât ca Stuart să moară.

— Stuart s-a luptat, zise el scurt. Apropos, d-le Holt, cred că bănuiesc pe drept cuvânt că unul din butonii mei de manşetă, care mi-a fost smuls în luptă, a fost găsit de d-ta. Unde l-ai găsit?

— În mâna mortului! zise Larry şi d-rul Yudd clătină din cap.

— Mă temeam eu că nu am fost cu destulă băgare de seamă, zise el. Dar mă bucur pentru că socoteam că vina era a lui David – David era dezordonat în anumite privinţe.

— Stuart ne povestise totul despre femeia de serviciu, ne dăduse adresa ei şi atunci pe loc am hotărât să o găsim pe acea Clarisa şi să o căsătorim cu cineva. El înălţă din umeri.

— Nu avea nici o importanţă cu cine câtă vreme puteam, înainte de toate să-i dovedim naşterea şi să-i administrăm zestrea.

A doua zi fratele meu începu să facă cercetări pentru a controla povestea omului, dar a întâmpinat dificultăţi. Dispăruse femeia care administrase pensiunea. Şi chiar promisiunea unei recompense nu dăduse nici un rezultat. Nu ne-a fost greu să găsim şi să o prindem pe femeia de serviciu. Orbul Jake – care era un servitor credincios al nostru – Orbul Jake, după cum ţi-am spus, a prins-o, şi din informaţiile ce ne-a dat, am putut-o urmări pe Clarisa Stuart până am identificat-o cu Diana Ward. Pentru luminarea dumitale pot să mai adaug, că cercetările nu au durat mai mult de o jumătate de zi.

— Doctore, aş vrea să-ţi pun o întrebare, zise Larry încet. De cine a fost aranjat accidentul din ascensor?

— De David, zise doctorul zâmbind uşor. David era la etajul superior şi el era acela care a aruncat diferite obiecte în capul d-tale. Pe urmă el a putut să plece foarte uşor prin acoperiş, la clădirea de alăturea.

Şi acesta, domnule, este sfârşitul povestirii mele. El luă a treia ţigaretă, pentru că pe a doua o fumase foarte repede.

— De ce l-aţi cruţat pe Lew? întrebă Larry. El era unul din ajutoarele voastre şi cunoştea secretele.

— Eram dispus să cruţ pe oricine, numai dacă viaţa mea nu era primejduită, zise Yudd. Bineînţeles că nu admiteam ca toate planurile mele măreţe să se năruiască prin moartea unui nemernic de cerşetor, care era absolut inofensiv. Ucideam numai când era necesar ori profitabil, zise el. Orbul Jake avea şi răzbunările lui personale: aşa atacul lui împotriva Fannyei Weldon era numai o afacere personală a lui, în care noi nu aveam nici un amestec. Un om intră pe uşa celulei, un om scund, îndesat, cu capul gol. D-rul Yudd trase odată lung din ţigaretă, o aruncă pe podeaua celulei şi o călcă cu piciorul.

— E călăul, mi se pare? zise el pe un ton glumeţ; şi se întoarse, punând mâinile la spate.

Omul vânjos i le legă strâns şi preotul îmbrăcat în odăjdii albe ale cărui servicii le refuzase şi care aştepta afară la uşa celulei, porni încet, alături de doctor.

Trecu un minut şi apoi se auzi o troznitură, care sună ca tunetul în urechile lui şi-l făcu să tresară. Era zgomotul făcut de căderea securii.

D-rul Yudd se întâlnise cu fratele său iubit.

SFÂRŞIT